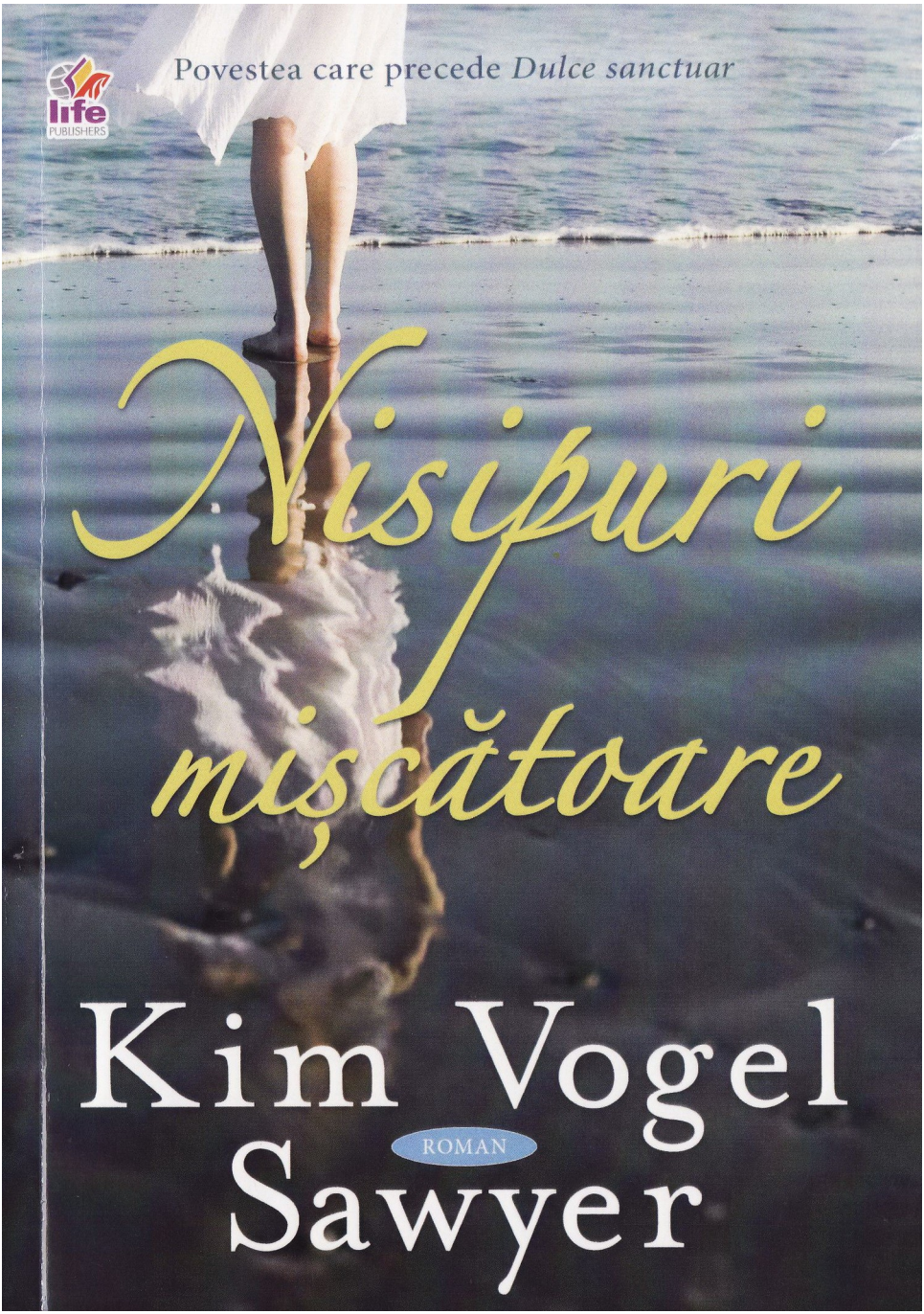
life
PUBLISHERS
Povestea care precede *Dulce sanctuar*
Nisipuri mișcătoare
Kim Vogel Sawyer
ROMAN

Kim Vogel Sawyer

Nisipuri mişcătoare

Traducerea:
Amalia Poatcă Moldovan
Oradea, 2019

Cărţi de
Kim Vogel Sawyer:
În aşteptarea întoarcerii lui Summer
Unde te poartă inima
Unde cresc sălciile
Amintirile inimii
Promisiunea primăverii
Tărâmul făgăduinţei
Şoapta împăcării
O nouă speranţă
Speranţele inimii
Cântul inimii mele
Când încolţeşte speranţa
Curtând-o pe domnişoara Amsel
Dulce sanctuar
Sufletul meu cântă
Povestea care precede *Dulce sanctuar*
Nisipuri mişcătoare

Kim Vogel Sawyer
Oradea
2019
life
Originally published in English under the tide: *Sinking Sand* Copyright © 2017 by Kim Vogel Sawyer All rights reserved.
Drepturile de autor pentru ediţia in limba română:
© 2019 Life Publishers International
Springfield, Missouri, SUA
Şi Life Publishers Romania
Str. Ioan Corneli nr. 4. Oradea, România
Tel.: 0359 177 636; 0771 746 787
E-mail: edituralifeOginail.com, Website: www.liferomania.ro Toate drepturile rezervate.

Nicio parte a acestei publicaţii nu poate fi reprodusă, copiată sau transmisă prin orice fel de mijloace-electronice,

mecanice, fotocopiere, înregistrare, sau oricare altul-cu excepţia unor citate scurte incluse in articole de critică sau recenzii tipărite, fără permisiunea prealabilă a editurii.

Dacă nu există alte precizări, citatele biblice sunt luate din Sfânta Scriptură, traducerea Dumitru Cornilescu.

Traducerea: *Amalia Poatcă Moldovan*
Editarea: *Narcisa Ţiulete*
Tehnoredactarea: *Daniel Ardelean*
Adaptare copertă: *Georgian Rădulescu*
Romanian Edition. Printed in Romania.

În amintirea mă tuşilor mele

Lois şi Vivian,
care au vrut tot ce e mai bun
pentru cei pe care îi iubesc...
printre care mă număr şi eu

...*mi-a pus picioarele pe stâncă*
şi mi-a întărit paşii.

Psalmul 40:2

1

Insula Oahu
Februarie, 1941

Callie Myers

Doamne, chiar Te-ai întrecut pe Tine când ai creat acest colţ de lume.

Calliope Myers stătea pe o întindere mare de nisip alb şi admira neţărmuritul Ocean Pacific. Apele sclipitoare ale oceanului păreau a curge la nesfârşit înainte de a întâlni cerul de un albastru azuriu la linia orizontului. Nori albi, pufoşi pluteau deasupra, dar nu reuşeau să ascundă soarele după-amiezii târzii ce îi dădea o senzaţie plăcută în părul răzleţit de vânt.

Neputând păstra tăcerea, râse.

— E februarie şi e cald bine. O climă ca-n paradis!

Făcu încet un cerc, ochii ei captând fiecare amănunt deosebit. Câţiva metri mai departe, bucăţi de stâncă dezvelite formau căminul ideal pentru păsările marine care protestau gălăgios şi îşi agitau aripile, nemulţumite din câte se vedea că marea arunca stropi pe penele lor. Plaja scânteietoare făcea un contur domol, invitând-o pe Callie să exploreze orice era de găsit dincolo de locul unde făcea o curbură. Dincolo de plaja nisipoasă, începea un frunziş bogat, smaraldul, jadul şi verdele închis şi intens se amestecau cu o captivantă etalare de plante verzi cu accente vii de roşu, precum al crăciuniţelor, dând insulei un aer de sărbătoare a Crăciunului.

În depărtare, Munţii Waianae erau acoperiţi de păduri dese, despre care auzise că erau nuci Kukui. Ea miji ochii la soare, ispitită să îşi acopere ochii, dar temându-se să piardă ceva. Inima ei vibra la vederea acelor frumuseţi ale naturii şi râse iar, pur şi simplu de încântare. Ce norocoasă era să se afle în Hawaii. Ce noroc ca postul acela vacant să apară

tocmai când îşi încheia pregătirea ca soră medicală şi să fie admisă în serviciul armatei. Să fie providenţa?

O, da. Îi mulţumise lui Dumnezeu de nenumărate ori de când primise înştiinţarea că va fi repartizată în insula aceea tropicală, idilică, dar se gândea că Lui nu i-ar displăcea dacă ea îşi manifesta iar recunoştinţa. Întinse braţele în lături şi zâmbi norilor ce pluteau pe întinderea albastră.

— Mulţumesc, Ţie îţi mulţumesc!

Răspunsul veni prin bubuitul rostogolit al valurilor ce se spărgeau pe plaja de nisip şi se retrăgeau. Dorinţa de a se bucura şi mai mult de apă o cucerea. După ce aruncă pe furiş o privire în stânga şi în dreapta, ca să fie sigură că nu o vedea nimeni, se aplecă şi îşi înnodă fusta până la mijlocul coapselor. Apoi intră în apă până ce valurile îi cuprinseră genunchii. Forţa apei era surprinzător de mare. Se încordă să reziste, bucuroasă să câştige bătălia rămânând în picioare.

După ce trei valuri puternice încercară să o tragă la mal, buna-cuviinţă îi dădu semnalul: cineva se putea îndrepta într-acolo. Ar trebui să îşi lase fusta la o lungime mai decentă, la cinci centimetri mai jos de genunchi. Fără tragere de inimă, ieşi din apă, îşi desfăcu nodul şi lăsă fusta să cadă. Fusta din bumbac, foarte şifonată, n-ar fi primit aprobarea mătuşilor ei, Viola şi Vivian, dar ea ridică din umeri nepăsătoare la astfel de lucruri, din vreme ce era înconjurată de splendoarea creaţiei lui Dumnezeu. Callie zâmbi când un alt val păru să o urmărească, ştergând urmele paşilor ei şi năpustindu-se asupra picioarelor goale cu un val de spumă caldă. Oceanul o invita la joacă. Fugi să scape de valul următor care venea rostogolindu-se şi reuşi să se ferească în ultimul moment fără a se uda decât foarte puţin.

Agită mâna la valul ce se retrăgea.

— Ha! Nu m-ai prins!

Tot râzând, începu să se plimbe de-a lungul plajei, privind împrejurimile cu ochi curioşi. Oahu nu era o insulă

mare, dar nu era o idee bună să se piardă şi, astfel, să nu mai poată găsi maşina sport, model Hudson, pe care o împrumutase. După o curbă uşoară a liniei plajei, descoperi un copac uriaş căzut. Avea aspectul unui schelet, de un alb la fel de imaculat precum nisipul, complet lipsit de coajă.

Nu dădea niciun semn că ar fi crescut în vreun loc anume de pe insulă. De unde venise? Trebuie să fi fost adus de valuri, de la kilometri depărtare. Poate căzuse de pe un vas de-al vikingilor, ce fusese trimis să adune lemne pe care să le ducă la locul lor de baştină din Groenlanda. Râse de propriile închipuiri. Ce gând ridicol şi, totuşi, captivant!

Din câteva salturi pe nisip, ajunse la buştean şi urcă pe el. Neted precum un os şi cald de la soare, parcă mergea cu picioarele goale pe satin. Odată ajunsă sus, îndoi degetele mari de la picioare ca să îşi ţină echilibrul. Se întoarse către ocean şi ridică braţele, primind bucuroasă briza. Trase pe nări cât de mult aer putu, savurând mireasma proaspătă şi sărată a aerului, apoi dădu drumul aerului cu un suspin lung şi fericit. Bucuria momentului o copleşi. Tot ţinând mâinile deasupra capului, poza asemenea balerinei pe care o văzuse pe o scenă din San Francisco în seara de dinaintea îmbarcării pe vasul care o adusese pe insula aceasta. Începu să se încline şi să se legene în timp ce îngâna o melodie, captivată de plăcerea de a-şi mlădia trupul.

Pe mal în depărtare, filodendroni uriaşi îşi unduiau urechile ca de elefant, acompaniindu-i graţios recitalul improvizat. Prinse curaj şi încercă o piruetă pe vârf. Piciorul îi alunecă.

— O, nu!

Se luptă să îşi recapete echilibrul, mişcându-şi repede braţele şi picioarele, dar totul era în zadar. Se împiedică în spate, plonjând în gol o veşnicie parcă înainte să aterizeze în şezut şi să se lovească apoi cu capul de pământ. Deodată văzu stele verzi. Strânse instinctiv picioarele în timp ce scotea şuierând aerul din plămâni. Nu mai putu decât să se strângă ca un tatu, când cineva – sau „ceva” – făcu un salt

peste buştean şi îngenunche lângă ea.

Nişte mâini puternice o apucară de glezne şi îi forţară picioarele să stea iar pe pământ. Cel care o prinsese de glezne avea braţe, picioare şi un cap, dar, în afară de acestea, nu era sigură ce era. Părul îi stătea zburlit, iar faţa şi hainele lui erau acoperite cu un fel de substanţă neagră, cu aspect de pudră. Orice era, ea nu voia să o mai atingă. Încercă să se tragă. Un geamăt sufocat îi ieşi pe gât.

— Nu vorbi. Întinde picioarele. Şi nu te mai zvârcoli.

Timbrul vocii indica un bărbat, dar ce fel de bărbat? Ea dădu din mâini fără putere, mişcându-şi maxilarul degeaba în încercarea de a spune persoanei autoritare, ce nu putea fi identificată, să o lase în pace. Oare îşi va da duhul în faţa acelei făpturi?

— Relaxează-te!

O mână murdară o apăsă pe genunchi şi cealaltă pe umăr. Chiar nu avea de ales decât să se supună. Nu putea scăpa din braţele acelea puternice. Chiar şi prin materialul cămăşii lui murdare, muşchii erau proeminenţi. Îşi sili corpul să nu se mai zbată în strânsoarea mâinilor lui şi uşor-uşor aerul binefăcător îi umplu treptat din nou plămânii.

Avea să trăiască în cele din urmă. El trebuie să fi simţit că revenea la viaţă, fiindcă slăbi strânsoarea şi se trase. Privirea îi luneca de la cap la piciorul ei cu o detaşare rece, făcând-o pe Callie să se simtă analizată în amănunt şi găsită neconformă. Vlăguită, încercă să se rostogolească şi să scape.

— Ho, nu te mişca. Bărbatul îşi puse iar mâna puternică pe umărul ei. Ţine-ţi braţele pe lângă tine. O să te întorc pe partea stângă. Nu încerca să mă ajuţi. Lasă-mă pe mine să fac mişcările.

El îi puse braţele pe alături. Era ciudat cât de blândă îi era atingerea în timp ce vorbea pe un ton atât de aspru. El o întoarse de pe spate pe partea stângă, cu faţa în partea cealaltă.

Ţinea o mână sub obrazul ei, ca să îi susţină capul.

— Stai nemişcată! Degetele lui agile îi explorau ceafa detaşat, dar ca un bun cunoscător. Te doare aici?

Callie îl putea vedea dacă întorcea brusc ochii spre dreapta.

— Numai când atingi.

El se încruntă. Cel puţin ea crezu că se încruntă. Pudra neagră de pe fruntea lui lată se mişcă uşor.

— Nu face pe deşteapta. Nu te pot ajuta dacă nu cooperezi. Degetele lui se mutară încet, puţin câte puţin de la baza craniului spre omoplaţi, mergând uşor de-a lungul coloanei vertebrale la fel cum cineva ar apăsa pe clapele unui pian. Câţi ani ai?

Chiar nu era treaba lui, dar ea simţea că nu era omul care să vorbească bazaconii. Nu îndrăznea să îl păcălească.

— Douăzeci şi trei.

— Nu ţi-aş fi dat nici cu o zi mai mult de doisprezece după cum dansai pe buştean. El îşi continua palparea cu vârfurile degetelor. Ai vreun pic de minte în cap?

În clipa aceea, el îi examina şalele şi atingerea o gâdila. Ca să uite de senzaţiile incomode, răspunse ţâfnoasă.

— N-are nimic de-a face cu mintea. Eram fericită şi mi-a venit să dansez, aşa că am dansat. Tu câţi ani ai? Trebuie să ai cel puţin nouăzeci, fiindcă am auzit că bătrânii sunt destul de morocănoşi, iar eu n-am întâlnit pe nimeni mai morocănos decât tine.

El îşi întrerupse examinarea şi se aplecă în faţă ca să o privească drept în ochi. Ochii lui scăpărau, însă muşchii obrajilor îi jucau. Se pregătea să izbucnească în râs sau într-un acces de furie? Aflându-se cu totul lipsită de apărare şi la discreţia a orice alegea el să facă, inima ei începu să bată deodată mai tare. Era îndârjită, dar văzând în ochii lui fulgerul emoţiilor ţinute în frâu, curajul o părăsi.

— Morocănos? Ei bine, poate că sunt. Privirea lui hotărâtă o ţinea prizonieră. Dar sunt morocănos numai când – lucirea din ochii lui negri o făcea să creadă că se silea să aibă o asprime în ton, pe care nu o voia de fapt –

sunt nevoit să îmi întrerup munca pentru a avea grijă de nişte fetiţe prostuţe care se apucă de dansat prin locuri nesigure şi ajung să pice-n cap.

Callie se lămuri că omul nu era atât de periculos cum sugerase aspectul lui fioros de la început.

— Nu sunt fetiţă şi n-am picat în cap. Am căzut în dos şi, dacă vrei să ştii adevărul, acolo mă doare cu adevărat.

Acum el părea că îşi muşcă obrajii pe dinăuntru. Aşadar, poftă de râs ascundea, nu mânie. Gândul acesta o bucură. I se vedea mărul lui Adam în timp ce înghiţea.

— Păi, zise el dregându-şi vocea, măcar ţi-ai folosit mintea. Dosul… tău… e un loc mult mai sigur de aterizat.

— Ţi-e uşor să vorbeşti.

Ea nu avea de gând să i se destăinuiască străinului murdar, însă noada dosului îi zvâcnea. Probabil la noapte va fi nevoită să doarmă pe burtă.

— Nu cred că te-ai lovit prea tare. Hai să ne ridicăm în picioare.

El îşi pierduse asprimea din glas. Se ridică şi o prinse de braţ în timp ce vorbea. Punându-i braţul celălalt în jurul mijlocului, o ridică încet în picioare. Ea se simţi cuprinsă de ameţeală şi îl apucă de pieptul murdar al cămăşii ca să se ţină. Scoase un mic ţipăt când simţi ceva rupându-se şi ştiu că dacă îşi trăgea mâna ţinea unul din nasturii lui. Se roşi la faţă, dar ţinu mâna strânsă pe material şi se prefăcu a nu observa nimic neobişnuit. El o ţinea în continuare cu braţul pe după mijloc, ajutând-o să îşi recapete echilibrul.

— Stai destul de bine pe picioare, poţi merge?

Ea îşi puse o mână tremurândă pe cap.

— Cred că m-am lovit mai tare la tărtăcuţă decât am crezut. Chiar mă simt un pic ameţită.

Să fi fost lovitura la cap sau compania de faţă îi dădea ameţeli? Să fie senzaţia aceea de tulburare acel ceva despre care mătuşile Viv şi Vi îi vorbiseră pentru a o preveni?

El aruncă o privire spre plajă într-o parte şi în alta.

— Cum ai ajuns aici?

— Am împrumutat o maşină de la o prietenă. Am lăsat-o… acolo.

Ea făcu semn cu mâna spre mare, înspre nord. Când el se întoarse pentru a se uita, ea strecură repede nasturele în buzunarul fustei. El întoarse privirea la ea şi o privi de la înălţimea lui impresionantă.

— Te ajut să te întorci la maşină şi, dacă e nevoie, o să conduc unde eşti cazată, ca să te poţi odihni.

Callie dădu din cap.

— Nu vreau să par nepoliticoasă, dar nu vreau să te apropii de locul unde sunt cazată ori de maşina pe care am împrumutat-o. Petele de praf negru de care era acoperit formau acum un model şi pe rochia ei albă din bumbac. De ce, vai de mine, eşti atât de murdar? Ai săpat după diamante?

— Aş zice că ar fi o pierdere de vreme. El se privi puţin şi se încruntă. Înţeleg ce vrei să spui. El îşi muşcă buza de sus pe dinăuntru şi încruntă fruntea. Dacă-mi dovedeşti în timp ce mergem că eşti în stare să conduci singură, nu o să pun piciorul în maşina ta, dar cred c-ar fi mai sigur să te conduc până la ea. Nu pari să stai bine sută la sută pe picioarele tale.

Ea vru să protesteze, dar ştia că el avea dreptate.

— O, mă învoiesc. Ea nu făcu nicio încercare de a-şi îndulci tonul ţâfnos. Am condus maşina Hudson a prietenei mele prin Trecătoarea Kolckole şi am dus-o până la capătul drumului.

El încuviinţă dând din cap, ca şi cum ştia exact ce voia să spună. O luară în direcţia aceea. O privi curios.

— Ai mers o bucată bună de drum în picioarele goale.

Ea ridică din umeri, oferindu-i un zâmbet timid.

— Nisipul arăta atât de ispititor că trebuia să îl simt printre degetele de la picioare. Aşa că mi-am lăsat papucii în maşină.

— Nisipul poate arăta ispititor, dar în el sunt pietre

ascuţite şi cochilii sfărâmate. Nu e un loc sigur pe care să mergi atât de departe în picioarele goale. Am încredere că vei fi mai înţeleaptă pe viitor.

Nu cumva făcea pe şeful? Ea îşi înghiţi o replică acidă. Îşi continuară drumul, paşii ei încetinind în parte din pricina unei dureri surde la şale şi în parte, a stânjenelii. Îşi jură să nu mai imite niciodată balerine pe buturugi aduse pe mal de valuri. După o tăcere lungă, el îşi drese glasul.

— Şi unde te-ai cazat pe insulă?

Oare îi va găsi nod în papură şi în privinţa locuinţei?

— Stau cu cineva într-un apartament la Grant Hall.

El se opri brusc, făcând-o şi pe ea să se oprească.

— Stai într-o locuinţă destinată surorilor medicale de la Schofield?

Întrebarea lui o făcu să se simtă ca şi cum era la un interogatoriu. O credea cumva spioană germană?

— Ei bine, ai voie dacă eşti asistentă.

Ea alese anume să vorbească pe un ton pe care cineva l-ar folosi mai degrabă în cazul unui copil mai greu la minte.

— Eşti soră medicală?

Tonul lui neîncrezător o scoase din sărite. Îşi înfipse mâinile în şold.

— Da, sunt. De ce pari atât de surprins?

El pufni amuzat şi o luă iar din loc.

— Mă gândeam că o soră are mai multă socoteală decât ai arătat tu plimbându-te atâta drum desculţă şi dansând pe un buştean alunecos.

Acum era rândul ei să stea pe loc. Să o fi urmărit?

Ca să îşi ascundă stânjeneala, se prefăcu mânioasă.

— Ascultă, m-am săturat de aluziile tale la lipsa mea de minte. Doar fiindcă n-ai simţit niciodată dorinţa să dai frâu liber pornirilor şi să îţi îngădui să te bucuri din plin de creaţia frumoasă a lui Dumnezeu, nu înseamnă că…

El ridică ambele mâini de parcă era arestat.

— Bine, bine, Domnişoară Veselie, nu o să te mai critic.

Ea înălţă sprânceana dreaptă, încrucişă braţele şi îşi

ţuguie buzele.

— Pe cuvânt de cercetaş!

Pf! îi scăpă ei.

— Pesemne nici n-ai fost vreodată cercetaş.

El o cuprinse cu braţul pe după mijloc şi făcu semn cu capul înainte, pornind iar la drum.

— De ce ai crede un lucru atât de groaznic ca acesta?

El puse o mână murdară pe pieptul cămăşii şi se uită de sus la ea, cu sprâncenele împreunate. Ea nu luă seama la pretinsa lui rănire sufletească.

— Pentru că un cercetaş ar avea destulă minte să nu se umple din cap până-n picioare de funingine. Ea îl privi cu coada ochilor. De funingine eşti plin, aşa-i?

El ridică din umeri şi îi aruncă un zâmbet în colţul gurii ce îi făcu inima să tresalte.

— De acord, ai dreptate. N-am fost niciodată cercetaş, iar pe hainele mele e funingine.

— Şi pe faţă, îl informă Callie cu satisfacţie.

— Ei, bineînţeles. Trebuie să fie peste tot.

O făcea din ce în ce mai curioasă.

— Dar de ce, Doamne iartă-mă?

— Din pricina ţânţarilor. Sunt groaznici pe aici şi nu muşcă prin funingine.

Ea râse.

— Înţeleg motivul. Pesemne că nici măcar nu îşi dau seama că eşti om. Şi eu am rămas cu întrebarea asta.

El nu râse, dar ea fu sigură că vedea o scânteie de haz în ochii lui. Şi ce ochi incredibili, observă ea, acum că el îşi mai pierdea din băţoşenie. Ochi de un albastru marin închis în jurul irişilor de culoarea aprinsă a safirului, înconjuraţi de nişte gene dese şi negre precum cărbunele. Negrul ca abanosul al pupilelor nu făcea decât să scoată în evidenţă intensitatea irişilor. Oare cum arăta faţa lui? Ea nu îi putea desluşi trăsăturile sub stratul de negreală, dar, pentru momentul acela, îi era de ajuns ca să se piardă în profunzimea nesfârşită a acelor ochi atât de fermecători de

îi tăiau respiraţia.

Ajunseră la maşina model Hudson pe care ea o împrumutase de la colega ei de cameră. Drumul de întoarcere păruse mult mai lung decât plimbarea până la plajă, din cauza durerii de cap şi de spate. El îi deschise galant uşa din partea şoferului. Ea urcă în maşină şi îşi potrivi fusta ca să îşi acopere genunchii.

El încruntă fruntea.

— Poţi să conduci?

Preocuparea lui vizibilă o emoţionă pe Callie.

— Da. Şi îţi mulţumesc pentru ajutor.

— Cu plăcere! El se depărtă încet de maşină. Când ajungi acasă, pune nişte gheaţă pe cucuiul din cap. Era sigură că el se abţinea cu greu să nu râdă. Poate şi stai pe ceva gheaţă.

Ea simţea cum îi urca fierbinţeala spre ceafă.

— Dacă simţi că te ia cu ameţeli sau furnicături în membre, ai grijă să te vadă un medic de la bază.

Iar dădea ordine. Ea îl salută.

— Da, domnule!

Încă o scânteie de zâmbet în ochii lui şi, apoi, fără un cuvânt, el se întoarse şi o luă cu paşi vioi înapoi spre plajă. Se depărtase deja vreo douăzeci de metri când, deodată, ea realiză un lucru.

Puse mâinile căuş la gură.

— Aşteaptă!

El continuă să sară pe loc în timp ce se întorcea.

— Am uitat să întreb… Cum te cheamă?

El ridică o mână în semn de rămas-bun, apoi se întoarse şi o luă la fugă. Dezamăgită, ea trânti uşa maşinii şi scoase un oftat. Băgă mâna în buzunar şi scoase nasturele. Avea nişte zgârieturi ciudate pe el. îl ridică, îl înclină spre lumină şi văzu iniţialele: M.H. Un indiciu. Va face nişte cercetări. Se vedea că era medic, priceperea lui când o îngrijise îl trădase. Şi era neîndoielnic cadru militar. Cineva atât de autoritar trebuia să fi trecut printr-o pregătire militară.

Într-o bază de dimensiunea celei din Schofield cu siguranţă va reuşi să găsească medicul cu iniţialele M.H. Când va da de urma lui, îi va afla numele şi, cumva, avea să găsească ocazia de a petrece mai mult timp privindu-l adânc în ochi. Doar fiindcă era foarte curioasă să îl cunoască mult mai bine pe bărbatul acela misterios.

2

Dr. Holden Winters

Holden îşi continuă alergatul până ajunse la mica baracă ce se afla la o înălţime bună deasupra plajei, pe coasta de est a lanţului muntos Waianae. Înconjurat de ferigi şi de palmieri şi de un amestec de alte plante tropicale bogate în frunze, era un punct de observaţie perfect.

Avea posibilitatea să vadă tot ce se petrecea jos, dar era aproape invizibil pentru oricine stătea pe plajă şi privea în sus. Râse când îşi aminti scena fetei care dansa pe buturugă. Cât de liberă şi de lipsită de inhibiţii păruse în exerciţiul ei graţios. Şi – pufni amuzat – cât de ridicol căzuse! Ca o caracatiţă ce se dădea de-a rostogolul de pe deal la vale.

Măcar nu se lovise grav. Va fi ţeapănă a doua zi, fără îndoială, dar nu prea cotonogită. Păşi în întunecimea ca de smoală a adăpostului mic şi dărăpănat, de formă pătrată, ce fusese construit cu ani în urmă de un insular necunoscut. Când dăduse întâmplător peste baraca cu aspect jalnic, al cărei acoperiş de paie era ros de intemperii, cu câteva săptămâni în urmă, o ocolise, nedorind să intre în refugiul personal al cuiva.

Cu toate acestea, după ceva timp, realizase că cel care îl construise îl şi lăsase pradă sorţii din câte se vedea, iar el hotărî să îl adopte ca pe refugiul lui secret. Murdar, fără geamuri, plin de pânze de păianjen şi de praf, mirosind a abandon, ar fi nevoie să pună osul la treabă şi de o groază de timp pentru a-l face un loc plăcut de folosit, dar ce altceva avea în afară de timp? Pe insula aceea liniştită şi paradisiacă, puţinele cazuri de boală care îi solicitau atenţia erau rare şi la distanţă unele de altele.

Avea nevoie să îşi umple mintea cu ceva care să îl solicite şi fizic, pentru a umple ceasurile în care nu avea nimic de făcut. Reparaţiile la baracă erau gura de oxigen

pentru energia lui debordantă. Îşi reluă munca de care se apucase înainte ca râsetul plin de veselie să îi tulbure singurătatea. Ţeava sobei ruginite de fier stătea tot agăţată aiurea în tavan, aşa cum o lăsase când mersese să vadă ce era cu zarva de fericire ce se auzea dinspre plaja din vale.

Desigur, acum putea pune ochiul în ea, ca într-un telescop, ca să vadă cerul albastru de deasupra. Funinginea adunată îi explodase pe toată faţa şi pe haine când bătuse ca nesăbuitul în ţeavă mai devreme. Dar scopul fusese să o cureţe şi reuşise. Holden îmbină iar bucăţile de ţeavă. Era prea cald pentru foc, dar singurul mod de a afla dacă soba funcţiona cum trebuia era să o încerce.

Astfel, ieşi afară şi căută iarbă uscată, frunze şi crenguţe cu care să facă un foc mic. Se îndreptă de spate cu braţele pline de uscături şi îşi lăsă privirea să fugă la buşteanul albit de razele soarelui pe care dansase fata. Revăzu cu ochii minţii sclipirea roşcată a buclelor ei în soare şi mişcările mlădioase ale trupului ei zvelt.

Amintirea ochilor ei verzi ce scăpărau de indignare îi veni în minte. Dacă ea se număra printre asistentele de la baza militară, de ce nu o remarcase mai devreme? Clătină din cap, amuzat în sinea lui, amintindu-şi reacţia ei când sărise peste buturugă. Nu ştiuse că ochii pot deveni atât de mari, aproape cât farfurioarele de ceai.

Iar îndrăzneala ei, în ciuda fricii vizibile, îl impresiona. Nu era o femeie timidă, nu ea.

Douăzeci şi trei de ani zisese că avea. Părea mai tânără, mai ales în comparaţie cu cei treizeci şi unu de ani ai lui. De la distanţă, ea arăta ca un copil care se jucase de zor toată după-amiaza. Dar când o cuprinsese cu braţul ca să o ajute să se ridice în picioare, se convinsese fără nicio urmă de tăgadă că sub rochia aceea şifonată şi plină de pământ era cu siguranţă o femeie. Şi, pe deasupra, una incredibil de atrăgătoare. Unde se ascunsese? Şi de ce era cu capul în nori?

Îşi veni deodată în fire şi intră în baracă. Se lăsă ciuci,

băgă mâinile pline de uscături în soba veche şi apoi degetele în buzunarul de la cămaşă după o cutiuţă de chibrituri. Aprinse unul şi se trase când chibritul luă foc, scoţând un miros înţepător de pucioasă. Îşi acoperi nasul cu mâna cealaltă, ca să se apere de mirosul pătrunzător şi de amintirile nefericite pe care mirosul i le trezi şi aruncă chibritul în sobă.

Privi înăuntru. Chibritul nu căzuse pe grămăjoara de uscături, ci fără efect pe fundul ruginit al sobei unde sfârâi şi se stinse. Mormăind nemulţumit, scoase un al doilea chibrit şi îl trecu peste partea aspră a cutiei. O flacără se iscă brusc, însoţită de alt iz de sulf. Scrâşni din dinţi şi se sili să pună cu grijă chibritul aprins pe grămăjoara de iarbă şi de rămurele. De data aceasta, focul se aprinse, flacăra jucând mai întâi pe iarbă, iar apoi muşcând din frunze şi rămurele până ce se formă o flacără mică, dar puternică.

Holden rămase pe vine, privind cum limbile galbene şi portocalii ale focului consumau cu nesaţ grămăjoara de crenguţe. Fumul şerpuia prin uşiţa deschisă, umplându-i nările şi gâtul. Apoi, asemenea unor pocnitori ce explodau, amintirile se dezlănţuiră. Un nor de fum... Flăcări ce ţâşneau prin acoperişul unei case... Al casei lui... Iar în pârâitul acelei flăcări mici i se păru că auzea ecourile strigătelor înnebunite de spaimă ale soţiei şi fiului său...

„Zdrang!”

Trânti uşiţa de fier a sobei cu atâta putere încât aceasta se izbi de sobă şi se dădu iar în lături. Soba se zdruncină un moment, fierul scârţâind şi dându-i dureri de urechi. Dar alungă amintirea, îi tremura mâna când apucă uşiţa cu băgare de seamă şi îi puse zăvorul ruginit. Ascunsese focul privirii, dar nu încuiase şi fumul. Fâşii de un alb murdar se prelingeau pe marginile uşii.

Dădu din mâini spre fuioare. Apoi îşi aminti de coşul de fum. Se ridică şi puse piedica la ţeava sobei. Spre uşurarea lui, cantitatea de fum ce scăpa pe margini se micşoră. Îşi trecu mâna prin părul acoperit cu funingine. Poate că nu

era o idee atât de bună să facă focul, dar trebuia să vadă dacă soba va trage fumul. Dacă avea de gând să facă mâncare acolo, avea nevoie de o sobă funcţională.

Luă repede câteva guri bune de aer, liniştindu-şi bătăile nebuneşti ale inimii. Se uită cu atenţie la ţeava de evacuare. Nu ieşea fum pe la îmbinări. Ieşi din baracă şi observă firul subţire de fum ce se ridica spre cer din capătul scos afară al ţevii. Totul părea să meargă ca la carte. În cazul acesta, focul nu mai era necesar.

Se întoarse repede în baracă şi aruncă o privire în jur după un vas cu care să care apă. Într-un colţ era o canistră veche din cositor. Puse repede mâna pe ea. Rugina făcuse o mică gaură pe fund, dar va reuşi să o astupe cu degetul. Ţinând canistra în mână, coborî cu paşi repezi dealul până la plajă, unde o umplu cu apa de la valul de flux, apoi urcă iar dealul, mai încet, ca să nu verse apa.

Odată ajuns înapoi în baracă, se folosi de poala cămăşii ca să îşi ferească degetele şi deschise cu băgare de seamă uşa de la sobă. Lăsându-se pe vine dinaintea gurii sobei, aruncă conţinutul canistrei peste flăcăruie. Focul sfârâi, apoi pârâi şi se stinse, scoţând un fuior subţire de fum ce merse drept în sus, pe ţeava de evacuare. El şi-l închipui risipindu-se fără să facă vreo pagubă deasupra acoperişului barăcii. Oftă. Stinsese focul. Ce bine era dacă şi amintirile s-ar depărta plutind şi s-ar risipi la fel de uşor precum vălătucul de fum al unei flăcări care se stingea.

Plecă fruntea sub durerea ce îl copleşea din nou. Trecuseră peste patru ani de când îi pierduse pe Lorna şi peTimothy. Patru ani în care se mutase de la un spital la altul, în căutarea unui loc unde şi-ar putea şterge, în sfârşit, amintirile de când fusese soţ şi tată. Cu toate astea, erau momente în care durerea aducerii aminte îl străpungea la fel de arzător ca în ziua pierderii suferite.

Cât va trebui să treacă până ce timpul îi vindeca rana? Lorna fusese o frumuseţe: soţia ideală. Mică de statură, graţioasă şi mereu foarte amabilă. Avea darul de a lumina o

încăpere numai prin faptul că intra în ea. Bărbaţii mereu o priveau lung, cu admiraţie, când trecea prin preajmă, iar femeile o priveau de sus, invidioase, până ce prietenia ei molipsitoare le cucerea. Era atât de mândru să meargă alături de ea, să audă lumea adresându-i-se cu „doamna Winters”.

Fericirea lor împreună se desăvârşise odată cu apariţia micului Timothy. Copilul parcă se născuse cu firea veselă a mamei sale. Şi semăna cu ea, cu părul lui blond ce se făcea cârlionţi mici dinapoia urechilor perfecte şi cu ochii lui foarte mari, albaştri, cărora nu le scăpa niciodată nimic.

Lorna prezisese că Timmy va fi a doua generaţie de medici din familie. Putea închide ochii şi să îşi amintească de ei atât de limpede, de Lorna şi de Timmy, soţia şi fiul lui, stând în uşa deschisă a casei lor, aşteptându-l când se întorcea din turele de la spitalul din Chicago. Lorna purta întotdeauna perlele cu pantofii cu toc şi avea rochia călcată perfect.

Când o tachina în privinţa ţinutei ceremonioase, ea îi spunea că venirea lui acasă era motiv de sărbătoare. Din braţele ei, Timmy îşi întindea mânuţele cu gropiţe după tati, în timp ce afişa un zâmbet cu doi dinţi şi chicotea de bucurie. Fără să îşi dea seama, Holden întinse mâinile, zâmbind destins că se întorsese acasă, spre amintirea fiului său în braţele soţiei…

— Holden?

Vocea îl aduse brusc şi neiertător la realitate. Lăsă braţele în jos şi deschise deodată ochii şi înjură în barbă în timp ce Lorna şi Timothy se pierdură în neant. El păşi în umbra înclinată din faţa barăcii.

— Hei, prietene, unde eşti?

Holden îl recunoscu pe cel care striga, era prietenul lui, Mica, mai jos, pe plajă, întrebându-se din câte se vedea de ce Holden nu se întorsese de la plimbare. Aruncă o privire la ceasul de pe mână şi mormăi în barbă încă o sudalmă mai puţin supărată. Pierduse cu totul noţiunea timpului.

Între foc şi fata aceea…

Cu spatele îndoit, Holden o luă pe după baracă şi fugi spre răsărit, de-a lungul povârnişului, vreo nouă metri. Veni la vale prin frunziş şi ajunse pe plajă unde Mica îl putea vedea cu uşurinţă. Îi făcu semn cu mâna şi pe faţa lui Mica apăru deodată un zâmbet de uşurare.

— Ia uită-te. Mica îi dădu o palmă zdravănă lui Holden pe umăr şi se opri lângă el. Când am văzut că n-ai ajuns la maşină, m-am întrebat dacă nu cumva ţi-a venit de hac vreun şarpe.

— Un şarpe? Holden zâmbi larg, prefăcându-se a gâfâi ca să îşi susţină prefăcătoria că fusese la o alergătură bună. Ştii că nu e nici urmă de ei pe insula asta.

Mica ridică din umeri.

— Nici de ţânţari nu era, dar, cumva, au găsit ei drumul până aici.

Ca pentru a-i întări cuvintele, una din insectele sâcâitoare în discuţie ateriză fără ruşine pe braţul lui Mica şi primi o palmă zdravănă pentru deranj. Mica îşi uni degetul mare cu un altul într-un cerc şi îi făcu vânt gâzei moarte de pe braţ, apoi cei doi bărbaţi o luară spre Trecătoarea Kolekole.

Mica parca totdeauna în locul acela când se întâlnea cu Holden după ce alerga de-a lungul plajei.

— Aşadar… Mica îl măsură pe Holden din cap până în picioare, în timp ce mergeau unul lângă celălalt, lăsând perechi de urme de paşi pe nisipul umed. Ai de gând să îmi zici cum de ai reuşit să te murdăreşti în halul ăsta în timpul alergatului?

Holden mârâi în sinea lui. Uitase de funingine.

— Mda, trebuie să fi fost o alergare dură. Mica arătă spre pieptul cămăşii lui Holden. Nu eşti doar mai murdar decât te-am văzut vreodată, îţi mai şi lipseşte un nasture.

Îi lipsea? Holden îşi trase cămaşa de la piept şi se holbă la ruptură. Când se petrecuse asta?

— Dacă nu te-aş cunoaşte mai bine, aş zice că ai fost la

vreun soi de chef sălbatic (Mica rostea cuvintele tărăgănat, cu un accent texan exagerat) şi te-ai rostogolit prin vatra focului în loc să fii la alergat.

Holden râse. Simţul umorului lui Mica era una dintre calităţile pe care i le admira cel mai mult. Deşi cei doi bărbaţi se cunoscuseră numai în ultimul an şi jumătate, ajunseseră să fie apropiaţi ca fraţii. Nu o dată fuseseră luaţi drept fraţi, din greşeală, având aceeaşi statură şi culoare a pielii. Cu toate acestea, erau foarte diferiţi ca temperament. Holden tindea să fie serios când Mica găsea mereu motiv să râdă, dar nu erau zgârciţi cu laudele unul la adresa celuilalt şi aveau o relaţie profesională excelentă, lucru de care aveau nevoie, de vreme ce conduceau spitalul garnizoanei Schofield.

Mica ridică din sprânceană, aşteptând răspunsul. Holden dădu din cap.

— Regret să te dezamăgesc, prietene, dar n-am dat peste niciun joc. El imită accentul din sud al lui Mica. Dar chiar am de gând să dau fuga la duş când ne întoarcem.

— Mm! Mica îl privi pieziş pe Holden, căutătură ce spunea că nu era încântat de lipsa de răspuns la întrebarea lui. Sună bine.

Ajunseră la maşina lui Mica, un Ford Coupé din *'36*, la care Mica ţinea foarte mult şi care fusese adus special pentru a fi folosit de Mica cu doar trei luni şi ceva în urmă. Mica întinse mâna în timp ce Holden vru să apuce mânerul uşii.

— Hopa, prietene! înainte de a urca, scutură-te bine.

Holden îşi aminti reţinerea tinerei de a-l lăsa să îi atingă maşina şi un zâmbet îi apăru pe buze. Se depărtă câţiva paşi de maşina cu două locuri, se aplecă în faţă îndoindu-se de la mijloc şi îşi trecu repede mâinile prin păr. Fu uimit să vadă câtă funingine scutură. Apoi îşi scoase cămaşa şi o lovi de o piatră de câteva ori. O ţinu la lungimea braţului. Era încă destul de murdară. O întoarse pe dos şi o îmbrăcă aşa.

Se întoarse către Mica şi întinse braţele, cu o întrebare tăcută. Mica se încruntă, dar încuviinţă din cap, şi, astfel, amândoi bărbaţii urcară în maşină. Mica făcu o întoarcere cu îndemânare în partea opusă şi o luă spre unitatea ofiţerilor ce găzduia personalul medical.

Holden coborî geamul şi lăsă adierea vântului să îi zburlească părul, în timp ce mintea îi fugea la lucrurile pe care va trebui să le facă pentru a transforma baraca într-o locuinţă. Să spele pereţii, să repare acoperişul, să măture podeaua şi să acopere cu scânduri orice găuri se găseau în jurul fundaţiei…

Mica îl înghionti în umăr pe Holden.

— Suntem acasă, prietene. Sari jos.

Holden întinse mâna după mâner, dar atunci îşi aminti ceva.

— Hei, Mica, ne-au venit asistente noi în ultimele două zile?

Mica zâmbi cu toată gura.

— Zău!, Holden Winters, nu ştiam că te interesează.

Holden deschise larg uşa şi coborî din maşină.

— Scuze că am întrebat.

Mica izbucni într-un râs amuzat, dar Holden alese să îl ignore, trântind uşa şi luând-o spre bungaloul său. Mica grăbi paşii şi se puse în calea lui Holden, făcându-l să se oprească. Îşi privi mânios prietenul.

— Acum, să nu-ţi sară muştaru’. Un zâmbet strâmb apăru pe faţa lui Mica. Ai întrebat de asistente… Se scărpină în barbă. Mda, de fapt, cred c-am auzit într-adevăr că a sosit o barcă azi-dimineaţă cu *SS Washington*. Vreo doişpe ori aşa ceva, deşi cred că noi am primit numai două sau trei aici, la Schofield. De ce?

— O, fără niciun motiv, sincer. Holden ridică forţat din umeri a nepăsare şi mormăi. Am crezut numai că am văzut o faţă nouă pe plajă ceva mai devreme azi.

Ochii lui Mica se luminară.

— Prin o faţă nouă vrei să zici o faţă de *femeie?*

Holden se încruntă.

— Să nu îţi vină idei nebuneşti. A fost o întrebare într-o doară.

— Mda. Mica scoase bărbia în afară şi îl privi pe Holden printre pleoapele apropiate. Impenetrabilul Holden Winters n-ar pune întrebări fără noimă. Asta ar putea dovedi că e om la urma urmei.

— Încetează, Hatcher.

Un altul s-ar fi simţit descurajat de avertismentul aspru, dar nu Mica. Holden îl admira şi îl deplângea pe Mica deopotrivă că nu se dădea bătut din pricina mârâielilor lui.

Mica zâmbi larg.

— Sigur, prietene, o să-ncetez. Dar cred că e un semn grozav că întrebi despre o persoană pe care ai văzut-o azi pe plajă, chiar dacă e o simplă întrebare, pusă într-o doară.

Holden simţi compasiunea ce se ascundea în spatele îndrăznelii lui Mica. Într-un moment de slăbiciune el îi vorbise despre pierderea soţiei şi a fiului. Mica îl încurajase să îşi continue viaţa şi să îşi întemeieze o familie nouă, dar nu era un lucru atât de simplu. Holden nu îi spusese totul lui Mica şi nici nu avea de gând.

Erau unele lucruri pe care nu le va mărturisi vreodată. Şi nu avea să se mai pună în situaţia de a mai pierde o persoană pe care o iubea atât de mult. Asta nu se va mai repeta niciodată. Mica îi dădu încă un ghiont prietenesc pe umăr, apoi îşi privi mâna prefăcându-se mirat.

— Prietene, chiar ai nevoie de un duş. Iar acum şi eu. Ce-ai zice să ne întâlnim în sala de mese peste un ceas ca să halim ceva? Poate mai aruncăm şi o privire la nou-veniţi.

Avea un zâmbet atât de strâmb încât, deşi nu îi venea, Holden pufni în râs.

— Mica, eşti incorigibil.

— Da, ştiu. Atunci pornim?

Nemulţumirea de mai devreme a lui Holden se topi în lumina bunei dispoziţii irezistibile a lui Mica.

— La drum! Ne vedem peste un ceas.

Mica se întoarse agitându-şi vesel mâna lui mare. Holden se grăbi spre bungaloul lui ca să spele urmele de funingine şi să lase jetul aburind de apă să îi elibereze mintea de amintirile după-amiezii. Dar, în timp ce stătea în aburii aceia care îl învăluiau, imaginea tinerei care dansa pe plajă cu o naturaleţe atât de lipsită de constrângeri reapăru.

3

Callie

— Callie, eşti gata să mergem la cină?

Callie scria o scrisoare la masa mică de scris aflată în colţul camerei pe care o împărţea cu Lidia Eldredge, dar la întrebarea colegei de cameră, se întoarse şi privi peste umăr. Zâmbi larg la imaginea Lidiei reflectată în oglinda mare, fără ramă, de deasupra măsuţei generoase de toaletă, ce se găsea în partea cealaltă a încăperii.

Gura Lidiei se arcui mult, buzele îi dezveliră dinţii şi păru a-şi face o examinare a danturii. Callie se sili să nu râdă.

— Tu ce faci?

Ochii negri ai Lidiei abia fugiră în direcţia lui Callie.

— Mă uit după ruj. Nu-mi place deloc când zâmbesc cu dinţii roz.

Callie clătină din cap, tot râzând. Nu întâlnise în viaţa ei o persoană atât de preocupată de aspectul exterior cum părea Lidia. Li se dăduse aceeaşi cabină pe *SS Washington*, vasul care le adusese din California în Oahu. În pofida diferenţelor în ce priveşte mediul din care proveneau, fetele reuşiseră să se împrietenească şi hotărâseră să stea împreună în continuare, în aceeaşi cameră, în locuinţele destinate asistentelor.

Lidia era o frumuseţe, recunoscu Callie fără urmă de ranchiună. Avea părul negru şi lucios ca aripa corbului,

tăiat scurt în jurul urechilor, dar mai lung pe creştet, aşa că venea într-un fel plăcut ochiului deasupra sprâncenelor

pensate cu grijă. Avea ochii la o distanţă anume, de un căprui catifelat şi gene incredibil de dese, cu o tentă aurie.

Deşi avea părul negru şi ochi căprui, pielea era de un alb la fel de intens şi de nepătat precum zăpada proaspăt căzută. Da, Lidia era incredibil de frumoasă. Dacă avea dinţi roz, Callie se îndoia că cineva ar observa măcar.

— Ai fi cuceritoare şi cu dinţi *verzi*, Lidia.

— Serios?

Lidia se purta de parcă nu auzise în viaţa ei aşa ceva. Callie îşi dădu ochii peste cap. Spera ca colega ei de cameră să nu fie mereu în căutare de complimente. Cu timpul, ar deveni obositor.

— Da, chiar aşa, nu te mai strâmba la tine.

Lidia se depărtă de oglindă şi merse la Callie, privind peste umărul ei la foaia de hârtie fără linii de pe masa de scris.

— Scrii o scrisoare pentru ai tăi?

Callie dădu din cap, muşcând gânditoare radiera creionului, fără a se deranja să explice că ai săi erau două mătuşi nemăritate, care o crescuseră de când avea şapte ani.

— Ai de gând să le spui de ce stai pe perna aceea? o tachină Lidia.

Callie pusese perna de pe pat pe scaunul din lemn al mesei de scris, înainte de a se aşeza, dar, dacă se fâţâia, încă simţea urmările căderii stângace de pe buturugă, suferită ceva mai devreme în după-amiaza aceea. Lidia se prăpădise de râs când Callie intrase în cameră şchiopătând, cu un ceas în urmă, şi îi spusese care era motivul pentru mersul acela greoi.

Poate că, într-o zi, Callie va vedea ceva amuzant în povestea asta, însă durerea era încă prea vie pentru a găsi ceva de râs legat de căderea neaşteptată. Îi aruncă Lidiei o privire tăioasă.

— Nu o să termin niciodată şi nu vom mai apuca cina dacă nu îmi dai pace şi nu mă laşi să termin.

Lidia ridică din umeri şi se depărtă făcând stânga-mprejur.

— Bine. Eu o să stau aici şi te las să scrii. Dar să te grăbeşti, da? Mi-e foame.

Callie îşi reluă scrisul. Nu îi venise greu să le descrie călătoria până acolo în câteva cuvinte şi escapada de la plajă. Voia să pomenească de apariţia salvatorului ei, dar nu ştia cu ce cuvinte să descrie bărbatul acela misterios pentru a fi pe placul mătuşilor ei. Aveau păreri atât de stricte din punct de vedere moral şi erau atât de protectoare.

Făcuse eforturi destul de mari pentru a le convinge să o lase să îşi urmeze chemarea de a face parte din Corpul Asistentelor Armatei. Planul fusese pus în practică încă din luna septembrie a anului ’39, când războiul din Europa impusese o stare de necesitate. Mătuşile ei fuseseră împotriva ideii dar, până în luna octombrie a anului 1940, ea era oficial primită în rândurile Serviciului de Pregătire al Crucii Roşii Americane.

Cadoul ei cel mai frumos de Crăciun din anul acela fusese înştiinţarea că va lucra la Station Hospital din incinta garnizoanei Schofield, pe insula Oahu. Scrisoarea trebuia să le asigure pe mătuşile ei că luase decizia bună venind în locul acela. Reciti cele scrise până atunci.

Dragi mătuşi Vi şi Viv,

După şase zile pe mare, mă aflu în sfârşit în garnizoana Schofield. SS Washington e unul dintre cele mai frumoase vase de pe pământ. Am avut cazare la clasa întâi, aşa că nu am de ce mă plânge în privinţa aceasta. A fost destul de rece pe punte şi câteodată apa era cam agitată, lucru care mi-a dat emoţii, dar m-am rugat mereu să ajungem la destinaţie întregi şi aşa s-a întâmplat.

Insula Oahu e frumoasă! Baza se află într-o vale aflată între două lanţuri muntoase – nu am învăţat încă să le scriu numele, dar voi învăţa – şi este atât de multă verdeaţă. Mă

duce cu gândul la o pădure tropicală. Tuşă Viv, aici crăciuniţele cresc pe câmp şi înfloresc din abundenţă; ştiu că ţi-ar face mare plăcere să le vezi. Poate o să cumpăr un aparat foto de la magazinul garnizoanei şi îţi trimit nişte poze în curând.

În după-amiaza a*sta am făcut o plimbare lungă pe plajă. Priveliştea oceanului te face să te simţi incredibil de mic şi, cu toate astea, teribil de împlinit în acelaşi timp. Am rămas cu gândul la ce lucrare minunată a făcut Dumnezeu când l-a creat. Pe când eram acolo, am întâlnit un bărbat care...*

Şi aici se opri. Cu o privire încruntată îşi dădu seama că nu mai avea ce adăuga ca să aibă cât de cât un sens. De altfel, îşi aminti de promisiunea pe care o făcuse atunci când primise scrisoarea prin care era informată de misiunea din Oahu. Se cădea să le pomenească măcar de bărbatul acela? Ce putea spune, că întâlnise un om care o ajutase? Nu îl putea descrie, decât că era murdar şi cu ochi albaştri. Şi nici să le spună numele lui, în afară de iniţiale. Prinse cu vârful degetelor nasturele de unde îl lăsase pe colţul mesei.

Privindu-l din nou îndeaproape, ochii i se concentrară pe literele gravate. „Am întâlnit un bărbat cu iniţialele M.H. şi i-am smuls un nasture”. Ea termină propoziţia în minte, apoi îşi înăbuşi un chicot când îşi imagină expresia îngrozită de pe feţele mătuşilor când aveau să o citească.

Oftând, puse nasturele la loc pe masă, şterse cu grijă câteva cuvinte şi continuă scrisoarea.

Pe când eram în locul acela, am reuşit chiar să fac câteva mişcări de balet pe o buturugă căzută şi m-am purtat cu totul copilăreşte, aşa cum mereu mi-aţi zis să nu fac, dar m-am distrat.

O să vă scriu iar în curând, după ce mă obişnuiesc ceva mai mult cu spitalul şi cu împrejurimile. Până atunci, să ştiţi că vă trimit amândurora gândurile mele de iubire.

Nepoata voastră,
Calliope Jane Myers

Ea împături paginile în două, le puse în plicul pregătit şi scrise adresa mătuşilor cu litere mari, îngrijite, pe faţa plicului. Vru să scrie adresa expeditorului, dar îşi dădu seama tresărind că nu ştia sigur cum să o noteze corect. Scrisoarea va trebui să mai aştepte. Se ridică în picioare, crispându-se când durerea o fulgeră prin zona lombară la mişcarea bruscă şi strecură plicul în buzunarul rochiei.

Se întoarse către Lidia care stătea şi privea pe fereastră.

— Sunt gata.

Lidia se întoarse cu un zâmbet binevoitor pe faţă, dar apoi expresia ei se schimbă în neîncredere în timp ce o măsura pe Callie din cap până în picioare.

— Nu ai de gând să îţi schimbi rochia?

Callie se măsură din ochi. Încă purta rochia albă de plajă, din bumbac, cu care fusese îmbrăcată la plimbarea ei dansantă pe malul oceanului. Poala era ruşinos de şifonată după ce fusese înnodată şi apoi desfăcută când doctorul acela necunoscut o întorsese pe o parte. Avea pete de murdărie de-a lungul şoldului, iar Callie era sigură că dinapoi avea şi mai multe.

— Bănuiesc că ar trebui să mă schimb repede.

Lidia dădu din cap.

— Da, ar trebui. Merse după Callie la dulapul pe care îl foloseau amândouă, de unde Callie scoase o cămaşă curată şi o fustă plisată. Îţi dai seama că numărul bărbaţilor faţă de femei aici e în jur de 100 la unu?

Callie aruncă Lidiei un zâmbet fugar în timp ce îşi potrivea fusta.

— Semne bune pentru tine, nu?

— Aş zice că da! Pentru amândouă. Probabil o să fim curtate de fiecare bărbat eligibil de pe insulă. N-am de gând să mă mulţumesc cu nimic mai prejos decât cu cel mai bun. Ea îndreptă un deget în direcţia lui Callie ca

pentru a o preveni. Şi nici tu.

Callie se încruntă. Nu ardea de nerăbdare să fie „curtată, „după cum se exprimase Lidia, dar nu îi plăcea insinuarea că ar fi uşor de prins în mreje.

— De ce aş face asta?

Sprâncenele perfect arcuite ale Lidiei se înălţară în timp ce tânăra stătea cu privirea aţintită asupra rochiei de plajă şifonată.

Întinsă de-a curmezişul la piciorul patului lui Callie, unde aceasta o aruncase la întâmplare.

— Ce crezi că ai fi atras mergând la cină în rochia aceea?

Callie merse la oglindă să vadă cum arăta. Îşi încheie ultimul nasture de la cămaşa albă şi apretată, iar în timpul acesta mintea îi fugi la nasturele de pe masa de scris. Dacă nu se schimba, l-ar fi atras pe stăpânul acelui nasture? înlemni pentru o clipă, privindu-şi lung reflexia din oglindă.

— Lidia, vrei să te căsătoreşti într-o zi?

Lidia veni în spatele ei şi o privi în ochi în oglindă.

— E o întrebare prostească. Sigur că vreau.

— Cu ce fel de om vrei să te căsătoreşti?

— Cu unul bogat. Vorbea cu siguranţa cuiva care se gândise mult la subiectul acela. Cu maniere. Şi frumos. Nu unul cu urechi mari ori împiedicat. Un bărbat care să-mi dea fii voinici şi arătoşi de care tatăl meu să fie mândru să îi numească nepoţii săi.

Callie se întoarse şi privi în ochii Lidiei, surprinsă fiind să întrevadă o urmă de nesiguranţă mijind în ei. Din câte se părea, şi Lidia îşi dădu seama că lăsase garda jos, fiindcă râse şters.

— Da, Callie, nepoţi. Sunt singurul copil şi am făcut greşeala de a mă fi născut fată. Scumpul meu tată nu s-a împăcat niciodată cu asta. Singurul mod de a-mi răscumpăra greşeala e să îi fac eu nişte nepoţi pe care să îi legene pe genunchi, pe care să îi ducă la pescuit şi să îi înveţe sportul lui nou, golful. Abia atunci va fi împăcat cu

mine.

Callie simţi cum i se înmoaie inima.

— Lidia, tatăl tău sigur e împăcat cu tine. Uite ce cadou minunat de despărţire ţi-a dat! Printre bunurile Lidiei se număra şi maşina sport, model Hudson, care depăşea cu mult posibilităţile familiei lui Callie. De ce ar face asta dacă nu te-ar accepta?

— Ca să mă ajute să pun mâna pe un soţ bogat şi arătos. Lidia strâmbă din buze. Un bărbat bogat nu umblă după fete sărace. Aşa ceva nu se face, pur şi simplu.

Ea se aplecă la oglindă ca să îşi verifice iar rujul. Un bogat nu umblă după fete sărace? Callie nu se gândise la asta. Desigur, ea nu luase niciodată în calcul cu adevărat bogăţia ca pe un atribut necesar viitorului ei soţ. Îşi dorea să devină soţie într-o zi, nu ca mătuşile Viv şi Vi care erau fete bătrâne şi adesea ridiculizate în orăşelul lor.

Dar tot ce voia Callie cu adevărat era să fie soţia unui creştin, un bărbat care să fie un lider spiritual în casa lor, aşa cum fusese tatăl ei. Dar să îl caute în locul acela era o nesăbuinţă, în ciuda semnelor bune. Mătuşile ei o făcuseră să le promită că se va întoarce în oraşul ei natal ca soră medicală, iar Callie ştia că asta avea să facă.

Totuşi, nu era nimic promiţător în Shyler’s Point în materie de bărbaţi. Micuţa comunitate abia îşi putea susţine membrii care locuiau deja acolo. Nu avea rost să aibă o relaţie cât timp era pe insula aceea. Fascinaţia pentru salvatorul necunoscut nu trebuia cultivată, dar tot nu îi dădea pace. Oare stăpânul nasturelui era creştin? Cum să afle dacă nu mai dădea niciodată de el?

Callie îşi aminti cum o ajutase bărbatul misterios. Avea mâini puternice, dar blânde. La început tonul lui fusese aspru, dar apoi se îndulcise şi chiar o dăduse pe glume spre sfârşitul plimbării lor împreună. îl îngrijorase, iar asta o emoţionase, chiar dacă o nemulţumise că nu văzuse în comportamentul ei decât un copil.

Privind în urmă, probabil că merita mustrările lui. Se

purtase cu nesăbuinţă şi şi-ar fi putut face mult rău singură. Se cădea măcar să îi mulţumească pentru ajutor. Poate era mai bine să îşi pună iar rochia murdară, ca să fie uşor de recunoscut pentru el, oricine ar fi fost. Apoi îşi aminti că o mustrase pentru purtarea ei nesocotită şi scutură din cap, făcându-şi buclele neascultătoare să fluture. Nu, îl va găsi şi îl va impresiona cu o apariţie matură, impecabilă. Nu va lăsa niciun loc de îndoială privitor la feminitatea ei la a doua lor întâlnire. De fapt...

O prinse de braţ pe Lidia.

— Poţi să mai aştepţi doar un minut?

Lidia pufni nemulţumită, dar încuviinţă din cap. Callie se trânti pe marginea saltelei şi duse mâinile la picioare. O durea spatele să se aplece înainte în modul acesta, dar îşi scoase papucii maro cu negru şi şosetele albe din bumbac pe care le lăsă lângă pat. Merse la dulap şi scoase o pereche de ciorapi din nailon pe care îi trase uşor în picioare. Într-un final, îşi strecură picioarele îmbrăcate în dresuri şi încălţate într-o pereche de pantofi de lac cu toc mic, de culoare bej cu cafeniu.

Atunci îi zâmbi Lidiei.

— Acum sunt gata.

Lidia o privi lung pe Callie, de jos până sus.

— Nu, scumpa şi nevinovata mea prietenă, nu eşti.

Callie se studie în oglindă. Fusta ei plisată, de culoare maro cu bej nu era şifonată şi îi cădea perfect pe şoldurile frumoase, bluza albă nu avea nicio pată şi era băgată cu grijă pe dedesubt. Se întoarse să îşi vadă picioarele din spate. Ciorapii nu aveau fire trase, iar pantofii erau bine puşi în picioare. Dădu mâinile în lături.

— Ce e în neregulă de data asta?

Lidia îşi luă peria de păr din dulap şi o împinse pe Callie fără prea multă fineţe pe marginea patului. Callie ţipă de durere când se lovi cu şezutul de saltea. Lidia chicoti.

— Scuze, am uitat că dosul tău e sensibil. Stai locului şi lasă-mă să îţi perii părul, apoi o să te dăm şi cu nişte ruj pe

buze.

— O, dar, Lidia, eu niciodată…

— Sunt convinsă că tu „niciodată”, dar a sosit vremea să faci asta.

Obrajii lui Callie luară foc, dar o lăsă pe noua ei prietenă să îi treacă prin păr ţepii aspri ai periei. Închise ochii, mişcarea deosebit de plăcută a periei întorcând-o la anii copilăriei când mama îi peria buclele naturale în ineluşe bine definite, înainte de a o trimite afară la joacă.

— Gata!

Lidia aruncă peria pe pat şi o luă pe Callie de după umeri, întorcând-o spre oglindă. Lidia reuşise să îi îmblânzească buclele într-o coafură cu onduleuri frumoase ce îi încadrau faţa lui Callie. Aceasta netezi cu mâna firele rebele, uluită de Transformare.

— Acum rujul. Lidia îşi luă poşeta-plic şi scoase un tub argintiu. Ţuguie aşa buzele. Lidia îi făcu o demonstraţie. Arăta ca un peşte ce trăgea aer cu nesaţ. Callie izbucni în râs. Lidia se încruntă. Callie, cooperează, rogu-te.

Vorbele acestea îi amintiră lui Callie de bărbatul de pe plajă. îl va impresiona să o vadă dată cu ruj? îşi înăbuşi chicotelile şi imită buzele ţuguiate ale Lidiei. Aceasta se aplecă spre ea, cu fruntea ridată de la concentrare, şi ceva neted trecu pe buzele Lidiei. Apoi, se ridică în picioare şi îi zâmbi de sus lui Callie, dând din cap.

— Tocmai cum am crezut. Chiar eşti o cuceritoare.

Ea păşi în lături şi arătă cu mâna spre oglindă.

— Priveşte.

Callie se privi. Şi căscă gura. Ea era femeia superbă din oglindă? Cum se putea ca o simplă pată de culoare să dea pielii ei strălucire? apoi se aplecă mai aproape de oglindă şi mai observă ceva.

— Hopa! Se întoarse către Lidia şi arătă spre gură. Dinţi roz.

Lidia scoase o batistă dintr-o cutie aflată pe dulap.

— Pată.

Callie împături batista în două şi o prinse între buze, aşa cum o văzuse făcând pe Lidia mai devreme. Apoi, şterse cu grijă rujul rămas pe dinţii din faţă. Încă un zâmbet în oglindă scoase la iveală numai dinţi albi.

Lidia îi aruncă o ocheadă.

— Hai să mergem să îi dăm gata.

Emoţia îi dădea lui Callie fluturi în stomac. Va trebui să îl găsească mai întâi.

4

Înfipt deodată în umăr îl făcu să se mişte brusc. Cafeaua se vărsă pe tăviţa din aluminiu, înecându-şi salata de fasole verde în băutura tare şi neagră.

— Mica, ai grijă. Uite ce ai făcut.

Mica aruncă o privire, dar Holden nu văzu multe regrete pe faţa lui. În schimb, o scânteie copilărească îi lumina chipul.

— O, îmi pare rău, n-am vrut să vărs nimic. Accentul lui discret din Texas trăda o urmă de regret. Dar ia de te uită.

Cu o mişcare abia schiţată a capului, el arătă spre uşa larg deschisă a sălii unde se servea masa. Privirea lui Holden urmă direcţia privirii lui Mica şi trebui să admită că cele două femei care stăteau în uşă erau demne de priviri admirative. Cea înaltă avea păr negru, lucios şi ochi negri. Avea o postură graţioasă şi relaxată, stătea cu greutatea lăsată pe piciorul drept, ţinea o mică poşetă-plic lipită de coapsă şi bărbia într-un fel ce arăta încredere, în timp ce îşi plimba privirea în jur.

Ea emana un aer ce lăsa să se înţeleagă că era o persoană importantă. Bluza de culoare crem părea de mătase şi cădea bine peste tot. Fusta neagră ce îi venea pe corp se vedea a fi croită pe comandă şi îi scotea în evidenţă silueta zveltă în toată splendoarea. Lorna ar fi fost o apariţie cuceritoare în ţinuta aceea.

Gândul îl trezi brusc la realitate, făcându-l să îşi îndrepte atenţia spre femeia cealaltă. Cea scundă, cu bucle cam rebele de culoare roşcat-cafenii, stătea puţin în spatele prietenei sale. Îşi ţinea mâinile strâns pe burtă şi se uita pe după umărul tinerei cu părul negru, părând a nu şti dacă voia să intre în sala de mese sau nu.

El scoase un hm! firav. Cum să o condamni când aproape toţi bărbaţii din sală le făceau ochi dulci celor două nou-sosite? câţiva bărbaţi, printre care şi Mica, se purtau de parcă nu văzuseră în viaţa lor femei.

Mica zâmbea cu gura până la urechi.

— Sigur am murit şi am ajuns în rai, pentru că cele două sunt cele mai cereşti creaturi cu care eu am avut vreodată plăcerea de a-mi bucura ochii…

Holden pufni în barbă.

— Vorbăria ta sună la fel de nesuferit ca o mâncărime usturătoare. Cred că începi să salivezi.

Mica îşi dădu scaunul în spate şi sări în picioare.

— Tu stai aici. Mă întorc cât ai clipi.

— Unde te…

De ce se mai deranjase să întrebe? Mica era deja la jumătatea sălii şi nu încăpea vreo îndoială încotro se îndrepta. Holden privea uşor amuzat în timp ce Mica le saluta pe cele două femei care îi zâmbeau şi dădeau politicos din cap. Mica arătă cu mâna spre Holden vorbind cu înflăcărare şi două perechi de ochi feminini se aţintiră asupra lui.

El ridică stângaci mâna într-un gest scurt de salut. Tânăra mai înaltă mişcă un deget spre el şi se lumină la faţă, dar cea scundă se mulţumi să dea din cap şi abia afişă un zâmbet.

Zâmbetul ei timid îl lovi în plexul solar. Era fata de pe plajă. Nu o recunoscuse la început, fără să fie desculţă şi cu rochia înfoiată de vânt, dar părul ei roşcat-cafeniu şi ochii ei verzi…

Sigur ea era. I se puse un nod în gât. Cei trei se îndreptau în direcţia lui, iar el îi porunci inimii nebune să se liniştească. Se ridică în picioare când cele două femei ajunseră la masă.

— Bună seara!

— Salutare! răspunseră ele în cor.

Tânăra cu ochi negri îl ţintui pe Holden cu privirea, fără să îşi reţină admiraţia. Fata de pe plajă părea a nu şti încotro să îşi îndrepte ochii, privirea îi fugea când la Mica, când la Holden, de parcă era un canar speriat care se uita la doi motani.

— Doamnelor, mi-ar plăcea să vi-l prezint pe prietenul meu, doctorul Winters. Holden, ea e domnişoara Lidia Eldredge şi ea domnişoara Callie Myers. Sunt nou-venite la Schofield, tocmai au debarcat de pe vas azi-dimineaţă în Pearl Harbor.

Holden se abţinu să zâmbească spre trăncăneala tărăgănată, cu un accent texan pronunţat, a prietenului său. Mica avea tendinţa să vorbească în dialect texan ori de câte ori încerca să impresioneze pe cineva, de obicei de parte feminină.

— Mă bucur să vă cunosc pe amândouă.

Holden îşi îndreptă privirea spre cea pe care o chema Callie ca să o poată studia pentru câteva clipe. Era mai drăguţă în picioarele goale şi cu părul răvăşit de vânt.

— Şi eu, Mica îşi puse palma mare pe piept, înălţându-şi sprâncenele şi coborându-şi bărbia, eu sunt doctorul Hatcher, după cum v-am zis deja. Dar să îmi ziceţi toţi doar Mica.

Tânăra cu păr roşcat-castaniu, Callie, întoarse repede capul în direcţia lui Mica şi îngustă privirea. Părea să îl analizeze pe Mica cu privirea ei pătrunzătoare. Mica trebuie să fi fost conştient de atenţia ei, fiindcă îi aruncă o ocheadă generoasă. Ea se roşi pe loc şi îşi feri privirea.

— O să le însoţesc pe doamnele acestea încântătoare la rând la mâncare, Holden, şi apoi ne întoarcem la tine. Mica se întoarse către tinere şi le oferi braţele. Domniţelor?

Cu un râset cristalin, tipic femeilor, Lidia îşi puse imediat mâna pe braţul pe care acesta i-l oferea. Callie ezită, dar apoi şi ea îl luă de braţ şi toţi trei îşi făcură drum printre mese către rândul la mâncare. În timp ce se depărtau, din când în când înghesuindu-se unul într-altul ca să aibă loc prin spaţiile înguste, Holden observă mersul înţepat al lui Callie.

Îşi muşca obrajii pe dinăuntru să nu râdă, la fel cum făcuse şi pe plajă ceva mai devreme. Douăzeci şi trei să fie? Mai degrabă o copilă... Duse la gură ceaşca de cafea şi

sorbi din ea. Dar şi Lorna avea douăzeci şi trei de ani când se născuse Timmy şi nu o privise ca pe o copilă. Puse cu zgomot ceaşca pe tavă. Callie asta nu semăna deloc cu Lorna a lui. Nici măcar nu îndrăznea să le compare pe cele două.

Fluierături timide de admiraţie şi comentarii laudative în şoaptă, unele neruşinate, îl scoaseră din reveriile lui. Atenţia soldaţilor pofticioşi din toată sala se mutase de la tăvile cu cina la tinerele care treceau pe lângă ei. Mişcările aproape sincronizate îi aminteau lui Holden de mişcarea inversă a pieselor de domino aflate în cădere.

Scrâşni din dinţi. Lidia Eldredge avea probabil destulă încredere în sine încât să facă faţă unei săli pline de soldaţi desfrânaţi, Callie însă... în ciuda băţoşeniei pe care o arătase mai devreme, în după-amiaza aceea, îi dădea impresia că nu era obişnuită să înfrunte atenţia a zeci de bărbaţi.

Poate avea nevoie de protecţie. Dar îl lăsase pe Mica să se descurce. Mica era în măsură şi cu siguranţă doritor. Holden nu avea nici timpul, nici dorinţa de a fi protectorul nimănui. Femeile, cu tăvile în mâini, se întoarseră făcându-şi loc printre mese în sala plină ochi, iar Mica le ţinea spatele.

Lidia îşi plimba privirea peste feţele celor adunaţi şi arunca zâmbete seducătoare în toate direcţiile, iar acestea erau întoarse sută la sută. Callie continua să privească drept în faţă şi o uşoară roşeaţă îi pişcă obrajii. Încântătoare... Mica trase scaunele de metal pliabile pentru ele cu un aer curtenitor, iar Holden rămase în picioare până ce ele se aşezară. Callie plecă fruntea, închise ochii şi buzele se mişcară puţin în timp ce era limpede că spunea o rugăciune de mulţumire pentru mâncare. Holden simţi o strângere de inimă.

Putea la fel de bine să vorbească pieptului de pui din farfurie. Atâta o ajutau rugăciunile. Da, era mai bine ca femeia aceasta să îi rămână lui Mica. Imediat ce înălţă

capul, Mica se apropie cu zâmbetul lui neştirbit de băieţandru.

— Şi, ia ziceţi domniţelor, aţi sosit în dimineaţa asta, aşa e? De unde sunteţi?

Lidia îşi tamponă buzele cu şerveţelul.

— Familia mea locuieşte în San Francisco. Dar Callie aici de faţă e dintr-un orăşel incredibil de mic, situat pe dealurile din Arkansas. Cum se cheamă orăşelul tău, Callie?

Callie înghiţi cartofii pe care îi mesteca.

— Shyler’s Point.

— Shyler’s Point, repetă Mica tărăgănat, pe dealurile din Arkansas, zici? Pun pariu că-i chiar frumuşel.

— Era un strat de aproape o jumătate de metru de zăpadă când am plecat. E un loc destul de diferit faţă de locul acesta.

Callie înfipse furculiţa în două păstăi verzi pe care le duse la gură. Mica îşi îndreptă atenţia spre Lidia.

— Domnişoară Eldredge…

— Te rog, spune-mi Lidia. Domnişoara Eldredge sună de parcă aş fi o profesoară rămasă fată bătrână.

Ea zâmbi cu drăgălăşenie şi Holden îşi stăpâni râsul. Ce flirt fără cusur. Oare cum de ajunsese ea alături de Callie? Cele două nu păreau a se potrivi.

Mica râse.

— Lidia. Ce nume drăguţ…

Lidia râse uşor.

— Dacă mi-e îngăduit să îndrăznesc atât de mult, cred că sunt singura de la masă cu nume normal. Roti privirea la cei din grup, în timp ce le rostea numele. Mica, Holden şi Calliope… Unde au găsit mamele voastre numele astea deosebite? îşi fâlfâi genele la Mica. Ai un nume inspirat de o piatră?

Mica izbucni într-un hohot de râs entuziasmat peste măsură.

— Nu, nu sunt mica mineralul, ci sunt Mica profetul apocalipsei. Nu citeşti Biblia?

Cu accentul lui texan, se auzi Biiiblia. Callie ridică brusc capul şi în ochii ei apăru o lumină.

— Citeşti Biblia?

Mica ridică din umeri.

— Fireşte. Tatăl meu a fost pastor baptist în Arlington, un adevărat propovăduitor al Bibliei. A sădit în mine şi în fraţii mei de timpuriu însemnătatea primirii Cuvântului lui Dumnezeu în inimile noastre. îl am strâns bine aici.

El îşi duse mâna la piept, chiar deasupra inimii. Când Callie zâmbi aprobator, lui Holden îi veni să îi dea una zdravănă lui Mica, de preferat cu Cartea aceea mare şi neagră ce stătea pe noptiera acestuia. L-ar aduce cu picioarele pe pământ, la fel ca praful de pe coperta Bibliei în acelaşi timp.

— Care e pasajul tău preferat?

Callie privea pătrunzător cu ochii ei verzi în cei albaştri ai lui Mica cu o intensitate pe care Holden o găsi deranjantă. Mica îşi mângâie barba.

— Păi, de fapt, e destul de greu să aleg doar unul, sunt multe pline de însemnătate. Bănuiesc că ar trebui să zic un pasaj din ultimul capitol din Mica. Să văd dacă îmi pot aminti totul de la un capăt la altul…

El îşi ţuguie buzele pentru o clipă şi ridică privirea în tavan, în timp ce privirea ochilor verzi ai lui Callie rămase aţintită asupra lui. Holden se lupta cu pornirea de a se ridica şi de a pleca.

Într-un final, Mica vorbi.

— „Care Dumnezeu este ca Tine, care ierţi nelegiuirea şi treci cu vederea păcatele rămăşiţei moştenirii Tale? El nu-şi ţine mânia pe vecie, ci îi place îndurarea! El va avea iarăşi milă de noi, va călca în picioare nelegiuirile noastre, şi va arunca în fundul mării toate păcatele lor”. Îi zâmbi radios lui Callie. Mereu am aflat alinare în cuvintele acestea când eram mic, „vei arunca în fundul mării toate păcatele noastre”, fiindcă eram un pic cam neastâmpărat şi aveam multe păcate de aruncat.

Deja Mica vorbea tărăgănat şi suna ca arcurile de la o saltea veche. Cu toate acestea, Callie părea cucerită cu totul de monologul lui Mica. Era un lucru deranjant, din motive pe care Holden nu le putea desluşi.

Lidia bătu uşor cu mâna pe încheietura mâinii lui Holden, făcându-l să fie atent la ea.

— Acum ştim de unde vine numele Mica. Al tău de unde vine, doctore Winters? Nu cred că am mai auzit numele Holden.

Holden împături şerveţelul de masă şi îl puse lângă tava rămasă pe jumătate goală.

— De fapt, sunt două istorisiri legate de felul în care am primit numele Holden. Sunt cel mai mic din şase copii, singurul băiat. Tatăl meu zice că mama a fost atât de încântată că până la urmă a dat naştere unui fiu, încât nu voia deloc să se dezlipească de mine şi mă ţinea[1] în braţe tot timpul. Prin urmare, numele meu i se datorează.

El simţea că ascultătoarea nu ştia dacă să îl ia în serios ori ba. Ridică din umeri, adoptând voit un ton vesel.

— A doua explicaţie, mai credibilă, este că numele de fată al bunicii din partea mamei era Holden. S-a prăpădit cu două luni înainte de naşterea mea, aşa că mama mi-a dat numele în amintirea ei.

Lidia râse uşor.

— Prima poveste e mult mai înflorită, dar sunt de acord că a doua e mai credibilă.

— Fiindcă nu îţi poţi închipui că mama mă ţinea în braţe tot timpul?

Holden nu se putea să nu o sâcâie puţin pe tânără. Sprâncenele perfect arcuite ale Lidiei coborâră puţin, dar apoi se lumină la faţă şi zâmbi.

— Sigur că nu. În glasul ei era multă dulceaţă teatrală. Orice mamă doreşte mult să îşi ţină copilul în braţe. Eu însă prefer ideea unui nume din familie, care să treacă de la o

---

1 în engleză cuvântul este „holdin” (de la verbul to hold = a ţine în braţe) (n.ed.)

generaţie la alta. Indică originile. Ea îi aruncă în treacăt o privire aspră, ce trăda nemulţumirea, apoi se întoarse spre Callie. Calliope e nume de familie?

Callie lăsă capul într-un gest pripit, ce părea ruşinat.

— O, nu. Nici pe departe.

Mica continuă.

— Atunci ce e?

Callie îşi plimba privirea de la Lidia la Mica, la Holden şi apoi iar la tava din faţa ei. Holden simţi clar că prefera să nu divulge ce însemna numele ei. Se cădea să îi vină în ajutor schimbând subiectul? înainte să îl poată distrage pe Mica ori pe Lidia, ea ridică fruntea şi privi pătrunzător.

— Părinţii mei s-au întâlnit la bâlciul din Benton. Tatăl meu a întrebat-o pe mama dacă îi poate cumpăra un cornet de îngheţată. Undeva în fundal se auzea o orgă, despre care mama zicea că suna ca o melodie dulce şi înălţătoare, fredonată de îngeri. Toată viaţa ei, de câte ori a mâncat îngheţată, şi-a amintit de orgă şi de zâmbetul tatălui meu.

Holden nu îşi putea feri privirea, chiar dacă încercă. Parcă ei doi erau singurii oameni din sală.

— În ziua când m-am născut, tata a întrebat-o pe mama dacă îi poate alina durerea cu ceva, iar ea a răspuns că voia îngheţată. Tata a întrebat-o apoi: „Vrei şi o orgă?” Mama a râs şi a zis că da. Aşa că tata mi-a pus numele Calliope[2].

Callie continua să îl ţină pe Holden captiv privirii ei neabătute. El îşi simţea inima bătând undeva în creştetul capului. Oare încerca ea să îi trimită un mesaj secret? Dintr-un motiv inexplicabil, el simţi dorinţa puternică de a se întinde peste masă şi de a-i da o sărutare pe buzele nevinovate şi date cu ruj de culoarea vinului roşu.

— Măi să fie, e cea mai romantică şi mai frumoasă poveste de dragoste pe care am auzit-o vreodată. Se auzi vocea lui Mica şi, spre uşurarea lui Holden, Callie îşi dezlipi într-un final privirea de el şi o îndreptă spre Mica, rupând vraja pe care povestea ei scurtă o aruncase asupra lui.

2 In engleză calliope înseamnă caterincă sau flaşnetă, o orgă mai mică.

Bătăile inimii îi reveniră la normal.

— Da. Lidia ţugui buzele făcând o faţă bosumflată. Te face să simţi că Lidia e un nume fără sare şi piper.

Mica îi dărui Lidiei cel mai cuceritor zâmbet.

— Ei, nu e nimic fără sare şi piper la tine, draga mea.

Lidia îi zâmbi radios şi mai adăugă nişte fâlfâiri din gene. Ospitalitatea enervantă a lui Mica, tipică celor din Texas, cochetăria prea mult exersată a Lidiei şi nevinovăţia curioasă a lui Callie... Holden nu voia să aibă de-a face cu niciunul dintre ei. Se ridică de la masă, îşi luă tava şi le făcu doamnelor o plecăciune din cap.

— Dacă sunteţi amabile, vă rog să mă scuzaţi, mâine dimineaţă intru în tură devreme, aşa că o să vă doresc o noapte bună. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc pe amândouă.

— Şi nouă, răspunse Lidia, dar Holden avu impresia că răspunsese cu jumătate de gură.

Callie îl fixă din nou cu o privire adâncă şi visătoare.

— Mulţumesc, doctore Winters. Noapte bună.

Mica îi aruncă lui Holden o ocheadă şireată.

— Cred că le voi conduce acasă pe domniţe.

Holden şovăi. Se cădea să facă şi el pe însoţitorul? Dar apoi îşi întări inima, amintindu-şi că fetele – Callie îndeosebi – nu erau răspunderea lui.

— Noapte bună, atunci!

Holden se îndreptă cu paşi mari spre uşa bucătăriei, dădu tava unui om din personalul de la bucătărie şi ieşi hotărât din sală, fără să privească spre masa lui Mica. Dar bănuia el şiret că, dacă s-ar fi întors şi s-ar fi uitat, ar fi descoperit că era urmărit de doi ochi de un verde ca jadul.

5

CALLIE

— Bună dimineaţa, domniţelor! Mă bucur să vă văd îmbrăcate şi gata să vă preluaţi îndatoririle.

Callie şi Lidia stăteau în faţa noii lor supervizoare, domnişoara Myrtle Torkelson. Lui Callie i se părea că asistenta cu aer de matroană nu era prea încântată. Fruntea ei era crestată de-a curmezişul de nişte încruntături, iar dungile care cădeau de la nas spre bărbie îi dădeau un aer de permanentă nemulţumire.

— La spitalul garnizoanei Schofield ne mândrim cu un aspect impecabil în orice situaţie, aşa că o uniformă apretată şi bine călcată e o necesitate absolută. Domnişoara Torkelson strânse cu vârful degetelor volănaşul prins la umărul şorţuleţului cu dungi cafenii şi albe al lui Callie. Cutele se adânciră. Mai mult apret data viitoare, domnişoară… Se uită la mapa cu clamă… Myers. Acum, veniţi după mine să vă spun în amănunt ce îndatoriri aveţi.

Lidia şi Callie se uitară una la alta şi se aliniară dinapoia noii lor supraveghetoare. Domnişoara Torkelson se oprea des ca să le fixeze cu privirea ei aspră şi ca să le dea dispoziţii. Callie încerca să fie atentă, dar mişcarea ridurilor schimbătoare de pe faţa asistentei înaintate în vârstă în timp ce vorbea o distrăgea. Sau poate oboseala o împiedica să se concentreze. Vocea tărăgănată, aproape monotonă a domnişoarei Torkelson o ducea cu gândul la ventilatorul din tavan pe care Lidia îl voia neapărat pornit toată noaptea, din pricină că nu putea dormi fără curentul de aer.

Callie era obişnuită cu vântul ce bătea prin cedrii şi cu ţipătul răzleţ al unei bufniţe care o îndemnau la somn. Ducea dorul acelor sunete liniştitoare, familiare. În schimb, era obligată să asculte paletele din răchită ale ventilatorului din tavan ce făceau un vaiet ritmat şi apăsat.

Zgomotul ventilatorului cu care nu era obişnuită se adăuga culcatului într-un pat străin, într-un apartament

străin şi într-o poziţie neobişnuită, toate acestea ţinând-o trează până târziu în noapte. Nu se putuse întinde comod pe burtă şi cu faţa întoarsă pe o parte. Dar nu avea de ales dacă voia să nu pună presiune pe oul acela de gâscă de pe cap şi pe vânătăile de pe şezut. Oare cât din nesomnul ei era din pricină că nu îşi putea linişti gândurile? Până şi ventilatorul părea să scârţâie un mesaj care se tot repeta. M.H... M.H... M.H...

M.H Mica Hatcher. Nasturele trebuia să fie al lui. Dar ceva nu se potrivea. El avea ochii albaştri. Nu de albastrul intens pe care îl văzuse, dar poate lipsa funinginii de pe faţă îi schimbase şi aspectul ochilor. Ori poate că lovitura ei la cap o făcuse să îi pară ochii acestuia de un albastru atât de intens pe plajă.

Dar nu era vorba doar de ochii lui. Nici timbrul vocii nu se potrivea. Doctorul Winters avea o voce mai apropiată de cea pe care şi-o amintea, pe plajă însă simţise în ea o urmă de haz înăbuşit în spatele asprimii. În sala de mese tot ce văzuse fusese cinism, răceală şi o tristeţe în toate.

Doctorul Hatcher fusese cel pus pe glume. Un cot înfipt brusc o trezi pe Callie pe hol. Lidia şi domnişoara Torkelson stăteau amândouă cu privirile aţintite asupra ei, Lidia vădit îngrijorată, iar domnişoara Torkelson vizibil nemulţumită. Callie ratase cu siguranţă ceva, însă nu avea habar ce anume.

Lidia şuieră printre dinţii încleştaţi.

— Răspunde la întrebare.

— Ăă... da.

Gura de aer pe care Lidia o luă imediat şi încruntătura şi mai adâncă de pe fruntea surorii erau semnalele că nu ghicise corect. Sperase să nu mai fie chestionată privitor la ce se petrecuse în ultimele câteva minute. Domnişoara Torkelson îşi dădu ochii peste cap, iar Callie îndreptă umerii, hotărâtă să fie atentă înainte de a-şi păta reputaţia pentru totdeauna.

— Lista de serviciu va fi afişată în fiecare zi de luni pe

panoul cu informaţii din holul Grant Hall, dar, dacă vei ţine minte formatul acesta simplu, n-ar prea trebui să aveţi nevoie să aşteptaţi până luni dimineaţă, ca să ştiţi când vă vine tura. A-B-C. Asta e, domniţelor. Alfabetul.

Oare încerca să fie hazlie? După expresia ei, Callie era sigură că nu, dar era ceva amuzant legat de femeia aceasta mohorâtă care repeta alfabetul. Callie se muşcă de limbă să nu izbucnească în râs.

— A e prima tură, Bea doua şi C a treia. Totdeauna în ordinea asta. Veţi fi de serviciu în fiecare tură, timp de o săptămână, apoi treceţi la următoarea. C e cea mai lungă, de la 10:00 seara până la 8:00 dimineaţa. De aceea facem schimbul, pentru ca nimeni să nu fie în tură zece ore în fiecare săptămână. Aveţi întrebări?

Oare cum ar reacţiona domnişoara Torkelson în cazul în care Callie ar întreba dacă ştia vreun doctor cu ochi albaştri şi cu iniţialele M.H.? îşi drese glasul.

— Nu, doamnă.

Lidia repetă cuvintele lui Callie.

— Foarte bine atunci. Domnişoara Torkelson lăsă capul în jos, făcând un pliu de piele asemănător unei clătite sub bărbie. O să vă las la trebuşoarele voastre. Din vreme ce în dimineaţa asta nu sunt pacienţi, vă ocupaţi de curăţenie. Mopurile, găleţi şi cârpe sunt în debaraua cu materiale. Am încrederea că nu o să trebuiască să vă învăţ cum să daţi cu cârpa pe jos şi cum să spălaţi geamurile.

Lidia şi Callie încuviinţară amândouă dând din cap. Fără să adauge alt cuvânt, domnişoara Torkelson se suci pe un toc destul de tocit şi se făcu nevăzută după colţul holului. Lidia făcu câţiva paşi înainte, aplecându-se din mijloc şi pândind silueta care se depărta. După ce trecu un minut bun se întoarse repede către Callie.

— Ce acriturâ! Crezi că a uitat să zâmbească?

— Cred că nu vrea să lase garda jos până ce ne cunoaşte mai bine. Callie tăcu, aruncând o privire pe hol, în ambele direcţii. Mai ştii unde e debaraua cu materiale?

Lidia pufni.

— Am ştiut eu că nu erai atentă. Şi, că veni vorba, când ai răspuns „da” domnişoarei Torkelson, te întrebase cât timp trecuse de când ţi-ai încheiat pregătirea la Crucea Roşie.

Callie scoase un oftat adânc.

— Visam cu ochii deschişi.

— Se vede! Lidia o luă de braţ pe Callie şi o conduse spre debaraua cu materiale. La fel şi aseară, când ne-am întors acasă împreună cu Mica. El tot încerca să lege o vorbă cu tine, dar tu te purtai de parcă erai dusă pe altă lume. Ce se-ntâmplă?

Callie simţea mai multă îngrijorare decât nemulţumire în tonul Lidiei. Oftă.

— Lidia, mai ştii că ţi-am povestit cum am căzut de pe buturuga aceea pe plajă? Zâmbetul Lidiei într-un colţ al gurii îi oferi răspunsul. Ce nu ţi-am zis e că, atunci când am căzut, cineva a venit să mă ajute. Ştiu că e doctor după felul cum s-a purtat…

Ochii Lidiei se făcură mari.

— Dar nu i-am putut vedea faţa din pricină că, dintr-un motiv oarecare, el era tot numai funingine…

Lidia căscă uimită gura.

— Şi când m-a ajutat să mă ridic, i-am smuls unul din nasturi.

— Ce-ai făcut?

Faţa Lidiei oglindea mirarea.

— I-am smuls unul din nasturii de la cămaşă, repetă Callie, punând un deget pe buze şi îndemnând-o pe Lidia să tacă, deşi nu erau pacienţi pe care să îi deranjeze.

— Şi cum, Doamne iartă-mă!, ai reuşit să faci asta?

Lidia părea îngrozită, dar Callie văzu amuzamentul sclipindu-i în ochi. Callie îşi dădu mâinile în lături, într-un gest ce arăta consternarea.

— L-am apucat de pieptul cămăşii ca să îmi recapăt echilibrul – mă lovisem la cap, doar ştii – şi, când mi-am

tras mâna, aveam nasturele în ea.

— Şi el n-a ştiut?

— Din câte se pare, nu. Am nasturele pe birou, la noi în cameră.

Callie tăcu. Să aibă încredere să îi povestească Lidiei şi restul?

Scoase capul din debara şi îi aruncă o privire în stânga şi în dreapta pe hol. Nimeni. Se întoarse către Lidia.

— Pe el se văd gravate nişte iniţiale, care cred că sunt M.H.

— Mica Hatcher.

Lidia rosti cuvintele ca pe o litanie şi duse două degete la buze, cu ochii larg deschişi.

Callie aprobă din cap.

— Asta cred şi eu. Dar aseară, m-am tot uitat la el, încercând să îmi dau seama dacă el era cel care m-a ajutat. Are ochi albaştri ca cei ai bărbatului de pe plajă, numai că…

Ea tăcu, neputând găsi cuvintele pentru a-şi pune în ordine toate informaţiile confuze. Acolo, pe plajă, mergând alături de el, simţindu-i braţul în jurul taliei, privind în ochii lui de un albastru incredibil de intens ea simţise… fiori din cap până în picioare. Nimic din toate acestea însă aseară, în timp ce mergea alături de Mica.

Să fie din pricină că nu era acelaşi bărbat, să fie din cauză că Lidia fusese împreună cu ei sau era…

Se auzeau paşi venind de după colţ. Lidia şi Callie se grăbiră să pună mâna pe mopuri şi găleţi. Loviră lucrurile unele de altele de zăpăceală, făcând o zarvă stridentă.

Domnişoara Torkelson apăru în uşa debaralei cu materiale, blocând lumina ce venea de pe hol. Arăta şi mai puţin încântată decât înainte.

— N-aţi început să faceţi curat? Ridurile din jurul bărbiei deveniră şi mai vizibile când îşi coborî brusc colţurile buzelor strânse. Văd limpede că voi două n-ar trebui să fiţi puse de serviciu în acelaşi timp. O să vă las să încheiaţi împreună săptămâna pe tura A. Dar, începând de luni,

domnişoara Myers va merge la serviciul C, în timp ce domnişoara Eldredge va merge la serviciul B.

Bărbia aproape îi dispăru în pliurile următoarei încruntături teribile.

— Şi, pe viitor, domnişoara Myers şi domnişoara Eldredge, când vi se dau instrucţiuni, mă aştept să le urmaţi de îndată. Nu vă aflaţi în State la un eveniment social. Îşi încrucişă braţele pe pieptul generos şi bătu nerăbdătoare din piciorul ei gros. Acesta e un spital militar şi vor fi momente când acţiunea voastră neîntârziată va face diferenţa dintre viaţă şi moarte. M-am făcut înţeleasă?

Callie aprobă dând din cap, cu o faţă roşie ca focul. Domnişoara Torkelson îşi muta ochii de la Callie la Lidia, cu o privire ameninţătoare, tăioasă ca o sabie.

— Treceţi la treabă, domniţelor!

Domnişoara Torkelson se făcu nevăzută din nou. Lidia scoase un oftat adânc de uşurare.

— Chiar e o femeie dură. Nu ştiam că vom fi tratate ca în armată. Mă face să mă-ntreb dacă am făcut alegerea potrivită venind aici.

Callie apucă o găleată de lângă mop şi o luă spre hol.

— Ei bine, eu una o să mă apuc de treabă. Nu cred că mai vreau să fie supărată pe mine multă vreme.

Câteva minute mai târziu, în timp ce Callie împingea mopul aţos pe podeaua care nu avea trebuinţă să fie curăţată, gândurile îi fugiră iar la nasture. Să fie al lui Mica Hatcher? Exista un singur mod de a afla. îl putea întreba. Deşi inima îi bătea cu putere de emoţie chiar şi numai la gândul de a face un lucru atât de curajos, în felul acesta misterul avea să fie dezlegat. Dacă nu cumva, desigur, nasturele nu îi aparţinea. Atunci misterul nu va face decât să se adâncească.

Oare ora 15:00 nu mai avea de gând să vină? Callie şi Lidia şterseră toate podelele spitalului cu 250 de paturi, spălară toate geamurile de pe latura de nord, reorganizară

dulapurile cu materiale şi stivuiră la loc grămada de ploşti pe care Lidia le împrăştiase din greşeală, lovindu-le cu coada mopului.

Zgomotul ultimei întâmplări ghinioniste pricinui mai multă emoţie decât îi trebuia domnişoarei Torkelson. Păru uşurată să le trimită pe uşă afară, la terminarea turei. Callie privi în urmă şi o surprinse pe sora cea corpolentă clătinând din cap la siluetele lor care se depărtau, vădit nelămurită cum avea să se descurce cu ele a doua zi. Chicotelile pe care Callie şi le înăbuşise ceva mai devreme în acea zi o îmboldeau iar, dar, acum, în libertatea de a umbla sub soarele plăcut al după-amiezii, râdea cu poftă.

Lidia se uită la ea.

— Ce e de râs?

— Domnişoara Torkelson. Callie ridică din umeri. Ştiu că n-ar trebui să fac haz de oameni, dar nu crezi că arăta ca o budincă de Crăciun lăsată să se usuce şi să crape?

Lidia râse.

— Ba da! Şi, din spate, aş putea jura că avea două perne îndesate pe sub fustă.

— Pesemne crede că am capul plin cu pene după răspunsul fără noimă pe care i l-am dat la întrebarea ei.

Cum era voioasă peste poate, Callie nu îi văzu pe cei doi soldaţi ce le stăteau în drum, până ce aproape îl călcă pe picioare pe cel mai apropiat de ea. Râsetul amuţi.

— Hei, bună, domniţelor! Cel mai înalt dintre cei doi le măsură din cap până în picioare, privirea lui curioasă făcând-o pe Callie să simtă furnicături pe sub piele. Libere azi?

Callie nu vru să răspundă, Lidia însă se adună şi îl privi cu îndrăzneală în ochi.

— Da.

— Asta e bine. E bine. E bine. Cel înalt părea a fi purtătorul de cuvânt. Cel scund stătea lângă el şi rânjea prosteşte. Asta-nseamnă că sunteţi libere acum pentru puţină distracţie.

— Ne distram, răspunse Lidia, până ne-aţi apărut voi în drum. Acum, dacă sunteţi amabili să vă daţi la o parte, eu şi prietena mea ne grăbim.

Bărbatul se apropie puţin de ea, prietenul lui păşi în faţă şi el, punându-se în calea lor. Aveau feţe prietenoase, însă Callie simţea că aveau un aer ameninţător. O prinse pe Lidia de braţ. Lidia o bătu uşor pe mână să o liniştească, apoi le vorbi iar bărbaţilor.

— Ascultaţi, domnilor, eu şi Callie…

— Callie zici? Cel înalt îi zâmbi lui Callie drept în faţă. Îşi înclină basca din pânză, de culoarea măslinei. Mă bucur să te cunosc, domnişoară. Se întoarse spre Lidia. Şi numele tău e…?

Lidia luă o gură bună de aer, ca pentru a încerca să îşi stăpânească iritarea.

— Eu şi Callie mergeam să ne odihnim. Am avut o zi destul de obositoare şi…

— Ce se petrece aici?

O voce hotărâtă de bărbat o întrerupse. Cei doi indivizi priviră peste umăr, apoi se întoarseră pe călcâie şi luară poziţia de „drepţi”, îndoind braţele într-un salut milităresc. Doctorul Holden Winters se îndrepta cu paşi mari spre ei. îmbrăcat în uniforma militară, era atât de arătos, încât Callie simţi cum îi sare inima din piept.

El aruncă o privire preocupată tinerelor, ca apoi să îşi îndrepte ochii aspri şi deloc amabili asupra bărbaţilor. Salută scurt şi amândoi îşi lăsară braţele în jos.

— Am pus o întrebare.

Privirea lui îngustată se aţinti asupra unuia, apoi asupra celuilalt.

— Le ofeream domniţelor puţină distracţie, domnule.

Cel înalt răspunse în timp ce scundul înghiţea în sec, urechile luându-i foc.

— Pesemne că doamnele nu sunt interesate de distracţie. Tonul doctorului deveni şi mai tăios. Aţi băut?

Cel scund plecă fruntea, dar cel înalt scoase bărbia în

afară.

— Doar puţin, domnule.

Callie îl privea cu ochi mari, uluită de îndrăzneala lui. Holden respiră adânc pe nas, nările i se umflară.

— Din câte se pare aveţi nevoie să vă amintesc regula: „Distracţia după apusul soarelui”. Vă ordon să vă întoarceţi amândoi la cazarma voastră pentru restul după-amiezii. La 17:00 ne vom întâlni cu sergentul responsabil cu instrucţia privitoare la timpul potrivit consumului de alcool şi la modul permis de a „oferi distracţii”. El tăcu, privindu-i ameninţător. Puteţi pleca.

Cei doi soldaţi o luară la fugă spre cazarmă. Doctorul Winters se întoarse către Callie şi Lidia cu o faţă mai prietenoasă.

— Îmi pare rău dacă cei doi v-au speriat. Sunt convins că n-au vrut să vă facă niciun rău, dar o să mă asigur că vă vor lăsa în pace de acum încolo.

Lidia îi întinse mâna.

— Mulţumesc!

— Cu plăcere! Doctorul Winters îi îngădui Lidiei să îl ţină de mână, dar el se uita numai la Callie. Eşti bine?

Grija din tonul lui îi amintea de bărbatul de pe plajă. Inima lui Callie bătea atât de tare încât o lăsă fără puterea de a vorbi. După câteva secunde, doctorul Winters trase o gură de aer ce îl făcu să ridice umerii şi îşi desprinse mâna din prinsoarea Lidiei.

— Sunteţi în siguranţă acum. Puteţi merge acasă.

El vru să le ocolească. Într-un final, Callie îşi recăpătă vocea.

— Doctore Winters?

El se opri şi o fixă cu privirea aceea îngrijorată. Albastrul irişilor lui păreau ca de safir în lumina soarelui.

— Da?

— Eu… înghiţi în sec. Vă mulţumesc pentru amabilitate. „Tu ai fost atât de bun cu mine ieri pe plajă?”

— Cu plăcere!

Se mişcă părând să facă un pas.

— Doctore Winters?

Zări o urmă de nerăbdare în ochii lui, dar oricum îi adresă curajoasă întrebarea.

— Locuiţi cu… cineva?

El încruntă sprâncenele şi Lidia o privi nedumerită, însă Callie rămase cu faţa la doctor.

— Nu. El strânse buzele. Nu stau.

— Atunci… împrumutaţi… vreodată haine de la altcineva?

Callie ştia cât de absurd trebuia să sune. Îşi simţi obrajii cuprinşi de fierbinţeală, dar nu îşi abătu privirea, ţinându-şi în acelaşi timp respiraţia, în aşteptarea răspunsului ce o putea ajuta să dezlege misterul. Un colţ al buzelor urcă pentru doar o singură clipă, înainte ca el să îşi recapete expresia hotărâtă.

— Nu, n-am obiceiul ăsta.

Dezamăgită brusc, Callie răsuflă uşurată. Umerii îi căzură în timp ce scăpa de încordare.

— O!

— De ce întrebi?

Ea ridică deodată capul. Se făcu mai roşie la faţă. Începu să îşi facă vânt, sperând ca el să creadă că era de la soare.

— O, fără motiv. Sunt doar… curioasă.

El dădu din cap, dar zâmbetul acela abia schiţat apăru iar ca o scânteiere, dovedind neîncredere.

— Mai ai întrebări, domnişoară Myers, sau îmi dai voie să mă întorc la spital acum?

Acum el o tachina, dar era prea stânjenită ca să intre în joc. Dădu din mână.

— O, nu, nu mai am întrebări. La revedere, doctore Winters!

În momentul când el se depărtă destul de mult încât să nu o poată auzi, Lidia o prinse pe Callie de braţ.

— Ce, Doamne sfinte, a fost în mintea ta? Tonul ei arăta limpede că o credea pe Callie cu minţile rătăcite. Mai întâi,

mi s-a părut că îi puneai întrebări ca să afli dacă e însurat, apoi aproape suna de parcă aveai de gând să îi împrumuţi nişte haine!

Callie îşi trase braţul.

— Încercam să aflu dacă a împrumutat o cămaşă de-a lui Mica.

Lidia făcu ochii mari.

— Cred că el e.

— Nu sunt sigură. Ochii lui şi ceva în tonul vocii…

Îl privise adânc în ochi când îi vorbise despre numele său neobişnuit, în sala de mese, cu o seară înainte, încercând să îşi dea seama dacă el fusese cel de pe plajă. La rându-i, el o privise pătrunzător în ochi, dar fără a trăda nimic. Încă nu era sigură. Lidia o privi pieziş pe Callie, bănuitoare.

— Speri să fie el?

— Nu… nu ştiu.

Lidia îşi muşcă o clipă buza de jos.

— Dacă speri să fie el, să însemne asta că nu te interesează Mica?

Mica se declarase creştin, iniţialele se potriveau cu cele de pe nasture, iar ochii lui scăpărători arătau o fire veselă. Callie era sigură că era un bărbat care se făcea plăcut cu uşurinţă. Chiar şi aşa, nu avea astfel de simpatii pentru Mica.

Oftă.

— Pe mine nu mă interesează în felul acesta.

— Bun! Lidia râse şi se aplecă spre ea. Îmi place de Mica. Şi e medic, ceea ce înseamnă că există şansa să devină foarte bogat când nu va mai fi în serviciul unei baze militare.

Callie se încruntă. Lidia era atât de sigură ce voia. De ce nu putea fi la fel de uşor şi pentru Callie? Lidia o luă la pas pe trotuar şi Callie îşi potrivi imediat paşii cu ai ei.

— Dacă doctorul Winters e cel pe care l-ai întâlnit pe plajă, nu te baza pe el să devină o prezenţă permanentă în

viaţa ta. Acelui om îi curge prin vine un sânge rece ca gheaţa.

Callie îi aruncă Lidiei o privire tăioasă. Rece ca gheaţa? Ei bine, da, el chiar demonstrase că are sânge rece. Dar Callie era convinsă că mai era ceva, dedesubtul acelei aparenţe, ceva ce el încerca să ascundă. Voia să îl cunoască mai bine până ce adevăratul doctor Holden Winters avea să iasă la lumină. Cu siguranţă era genul de bărbat pe care merita să îl cunoşti mai bine.

6

Callie

— Callie! Callie!

Callie se ridică brusc din patul unde dormea adânc. Lidia dădu buzna în cameră ţopăind, apoi ateriză în pat, pe genunchi, lângă coapsa lui Callie, cât pe ce să o doboare pe Callie pe partea cealaltă. Lidia o prinse de braţ.

— Ghiceşti ce am să îţi spun?

— Ce?

Vocea lui Callie suna răguşită de somn. Lidia o scuturăpe Callie de braţ.

— O, trezeşte-te! Dormi de ceasuri bune. Tocmai m-am întâlnit din întâmplare cu doctorul Hatcher. Chicoti. Vreau să zic cu *Mica* şi ne-a invitat la cină. Şi nu la cină în sala de mese. Ar vrea să ne ducă în Haleiwa, un local în aer liber, pe o plajă unde au muzicieni Hawaiieni şi unde se dansează. Sigur că am acceptat! Aşa că, haide, ridică-te şi pune nişte haine pe tine.

Lidia sări în picioare şi începu să se dezbrace de uniforma de soră medicală. Callie căscă.

— Cină? Haleiwa? Dar trebuie să fie la ore distanţă.

Lidia se opri, cu braţele deasupra capului şi cu rochia întinsă peste coate.

— Sigur că da, găgăuţă, de aceea trebuie s-o luăm din loc.

Callie rămaseîn pat. După o săptămână atât de grea, nu avea energie pentru un drum lung cu maşina, nici măcar pentru o masă la un local în aer liber, aflat pe malul oceanului. Îndatoririle de soră medicală nu erau solicitante. Dimpotrivă, cele mai multe îndatoriri pe care le avea erau mai degrabă administrative decât medicale.

Dar tot mersul pe jos o istovea. O singură dată îi fuseseră solicitate serviciile de soră şi atunci trebuise să ajute la imobilizarea unui marinar beat, care avea nevoie

de câteva cusături la un braţ. Bărbatul ajunsese la Schofield din întâmplare, adormise pe Pineapple Limited, un tren cu care cândva se transporta ananasul la piaţă. Acum însă asigura transportul de la Schofield la Honolulu.

Când se trezise şi se văzuse într-un loc necunoscut, lovise cu pumnul un geam. De fapt, doctorul Winters făcuse cusătura, iar Callie nu reuşise decât să se concentreze asupra pacientului, nu la doctor. Oare ce o atrăgea atât de puternic la el? Lidia se întoarse, cu mâinile pe şolduri, doar în lenjerie intimă.

— Callie, te rog, dacă nu te grăbeşti, o să plece fără noi.

— Cât e ceasul? Callie îngustă ochii privind la micul ceas deşteptător ce stătea pe măsuţa de toaletă.

— Trei şi un pic.

Callie se trânti pe perne.

— Atunci sunt de serviciu încă şapte ore. Sunt în tura C săptămâna asta, mai ştii?

— Te-nşeli. Ai *fost* în C. Azi e sâmbătă, Callie. Mâine e duminică, ziua ta liberă. Nu eşti la muncă în noaptea asta. Domnişoara Torkelson a pus pe cineva să asigure tura.

— E sâmbătă?

— Sâmbătă. Aşa că, haide!

— Eşti sigură că ne-a invitat pe amândouă, nu doar pe tine?

Lidia scoase un geamăt.

— Callie, pentru Dumnezeu, da! Ne-a invitat pe amândouă. Acum ridică-te din patul acela şi îmbracă-te, că de nu te trag de aici în pijama.

Callie zâmbi cu şiretenie.

— Ai face asta, nu-i aşa?

— Pentru şansa de a mă bucura de o cină adevărată, sub stele, în aer liber şi de un doctor frumos cu care să dansez, da, cu siguranţă.

Buna dispoziţie a Lidiei era molipsitoare. Callie începea să înţeleagă.

— Am timp de un duş?

— Nu. E un loc în aer liber. Probabil vom merge cu geamurile lăsate. O să fii ciufulită toată când o să ajungem acolo, oricum.

Lidia puse mâna pe umeraşe ca să aleagă ceva. Scoase o rochie viu colorată şi înflorată, cu partea de jos într-o culoare ţipătoare, cu spatele gol şi cu o qqqcurca lată din material, şi o ţinu în faţa ei. Callie se lupta cu un fior de invidie. Ea nu avea nimic atât de atrăgător.

Callie se ridică din pat.

— Lidia, ai… ai ceva şi pentru mine?

Lidia zâmbi radioasă.

— Eu am mereu.

Băgă iar mâna în dulap şi scoase o rochie albă, simplă, în carouri, presărată cu frunze de un verde închis şi cu flori mici şi roşii. Era mai lungă, venea până mai jos de genunchi şi avea o poală generoasă. Partea de sus venea pe corp, era fără mâneci şi etala un decolteu pătrat atât în faţă cât şi dinapoi.

Modelul îi amintea lui Callie de ceea ce văzuse prima oară pe plajă, tot frunzişul acela verde, presărat cu crăciuniţe. O îndrăgi imediat. Luă rochia cu ambele mâini şi o ţinu la lungimea braţului.

— Crezi că îmi va veni bine?

— Nu ai să ştii până ce nu o încerci.

Cu zâmbetul pe buze, Callie se dezbrăcă de pijama şi îşi trecu rochia peste cap. Se închidea la spate, cu nasturi mari, rotunzi, pe care îi prinse Lidia. Apoi, merse la oglindă, se privi şi exclamă.

— O, Lidia, îmi place nespus de mult! Se învârti pe călcâie, făcând poalele să se umfle, şi râse de plăcere. Se opri din învârtit şi o privi îngrijorată pe Lidia. E prea lungă?

Lidia studie rochia cu sprâncenele adunate.

— Nu. Fireşte că e mai lungă pe tine decât ar fi pe mine, dar nu prea mult. Arată minunat, de parcă ar fi fost croită pentru tine. De fapt… îşi lovi uşor buzele cu degetele. Ce ar fi să o consideri a ta, pur şi simplu?

— O, dar…

Lidia ridică palma în aer.

— Fără comentarii, Calliope Myers. Am mai multe rochii decât aş putea purta, iar aceasta arată mult mai bine pe tine decât a arătat vreodată pe mine. Te rog să o păstrezi.

Cuvintele „Te rog”, spuse cu glas duios, pecetluiră totul. Callie se duse repede la Lidia şi o strânse în braţe din toată inima. Lidia râse, cuprinzând-o şi ea.

— În regulă, acum, dă-mi pace să pot termina cu rujul. Lidia se dezlipi de ea şi se întoarse la oglindă. I-am zis lui Mica că ne vedem la maşină la ora 15:45 fix. Aşa că trebuie să ne grăbim.

Holden

— De ce Haleiwa în seara asta?

Holden răspunse la bătaia din uşă şi îl află pe Mica în prag. Fără măcar să salute, Mica îl informase că în seara aceea aveau să meargă la o cină în Haleiwa.

Mica ridică din umeri, puţin nepăsător.

— De ce nu?

Holden îşi ţuguie buzele şi se uită la Mica prin ochi îngustaţi.

— Pui ceva la cale…

Mica râse, dar Holden simţi o frivolitate forţată. Mica nu era maliţios niciodată, dar putea fi puţin nesincer. Bănuitor, Holden încrucişă braţele şi aşteptă.

— Haide, Mica. Spune tot.

Mica oftă ca şi cum era persecutat. Ridică palmele amândouă şi scutură din cap.

— Bine, bine. Ai ghicit. Am un motiv ascuns.

Holden înălţă o sprânceană.

— Am invitat şi două asistente.

Holden lăsă braţele în jos.

— Nu.

Se întoarse cu spatele şi intră în bungalou. Uşa cu plasă se trânti în cadru, iar Mica se luă după el pe terasă, până în

camera de zi.

— Haide. Nu e nimic extraordinar. E o simplă cină. Fără obligaţii. Care e problema?

Holden se suci repede către el, încruntat.

— Ştii care e problema. Eu nu merg la întâlniri.

Mica ridică din umeri.

— Atunci nu o lua ca pe o întâlnire. Consideră că e... o seară în oraş la care se întâmplă să fie şi o femeie. Nu trebuie să fie o problemă dacă o iei aşa.

Holden lăsă capul pe spate şi privi fără ţintă în tavan pentru o clipă, ca să îşi liniştească emoţiile. Fără măcar a întreba, ştia cine erau asistentele pe care Mica le invitase. În ultimele două săptămâni, Mica nu vorbea decât despre Callie Myers. Mica avea emoţii prea mari ca să o invite pe Callie la o întâlnire, ceva cu totul ieşit din comun pentru el, care spunea foarte multe despre sentimentele lui pentru tânăra aceasta.

Holden bănuia că Mica recurgea la un artificiu invitându-le pe Callie şi pe colega ei de cameră la cină, fără să facă promisiuni niciuneia dintre tinere. Dar Mica voia să fie singur cu Callie cu proxima ocazie. Asta era problema. Şi Holden voia să fie cu Callie. Iar acest lucru era absolut ridicol.

De ce era fascinat de tânăra aceea zveltă, cu părul rebel, care nu semăna deloc cu Lorna lui meticuloasă şi rafinată? Scena de pe plajă, dansul ei liber de bucurie, se relua în mintea lui fără să vrea. Când o certase pentru nesăbuinţa ei, îl acuzase că nu simţise niciodată pornirea de a-şi da frâu liber şi de a se bucura din plin de creaţia lui Dumnezeu. O, să ai libertatea aceea... Dar el nu va mai fi niciodată lipsit de griji, nu avea rost să se prefacă.

— Deci, Holden, da sau nu?

Mica aştepta cu speranţa citindu-se pe faţa lui copilăroasă. Holden oftă. Era o cutezanţă, o nesăbuinţă, ceva ce nu va duce la nimic altceva decât la tulburare pe viitor. Îşi puse bărbia în piept şi îşi studie picioarele.

— Da.

Mica scoase un chiot.

— Da?

Holden ridică bărbia şi forţă cuvântul să iasă printre dinţii încleştaţi.

— Da!

Mica îl bătu cu mâna pe Holden pe umăr.

— Grozav! Ne vom simţi de minune. Le-am spus fetelor că ne întâlnim la maşina mea la 15:45, aşa că nu avem multă vreme. Pune pe tine ceva comod. Ne vedem atunci.

Mica ieşi lăsând uşa să se trântească. Să se schimbe în ceva comod… Mintea îi dicta pantaloni de culoare kaki şi o cămaşă în stil Hawaiian. Dar când scoase cămaşa de pe umeraş, se opri la jumătatea gestului. O seară împreună cu Callie? Ce credea că făcea?

Callie

Mica fierbea la foc mic, era evident, iar Callie, înghesuită pe bancheta din spate a maşinii cu două locuri, alături de Lidia, ştia motivul. Doctorul Winters se trântise pe scaunul din faţă al pasagerului, nelăsând fetelor altă alegere decât să împartă bancheta din spate. I se oferise privilegiul de a-i admira ceafa tăcutului doctor toate cele trei ore, cât durase drumul cu maşina.

Deşi Mica încercase să facă glume în prima parte a călătoriei spre Haleiwa, parcă nu aveau niciun haz. Renunţase cu totul văzând că doctorul Winters nu intra deloc în joc. De altfel, devenise repede limpede că trebuia să se concentreze la drum. Cum să converseze omul când săreau ba sus, ba jos, de parcă erau călare pe un cangur? Strângând de volan cu toată puterea, încheieturile degetelor lui Mica se făcuseră albe. Doctorul Winters apăsa cu o mână pe bord şi cu cealaltă pe plafon, ca să se ţină în loc, iar Callie şi Lidia înfipseseră mâinile în plafon, ca să nu se dea cu capul. Fetele făceau scurt schimb de cuvinte, în

şoaptă, în spatele maşinii, în timp ce Mica fierbea, iar doctorul Winters părea să îi ignore pe toţi.

În cele din urmă, ajunseră la destinaţie. Văzând peisajul elegant de pe malul oceanului, se convinse imediat că tot drumul cu maşina meritase disconfortul. Deşi o dureau mâinile, picioarele erau în stare foarte bună, aşa că sări din maşină cu un zâmbet întins pe toată faţa.

— O, Lidia, priveşte! E minunat!

Lidia coborî din maşină şi fetele se priviră zâmbind de plăcere. Mese cioplite rudimentar erau aşezate sub un cort uriaş în aer liber, construit cu stâlpi nefinisaţi şi acoperit cu stuf. Felinare colorate ce atârnau de bolta cortului şi lumânări cu ulei pe fiecare masă răspândeau o lumină difuză. Torţe înfipte în nisip scoteau flăcări luminoase şi trimiteau avertismente ţânţarilor să stea departe. Încântată, Callie arătă spre cănile făcute din coji de nuci de cocos. Mica veni în spatele ei şi o atinse pe umăr.

— Ţi-e foame?

— O, da. De vreme ce am dormit aproape toată ziua, n-am pus gura pe nimic. Stomacul meu a tot făcut gălăgie pe ultima bucată de drum.

— Şi toate hârtoapele nu ţi-au alungat pofta de mâncare?

Râse, animată de simţul umorului pe care îl avea bărbatul.

— O, nu, nu prea sunt şanse. Pofta mea e cam la fel de mare. Şi îşi cere drepturile chiar acum! îşi puse palmele pe stomac şi se prefăcu că se strâmbă. Auzi? Stomacul cere: „Dă-mi mâncare!”

— Atunci hai să îi dăm ceva.

El îi atinse talia şi o îndemnă să o ia înainte. Picioarele ei încălţate cu sandale se afundau în nisipul fin. Mica zâmbi când se opri să îşi scuture piciorul drept, împrăştiind particule fine. În timp ce se sprijinea pe braţul ferm al lui Mica şi stătea într-un picior, Callie privi în spate la Lidia şi la doctorul Winters. Nu se depărtaseră de maşină. Îi întâlni

scurt privirea doctorului Winters, care se întoarse spre Lidia şi înălţă sprâncenele într-o întrebare tăcută, arătând cu mâna spre mesele pregătite.

Fără să zică nimic, Lidia o luă după Mica, iar Callie şi doctorul Winters o urmară îndeaproape. Brusc, Callie se simţi nelalocul ei. Nu cumva Mica îi făcuse invitaţia Lidiei? Cu siguranţă voia să fie partenerul Lidiei în seara aceea. Cu toate acestea, după ce îi ţinu scaunul lui Callie ca să se aşeze, trăgându-l de sub masă ca un adevărat gentilom, Mica se puse la stânga ei.

Lidia şi doctorul Winters se aşezară pe locurile din faţă, doctorul stând chiar faţă în faţă cu Callie. În felul acesta, Lidia stătea în faţa lui Mica. Ochii negri ai Lidiei scăpărau, întărind faptul că nici ea nu era mai încântată decât Callie de felul în care ocupaseră locurile.

Un ospătar cu pieptul gol se apropie de masă. Când le zâmbi, i se văzură dinţii albi ca zăpada pe pielea închisă la culoare.

— Bună seara şi bine aţi venit la Terasa Tahitiană. Vorbea o engleză fără cusur. Le oferi fiecăruia câte un meniu scris cu litere mari, negre, pe o foaie groasă de hârtie, de culoare maro. Vă pot oferi ceva de băut sau un aperitiv până alegeţi ce doriţi din meniu?

— Da, răspunse Mica. Am vrea câte o *piña colada* şi adu-ne, te rog, şi o tavă cu fructe.

În timp ce ospătarul se îndepărta grăbit, Callie simţi că îi stă inima în loc. Ce să fie *piña colada*? Bătu uşor cu mâna pe încheietura lui Mica.

— Ei, Mica? Eu nu beau.

Ochii lui se încreţiră pe la colţuri şi îi luă mâna.

— Dragă, în locul acesta nu se serveşte alcool. *Piña colada* e făcută dintr-un amestec de suc de ananas şi cocos, e foarte gustos. Se serveşte într-o cupă frumoasă din cocos, în care se înfige şi un băţ, pe care sunt bucăţi de ananas şi cireşe. O strânse de mână şi o privi tandru şi atent. Poţi să ai încredere în mine că nu o să te duc pe căi

greşite, Callie.

Ea se făcu roşie la faţă şi îşi trase uşor mâna. În spatele ei se auzea muzică. Se întoarse în scaun, căutând să vadă de unde venea. Lângă apă, o trupă mică de muzicanţi cântau pe o platformă din lemn. Chitarele Hawaiiene, timpanele şi nişte instrumente ce semănau cu nişte fluiere acompaniau cinele cu o melodie plăcută, tipic Hawaiiană ce se împletea perfect cu zgomotul discret al valurilor.

Callie se aplecă spre Lidia, punând o mică distanţă între ea şi Mica.

— Nu-i aşa că muzica e frumoasă?

— Îţi place să dansezi?

Mica îi recâştigă atenţia. O sorbea din priviri cu atâta admiraţie, încât se simţi stânjenită. Ridică sfioasă din umeri. Nu mai dansase, dar ştia să danseze. La gândul de a fi în braţele lui o străbătu un fior de emoţie. Întoarse iar privirea, doar ca să îl privească pe doctorul Winters.

Ochii lui albaştri se uitară în ochii ei. Ceva ardea mocnit pe dedesubt, ceva infinit mai tulburător decât gândul de a gusta alcool sau de a dansa în braţele lui Mica. Simţi un fior pe spate, plecă privirea la meniu, dar ştia că el nu îşi luă ochii de la ea. Inima îi bătea tot mai tare. Închise meniul cu zgomot ca să scape de sentimentele tulburătoare.

— Lidia, ştii ce e „Ah-hee po-kee?”

Lidia ridică din umeri, ridicând un colţ al gurii într-un zâmbet şters.

— Îmi miroase a peşte.

Mica zâmbi larg.

— O, a peşte da, doamnelor. Ahi Poke e ton crud.

Callie îl privi mirată.

— Crud? Se mănâncă *crud!*

Mica izbucni în râs, lăsă capul pe spate amuzat, până şi doctorul Winters părea să îşi muşte obrajii pe dinăuntru. Obrajii lui Callie se făcură ca para focului.

— Cu siguranţă eu nu o să comand *asta*.

Ea scutură bine meniul şi îl ridică ca să îşi ascundă faţa

îmbujorată. Privi peste marginea de sus a meniului. Doctorul Winters se uita din nou la ea, cu o privire atât de pătrunzătoare încât simţea că vede până în adâncul sufletului ei, deşi ar fi putut jura că şi zâmbea firav.

Inima stătea să îi spargă pieptul şi nu se putea hotărî încotro să-şi îndrepte ochii. Apoi se încăpăţână. Doar nu o să îşi petreacă seara încercând să îi evite privirea? Ce nerozie! Şi ce lucru fără noimă, din vreme ce stătea chiar în faţa ei. Privi în ochii lui.

— Ce propui, doctore Winters?

El strânse din buze şi o privi şi mai intens, de parcă încerca să o convingă să îşi ferească privirea. În mintea ei, puse piciorul în prag, fără să piardă contactul vizual. Disputa lor din priviri parcă dura de-o veşnicie, voinţe puternice luate în tăcere la trântă peste o masă din scânduri de lemn, în timp ce flacăra unei lumânări din seu ce pâlpâia într-un borcan verde se reflecta în două perechi de ochi.

El îşi drese vocea.

— Am de gând să comand o friptură *pulehu*, legume asortate făcute la abur, cartofi dulci în lapte de cocos, orez prăjit şi, ca desert, o prăjitură cu *guava* şi cafea.

Nu îşi lua deloc privirea de la ea. Nici măcar nu clipea. Callie simţea că nevoia de a clipi îi ardea ochii.

— Recomanzi toate aceste preparate?

Ea încerca să-şi păstreze un ton rece, doar că îi venea greu simţindu-şi inima în gât.

— Foarte călduros.

Recunoscuse toate preparatele înşirate de el, mai puţin primul, dar lista era îndeajuns de lungă ca să îi potolească foamea, chiar dacă află că primul preparat se servea crud.

— Atunci o să mă las pe mâna ta şi o să comand la fel ca tine.

Ea lăsă meniul pe masă. Privirea lui fugi spre locul de unde venea zgomotul numai pentru o secundă şi îşi ascunse zâmbetul. Câştigase. Pentru moment. Privirea

incredibilă a ochilor lui albaştri reveni imediat la ea, fixând-o cu cea mai derutantă expresie de până atunci.

O căldură mare o ardea pe sub piele. Se ruga să nu îşi dea nimeni seama. Cum era cu putinţă ca privirea lui Mica să fie tulburătoare într-un mod care o stânjenea, în vreme ce privirea doctorului Winters o tulbura şi, cu toate acestea, o făcea să şi-o dorească mai mult? Nu înţelegea. Când Holden se întoarse către muzicieni, simţi că o ia cu leşin, fiindcă el nu o mai onora cu atenţia lui.

Ea se uită peste umărul lui şi văzu uluită ce ratase din pricină că se uitase numai la ochii lui.

— O, Lidia, priveşte! Ce apus de soare minunat!

Lidia şi Mica se întoarseră ca să vadă şi confirmară în cor ceea ce spusese Callie.

— Aici culorile sunt mult mai vii decât acasă. Uimirea lui Callie i se simţea în glas. Mă tot gândesc ce lucrare minunată a făcut Dumnezeu când a creat locul acesta. Frumuseţea lui e atât de cuceritoare încât îmi vine să îl iau în braţe.

Mica o luă iar de mână.

— Mi-aş dori să pot inspira reacţia aceasta la tine.

Doctorul Winters se întoarse şi ochii i se aprinseră când le văzu mâinile unite discret. Îşi îngustă privirea şi Callie bănui că francheţea lui Mica îl deranja. Sau îl tulburase acceptul ei tacit? Ea încercă să îşi elibereze mâna, dar, cumva, Mica îşi împletea degetele între ale ei. Era captivă. Doctorul Winters se întoarse către Lidia, îi oferi zâmbetul cel mai cuceritor pe care Callie îl văzuse vreodată şi îi întinse mâna.

— Domnişoară Eldredge, îmi acordaţi un dans?

Lidia coborî brusc sprâncenele într-o expresie nedumerită, însă faţa i se destinse şi îi zâmbi la rândul său.

— Da, mulţumesc, doctore Winters, cred că da.

— O, te rog, spune-mi Holden.

El făcu invitaţia ca un gentilom, strecurând gelozie în inima lui Callie.

— Holden. Lidia flutură din gene. Şi, te rog, nu uita să îmi spui Lidia.

El încuviinţă dând din cap.

— Lidia. Mergem?

Lidia îşi dădu acceptul zâmbind. Cei doi se ridicară şi se îndreptară către ringul de dans, Holden ţinând mâna lui mare pe spatele Lidiei, în timp ce Callie strângea din dinţi simţind usturimea lacrimilor.

7

Callie

— Ştii că şi noi am putea merge la dans?

Speranţa răzbătea în glasul lui Mica şi ştiu că era momentul să se lase în voia lui, însă nu îşi putea dezlipi ochii de la cuplul care se mişca cu atâta dezinvoltură, unit pe ringul acela improvizat.

Buzele doctorului erau aproape de urechea Lidiei în timp ce făceau un cerc uşor şi el trebuie să îi fi şoptit ceva fiindcă ea se trase, zâmbi şi dădu din cap, ca apoi să îşi lipească tâmpla de obrazul lui.

Făcând un efort, Callie se întoarse de la Holden – dacă Lidia îi putea spune Holden, atunci şi Callie putea – şi Lidia şi după câte se vedea îmbrăţişarea lor lentă, în ritmul melodiei plăcute, ce plutea pe deasupra nisipului.

Callie oftă.

— Nu ştiu să dansez şi, ca să fiu sinceră, nu cred că m-aş simţi în largul meu dansând.

El zâmbi într-un fel anume, plăcut şi timid.

— Asta-mi place la tine, Callie Myers. Eşti o femeie matură, dar ţi-ai păstrat nevinovăţia. Să nu te schimbi niciodată. Cere mai departe băuturi fără alcool, rămâi cu inima strânsă la gândul de a mânca din carne crudă, minunează-te mai departe de frumuseţea apusurilor de soare şi bucură-te şi de acum înainte de musică, folosind urechile în locul picioarelor.

Fără să vrea, Callie izbucni în râs.

— Să mă bucur de muzică folosindu-mi urechile în locul picioarelor?

— Da, sigur. El lăsă capul într-o parte, rezemându-şi bărbia în pumn şi acordându-i toată atenţia. Să asculţi de aici, admirând un apus splendid e pur şi simplu la fel de bine ori şi mai bine decât să te mişti de colo-colo pe scândurile de lemn.

Ea dădu din cap, amuzată.

— Accentul tău din sud se strecoară iar în glasul tău. îl foloseşti după cum ţi-e voia?

Un zâmbet îi lumină ochii.

— Da. Îţi „plaaceee”?

Callie râse iar. Nu se putea altfel. Era atât de relaxat, cum putea cineva să nu îl placă? Ea socoti în minte lucrurile plăcute din timpul petrecut alături de el. Era creştin sau cel puţin aşa declarase. Era plăcut, politicos şi atent. Ar fi în stare să îi poarte de grijă dacă ar înflori o relaţie.

Şi, desigur, mai era şi nasturele pe care scria M.H. Se simţise atât de atrasă de bărbatul acela de pe plajă. Trebuia să fie Mica Hatcher. Să răspundă la gesturile lui de atenţie ar fi un lucru înţelept, dacă avea să răspundă atenţiilor cuiva... Cu toate acestea, nimic nu părea înţelept în clipa aceea. În ciuda tuturor motivelor de a-i dărui inima lui Mica, ştia că nu va face acest lucru.

Cineva atât de deschis ca Mica Hatcher nu ar putea niciodată să se stabilească într-un orăşel precum Shyler’s Point. Şi apoi era acel „ceva” misterios ce o împingea spre doctorul Holden Winters, bărbatul care o cucerise cu ochii lui albaştri, dar care o ţinea în braţe pe Lidia...

Ospătarul se apropie de masa lor, cu o tavă pătrată de lemn, pe care o ţinea în echilibru pe palmă deasupra umărului stâng. El lăsă tava sucind-o cu o mişcare bruscă din încheietura mâinii şi puse băuturile şi tava cu fructe pe masă. Holden şi Lidia se întoarseră şi cu toţii făcură comanda de cină. Callie îşi sorbi timidă *piña colada* şi înălţă sprâncenele plăcut surprinsă.

— Ai dreptate, Mica. E foarte bună.

În timp ce el o privea zâmbitor şi lua cana pentru a bea, Callie sorbi din nou, mai lung. Apoi ea scoase băţul din lemn şi muşcă de pe el o bucată de ananas, chicotind când sucul i se prelinse pe bărbie. Mica îi întinse tava cu fructe. Felii de ananas cu tot cu coajă şi bucăţi de banană, de mango şi papaya erau aranjate într-un mod artistic în formă

de evantai, presărat ici-colo cu cireşe roşii.

Callie se servi cu puţin din fiecare.

— E păcat să strici un aranjament atât de frumos.

Lidia aruncă o bucată de mango în gură.

— Are un gust prea bun ca să nu îl mănânci.

Mica dădu din cap.

— Da. Acum, fireşte că în Texas nu aveam fructele astea tropicale, dar mâncam grepfrut şi portocale aproape în fiecare zi. Şi în curtea din spatele casei noastre creştea cel mai mare măr pădureţ pe care l-ai văzut vreodată. Merele nu erau bune de cules şi de mâncat, dar îţi zic eu că merişoarele acelea făceau gemul cel mai limpede şi mai gustos. Râse şi se aplecă în faţă, conspirativ. O să-ţi zic un mic secret dacă promiţi că nu mă spui.

Lidia şi Callie schimbară repede o privire, apoi dădură din cap aprobator. Holden se lăsă pe spătarul scaunului, ţinând cotul pe masă şi un deget lipit de obraz. Cu toţii se uitau curioşi la Mica.

— Când eram în Arlington, noi, băieţii Hatcher nu eram cunoscuţi tocmai ca nişte îngeraşi, în ciuda slujbei de pastor a tatălui nostru. Bănuiesc că făceam câte o boroboaţă din când în când numai ca să dovedim că eram doar ca toţi ceilalţi. Mica îi aruncă o ocheadă lui Callie. Ei bine, fratele meu mai mare, Iona, a făcut o praştie uriaşă, legând o fâşie ruptă dintr-o roată veche de crengile unui stejar tânăr ce nu supravieţuise. A tăiat tot copacul lăsând trunchiul şi două crengi. Era un „Y”, un copac în formă perfectă de praştie.

El se rezemă pe coate, cu ochii scânteind jucăuşi.

— Acum, eu şi Ieremia, cum eram cei mai mici, am primit slujba de a strânge toate merele putrede de sub mărul mare pădureţ. Am făcut o grămadă de mere moi lângă praştie şi apoi Iona, Amos şi Ioel trăgeau pe rând cu praştia în maşinile sau căruţele ce treceau pe drumul din faţa casei. De vreme ce praştia era în mijlocul unui pâlc de stejari crescuţi alandala, era destul de greu să fim văzuţi

acolo. Amos era trăgătorul cel mai iscusit. Găsea momentul potrivit pentru un „bici” cu praştia pe crupa unui cal sau un „plescăit” pe parbrizul unei maşini care trecea pe acolo.

— Mica, să îţi fie ruşine!

Callie încerca să îl certe, dar vocea îi bulbucea de râs. El o privi cu ochii cei mai nevinovaţi, punând o mână pe piept.

— Acum, eu eram numai strângătorul de mere. Nu eu trăgeam cu praştia, să ştii! El zâmbi şi îşi continuă povestea. Ca să vedeţi, într-una din zile am lovit acelaşi cal de trei ori. Asta trebuie să fi fost picătura ce a umplut paharul, fiindcă vizitiul a oprit căruţa, a coborât şi a venit într-o fugă ca să ne prindă. Normal că noi, băieţii, am rupt-o la fugă, care pe unde a apucat, dar cu toţii am ajuns să ne îngrămădim unii într-alţii în podul şurei. Am stat cocoţaţi acolo până ce mama ne-a strigat să venim la cină. N-aţi mai văzut o adunătură mai jalnică de băieţi ca eu şi fraţii mei în seara aceea, stând la cină şi aşteptând să ne cheme tata în magazia de lemne.

El scutură mâhnit din cap, apoi faţa i se lumină.

— Doar că tata n-a scos o vorbă despre omul acela şi calul lui. Şi, noi, băieţii, am mers la culcare cu gândul că, dintr-un motiv anume, bărbatul nu vorbise cu tatăl nostru. Cu toţii am căzut în genunchi la rugăciunile de seară şi i-am mulţumit Domnului că scăpaserăm de pedeapsă. El oftă. Desigur, pedeapsa a venit dimineaţă, dar nu după cum ne aşteptam…

Callie şi Lidia se aplecară fiecare spre el, curioase să afle restul poveştii. Se părea că Holden o mai auzise, fiindcă înclină scaunul pe două picioare şi le zâmbi amuzat.

— A doua zi, când ne-am dus la copacul-praştie, am avut parte de o surpriză îngrozitoare. Fâşia din cauciuc dispăruse şi pomul nostru era făcut surcele. Erau toate stivuite frumos, chiar lângă micul butuc rămas din ce fusese praştia noastră. Mica scoase un oftat adânc. N-am mai ajuns să mă fac destul de mare să trag din praştie că tata a făcut-o bucăţi. Totdeauna am regretat asta.

Lidia şi Callie râseră. Lidia îl tachină.

— Aţi avut noroc că tatăl vostru n-a tăiat copacul în şase nuiele cu care să vă roşească fundul!

Mica trase aer printre dinţi şi se prefăcu că se teme, apoi râse. Se uită la Callie.

— Pariez că n-ai ajuns niciodată într-un asemenea bucluc, adevărat, Callie?

Callie lăsă capul într-o parte.

— N-am fost un copil fără cusur. Părinţii mei căutau mereu să mă liniştească, să mă port mai mult ca o domnişorică. Bănuiesc că s-a întâmplat asta din pricină că nu avea un băiat care să îl urmărească peste tot. Tatăl meu nu mă descuraja dacă mă ţineam după el, aşa că am devenit un pic cam băieţoasă. Dar n-am aruncat niciodată cu mere pădureţe în căruţele care treceau pe drum.

Mica se întoarse către Lidia.

— Dar tu?

— Nici eu n-am aruncat cu mere pădureţe.

Râseră iar cu toţii. Mica se lăsă pe spătar şi oftă, aruncând un zâmbet vesel în direcţia lui Holden.

— Şi, desigur, Holden n-ar fi făcut niciodată un lucru atât de nesăbuit şi de îndrăzneţ în copilăria lui. Pariez că te-ai născut responsabil şi matur pentru anii tăi. Am dreptate, prietene?

Callie crezu că simţea o urmă de provocare în spatele întrebării lui Mica. Holden trebuie să fi simţit şi el subînţelesul, deoarece coborî puţin sprâncenele într-o încruntătură ce arăta că nu îi cădea bine când îl privi pe Mica în faţă. Aşteptă câteva secunde înainte de a răspunde, iar, când vorbi, tonul lui sec puse punct subiectului discuţiei.

— Anii copilăriei mele au fost unii obişnuiţi, ca ai oricărui băiat şi plini de farse făcute surorilor mele mai mari, deşi pot dovedi că aruncatul cu mere pădureţe n-a fost niciodată o activitate la care să iau parte. Numai la maturitate am ajuns să par mai în vârstă decât anii mei.

El îl ţintui mai departe pe Mica cu privirea mânioasă şi aspră secunde bune, până ce Mica se roşi uşor la faţă şi numai atunci Holden întoarse capul. Colţurile gurii îi urcară uşor când se adresă tinerelor.

— Bineînţeles, s-ar putea să par mult mai în vârstă dacă sunt comparat cu Mica, din cauză că e un bărbat care nu s-a maturizat niciodată.

Callie îi ţinu isonul Lidiei când aceasta râse la comentariul lui Holden, dar nu ştia sigur dacă intenţia lui era amuzantă şi dojenitoare în acelaşi timp. Cu toate acestea, Mica lăsă capul pe spate şi râse mai copios decât fetele, ca pentru a dovedi că nu fusese jignit. Poate i-ar fi dat un răspuns lui Holden, însă ospătarul îşi făcu apariţia cu o tavă mai mare decât prima.

Tânărul aduse o farfurie aburindă cu mâncare pentru fiecare şi le promise că le va mai aduce un rând de băuturi înainte de a se depărta grăbit. După cum avea obiceiul, Callie plecă fruntea să se roage. Când înălţă capul, observă că şi Mica plecase fruntea pentru a se ruga la masă. Lidia îi aştepta să îşi termine rugăciunea, dar Holden îşi luase deja cuţitul şi furculiţa şi începea să taie friptura generoasă din farfurie.

Callie se încruntă. Chiar dacă Holden nu îi mulţumea Domnului pentru că le dăduse mâncarea, nu avea nici măcar puţin respect pentru cei care făceau acest lucru? Nu avu prilejul de a-l întreba, deoarece conversaţia se îndreptă spre varietatea delicioasă de mâncăruri de pe platourile din lemn, încărcate.

La prima vedere, Callie se întreba dacă va putea mânca măcar jumătate din platoul bine garnisit, dar îşi goli farfuria până la ultima îmbucătură, termină şi friptura *pulehu* care se dovedi a fi un muşchi făcut la grătar, cu mare artă. După ce terminară desertul şi se destinseră la câte o ceaşcă de cafea aromată, Callie ridică privirea spre cer şi scoase un oftat prelung de plăcere.

— Ştiu că poate aţi obosit să mă tot auziţi spunând asta,

dar, pur şi simplu, nu mă pot abţine să mă minunez de frumuseţea creaţiei lui Dumnezeu. Arkansas e cu adevărat un stat încântător, cu munţii lui, cu plantele perene şi cu apele învolburate, dar e un alt fel de frumuseţe decât aici. Dumnezeu e atât de inspirat! A făcut atât de multe feluri de a ne încânta simţurile.

Holden îşi puse cana goală de cafea în mijlocul mesei şi se rezemă într-un cot, prinzându-şi barba între două degete.

— Callie, pot să te întreb ceva?

Solemnitatea tonului său o puse în gardă, însă dădu totuşi din cap.

— De ce zici tot timpul că e meritul lui Dumnezeu pentru tot ce vezi? Ce te face atât de sigură că El chiar există?

O ispitea? Ea îi studie expresia feţei. Nu găsi nicio urmă de tachinare în ochii lui, doar cinismul pe care îl văzuse şi înainte şi, poate, puţină curiozitate forţată. Inima îi bătu mai tare în timp ce îşi căuta cuvintele pentru a răspunde la întrebare.

— Ei bine, Biblia ne spune că Dumnezeu a creat cerul şi pământul, aşa se pare…

— Biblia nu e decât o carte, ca orice altă carte de poveşti. Asta nu e o dovadă.

— O simplă carte de poveşti? Callie lăsă capul într-o parte, neîncrezătoare. Holden, Biblia e cuvântul inspirat de Dumnezeu.

— Scrisă de oameni.

— Da, oameni care au fost inspiraţi de Dumnezeu ce anume să scrie.

Mica şi Lidia se uitau când la unul când la altul, urmărind conversaţia ca nişte spectatori ce se uitau la un meci de tenis.

Holden se lăsă în scaun.

— Nu spun că Biblia nu are nişte povestiri destul de interesante, multă dramă, ba chiar şi ceva umor. Cred că am auzit ceva spunându-se despre un măgar care vorbeşte.

Asta în sine ar trebui să îţi spună că e o ficţiune. Animalele nu vorbesc.

Faţa lui Callie ardea.

— Nu, nu cu noi, dar cu Dumnezeu totul este posibil.

Holden clătină din cap.

— Callie, nu încape îndoială că eşti o femeie foarte inteligentă. Sigur eşti, dacă ai făcut faţă pregătirii de soră medicală, dar ai fost înşelată amarnic dacă ai fost învăţată să crezi în Biblie şi în Dumnezeu ca fiind reali. Lasă poveştile cu zâne în urmă, în copilăria ta. Îţi va fi mult mai bine fără ele.

Oare el chiar era sincer când spunea aceste cuvinte? Ea se uită la Mica, sperând să vadă o scânteie de amuzament, numai că, în loc de asta, în privirea lui vedea numai compasiune. Îşi mută privirea la Lidia şi expresia de pe chipul colegei sale de cameră „Ţi-am zis eu” confirma. Callie nu înţelesese greşit. Deodată se lupta iar cu lacrimile. Ce mai seară cu urcuşuri şi coborâşuri fusese.

Clipi repede ca să nu se lase copleşită de tristeţea ce o cuprinse şi, deodată, ştiu exact ce voia să spună. îl privi pe Holden drept în faţă, ţinând bărbia sus.

— Doctore Winters, nu mi-e mai bine dacă văd în Dumnezeu un simplu rod al imaginaţiei şi în Cuvântul Lui, o carte de poveşti. Dumnezeu e viu şi adevărat, iar Duhul Lui trăieşte în inima mea chiar în clipa asta. Îşi puse pe piept o mână tremurândă şi apoi arătă cu mâna spre tot ce îi înconjura. Mâna Lui a creat toate minunăţiile de care ochii şi urechile mele se bucură. Priveşte la stelele ce scânteiază, milioane ce strălucesc în imensitatea spaţiului! Şi valurile puternice ale oceanului... vezi cum se sparg la mal? Ascultă-le forţa când scot mugete pe plajă, aduse de vânturile ce vuiesc prin lume şi ating fiecare om care trăieşte pe planeta aceasta. Când vântul te atinge, trăieşti realitatea unui Dumnezeu extraordinar, fie că alegi să îl recunoşti, fie că nu.

Ea îi aruncă o privire mânioasă, provocându-l să o

contrazică. Era sigură că dorinţa de a râde sclipea dinapoia cinismului din ochii lui albaştri şi aceasta o irita şi o provoca deopotrivă.

— Îţi înţeleg pesimismul, doctore Winters, dar nu o să mă las trasă în jos de el. Dimpotrivă, fii pregătit pentru că, cumva, într-o zi o să îţi dovedesc că am dreptate. Aşteaptă numai şi ai să vezi.

Mica bătu deodată din palme, luând-o pe Callie prin surprindere. Cuprinsă de dorinţa de a sparge zidul pe care Holden îl ridicase în jurul lui, uitase de ceilalţi aflaţi de faţă.

— Măi să fie! Faţa lui Mica se lumină de plăcere. Callie, adu-mi aminte să n-am niciodată o dispută cu tine. Ai câştiga cu uşurinţă.

Holden pufni, însă expresia lui era departe de a fi aspră.

— Abia mi-a aruncat mănuşa, Mica, n-a câştigat încă nicio dispută. Tot ce aud e pasiunea ei, fără vreo dovadă. Bănuiesc că timpul va avea ultimul cuvânt. Dar, în seara asta, nu e vreme de aşa ceva. Trebuie să ne întoarcem la unitate.

Callie se oţărî şi mai tare, văzând că se discuta de parcă ea nu era de faţă. Ridică tonul mai mult decât şi-ar fi dorit.

— Bănuiesc că te temi să continui conversaţia aceasta cu mine din pricină că, în adâncul fiinţei tale, ştii că există Cineva superior, dar, dintr-un motiv anume, ai hotărât să lupţi împotriva Lui. Chiar lucrul acesta e dovada existenţei Sale, fiindcă nu te lupţi cu nimicul.

Îşi încrucişă braţele şi privi triumfătoare, de parcă dăduse şah-mat într-un campionat de şah. Holden strânse buzele într-o linie ce arăta că rămânea de neclintit şi ochii i se întunecară de mânie.

— Singurul lucru cu care mă lupt, domnişoară Myers, e indigestia de la prea multă mâncare şi de la prea multă conversaţie fără miez la masă.

El se ridică, îşi împinse scaunul şi o luă cu mers îmbăţoşat spre maşină, fără să arunce o privire în urmă. Callie se uită după el, bucuria ce îi umpluse pieptul fiind

transformată acum într-un pietroi de dezamăgire ce i se lăsa în stomac.

Lidia oftă.

— Callie, nu-l lăsa să te tulbure. Mai ştii ce ţi-am zis mai devreme? Apă rece ca gheaţa. Doar apă rece ca gheaţa.

Callie clătină din cap.

— Nu-mi vine să cred, Lidia. E ceva în neregulă, se luptă cu ceva ce îl face să se închidă în sine.

Mica îşi lăsă mâna pe braţul lui Callie.

— Ascultă, îl iubesc pe Holden ca pe un frate, dar, în cazul acesta, Lidia are dreptate. Holden e rece şi vrea să fie aşa. El închise ochii pentru o clipă, ca pentru a se ruga pentru îndrumare. Când se uită iar la Callie, ea citi regretul în ochii lui albaştri şi expresivi. Sper să nu îmi depăşesc limitele în cazul ăsta. Nu ne cunoaştem atât de bine, dar cred că te văd legându-te sufleteşte. El privi spre silueta lui Holden, ce se depărta, apoi se întoarse şi vorbi încet. Să nu te îndrăgosteşti de el, Callie! Doar vei suferi.

Mica o bătu uşor pe braţ, apoi merse să plătească nota. Callie şi Lidia mergeau fără grabă pe nisip spre maşina lui Mica, însă Callie nu văzu nimic din frumuseţea serii care se lăsa în Oahu. Simţurile ei erau captivate de silueta solitară a doctorului Holden Winters care stătea lângă maşina ce le aştepta, cu spatele la ele, cu umerii lăsaţi şi cu mâinile îndesate în buzunare.

Ea citi în postura lui o tristeţe copleşitoare, nu răceală, indiferent ce voiau Lidia şi Mica să o facă să creadă. El avea nevoie de Dumnezeu. Oare acesta să fie motivul pentru care Dumnezeu o trimisese în Hawaii, ca să îl ajute pe Holden Winters să cunoască iubirea Lui? Holden o acuzase că îi lansa o provocare, iar ea acceptase. Nu avea de gând să renunţe până ce nu îi va dovedi existenţa lui Dumnezeu şi până ce Holden nu va recunoaşte că avea nevoie de Dumnezeu în viaţa lui.

Calliope Janc Myers nu se dădea niciodată în lături în faţa unei provocări, aşa că doctorul Apă Rece ca Gheaţa

făcea bine să se pregătească. Când va fi isprăvit cu el, habar nu va avea ce l-a lovit.

8

Dumnezeu e real deveni o obsesie în săptămânile de după cina din Haleiwa. De fiecare dată când drumurile li se întâlneau, lucru care nu se petrecea atât de des precum ar crede cineva, dată fiind dimensiunea bazei militare şi teritoriul spitalicesc comun, ea aducea vorba despre Dumnezeu în conversaţia lor. Nu aveau niciodată vreme să discute profund şi îndelung, dar ea se ruga seară de seară ca Dumnezeu să ude seminţele pe care ea i le arunca lui Holden.

La început, primise mesajele despre existenţa lui Dumnezeu cu o răceală distantă. Dar, odată cu trecerea timpului, Callie observă o îmblânzire discretă. O, nu accepta niciodată deschis cuvintele ei, dar, în loc să o ignore sau să îi răspundă tăios, ea începu să simtă o notă şugubeaţă, ca şi cum, de fapt, îi făcea şi lui plăcere să fie provocat.

Luă acest lucru ca pe o fisură în armura lui şi hotărî să continue să bată fierul până când făcea o gaură mare. Domnişoara Torkelson nu era de acord să fraternizeze cu medicii cât timp se aflau la muncă, iar Holden păstra o distanţă profesională care uneori o supăra pe Callie. Dar, cumva, Mica reuşea mereu să dea de Callie şi să stea de vorbă câteva clipe. Callie era încântată de compania lui. Era foarte fermecător şi mereu o făcea să râdă.

Dar apoi îşi dădea seama că îşi dorea să interacţioneze la fel cu Holden.

Într-o după-amiază de joi, din ultima parte a lunii aprilie, Callie fredona încet un cântec, în timp ce scotea cearceafurile de pe un pat. Se întoarse cu braţele pline şi se trezi cu cineva în spatele ei. Ţipă şi aruncă în aer toată grămada de aşternuturi. De îndată ce îşi recăpătă suflarea, îi dădu intrusului o palmă peste braţ.

— Doctore Hatcher, m-ai speriat de moarte!

Mica râse în felul lui anume, netulburat.

— Ei, ai noroc atunci, pentru că specialitatea mea e să

readuc oamenii la viaţă.

Callie râse la rândul ei, neputând să stea supărată pe el, deşi o speriase să îi sară inima din piept, furişându-se în spatele ei în felul acela. Ea strânse rufele şi se îndreptă spre spălătorie.

Mica merse pe urmele ei.

— Ce zici, domnişoară Myers, ai planuri pentru sfârşitul acesta de săptămână?

Callie ridică din umeri şi îşi mişcă uşor braţele ca să nu scape colţul unui cearşaf care aluneca.

— Nu, nu tocmai. Am vorbit cu Lidia despre posibilitatea de a merge cu trenul în Honolulu, acum că epidemia de febra pisicii pare să fie sub control.

Cât de neajutorată se simţise văzând bieţii bărbaţi suferinzi căznindu-se să ia o gură de aer din pricina inflamării căilor respiratorii.

— Avem nevoie de puţină distracţie după ultimele trei săptămâni. Chiar a fost greu să pierdem doi oameni.

— Da. De data aceasta, Mica îşi pierduse tonul glumeţ. Ar trebui să fim recunoscători că au fost numai doi. Luând în calcul câţi bărbaţi au contactat catar, aş zice că am fi putut avea mult mai multe pierderi de vieţi omeneşti. Holden a zis că i-ai îngrijit foarte bine pe toţi.

Callie se opri şi căscă gura mirată.

— Chiar aşa a zis Holden?

Nici măcar nu ar fi bănuit că o remarcase, părea mereu foarte absorbit de munca lui atunci când era la spital.

— Da, a zis. Şi ia cuvintele astea ca pe un compliment, pentru că Holden nu laudă prea des.

— Mi-am dat seama de asta.

Callie o luă la pas.

— Aşadar, ce ai de gând să faci împreună cu Lidia în Honolulu?

Mica îşi potrivi paşii cu ai ei, din nou cu zâmbetul lui obişnuit pe chip. Ea surâse.

— Lidia vrea să petreacă noaptea la Hotel Regal Hawaii

şi să se uite la ofiţerii care îşi duc nevestele la seara de dans. Dar nu ştiu dacă trenul ne va aduce înapoi la muncă la timp duminică seară. Lidia e în tura C săptămâna viitoare. Ajunseră la spălătorie, iar Callie se opri în faţa uşii şi ridică ochii la Mica.

— De ce întrebi?

O urmă de roşeaţă îi colora urechile.

— E un film bun la cinematograful de la unitate. M-am gândit că ţi-ar face plăcere să îl vezi.

— O? Cum se numeşte?

— *S-a întâmplat într-o noapte*, cu Clark Gable şi Claudette Colbert. L-ai văzut când a apărut?

Callie strâmbă din nas.

— Of, nu. N-am fost niciodată la cinema.

Mica făcu ochii mari.

— N-ai mers niciodată la cinema? N-ai văzut niciodată un film?

— Nu.

— Filme mute? Cu sunet? Nimic?

Callie râse.

— Mica, uiţi că am crescut într-un oraş foarte mic. Nu erau cinematografe acolo şi părinţii mei n-au considerat mersul la film o experienţă prin care trebuia să trec, aşa că n-au făcut niciun efort să mă ducă la nici un film.

— Şi tu *câţi* ani ai?

Callie izbucni în râs. El zâmbi larg.

— Uit cât de nevinovate puteţi fi voi, fetele dintr-un orăşel din Arkansas. Cum am spus, *S-a întâmplat într-o noapte* rulează în acest sfârşit de săptămână. A câştigat câteva premii în 1934 sau 1935, cred, aşa că e nou, dar bănuiesc că, dacă n-ai fost niciodată la un film, va fi ceva nou pentru tine, nu? Ţi-ar plăcea să-l vezi?

Callie zâmbi.

— Sigur. O să vorbesc cu Lidia, dar sunt sigură că va fi încântată de idee.

Spre mirarea ei, expresia luminoasă de pe faţa lui Mica

păli pentru o clipă, apoi vorbi pe tonul lui obişnuit şi vesel.

— Sună grozav, Callie. O să îţi spun amănuntele mâine, înainte să pleci la muncă, bine?

— Bine. În timp ce Mica se întorcea să plece, ea strigă. Va veni şi doctorul Winters?

Mica se întoarse. Faţa lui nu trăda nimic. Callie nu putea ghici la ce se gândea.

— Probabil că nu. Holden nu e amator de filme. El îşi supse buzele. Vrei să îl întreb?

Callie îi dărui zâmbetul cel mai dulce, în timp ce dădea din cap.

— Dacă nu îi plac filmele, nu îl deranja. O să vorbim mâine.

Ea intră în spălătorie şi lăsă în cadă cearceafurile pe care le ţinea în braţe. Îndreptându-se de spate, se încruntă. Dacă voia să ajungă la o înţelegere cu Holden, avea nevoie să petreacă timp alături de el. Întâlnirile scurte pe care le apuca pe holul spitalului nu erau de ajuns. Cum putea să stea în preajma lui, fără să pară o înfiptă? Ce bine ar fi fost să fi avut mai multă experienţă în relaţia cu bărbaţii. Atunci ştia cum să se poarte cu Holden şi cum să reacţioneze faţă de Mica.

Mica se schimbase la faţă fără doar şi poate, când ea spusese că va vorbi şi cu Lidia. Era posibil ca el să nu fi avut de gând să le invite pe amândouă, ci numai pe Callie? Oare tocmai o invitase la o întâlnire? îşi duse degetele tremurânde la buze. Nu îi displăcea ideea de a petrece timp alături de Mica. El avea simţul umorului şi îi inspira încredere că era un gentilom.

Dar Lidia pusese ochii pe el. Cum avea să reacţioneze Lidia dacă va petrece doar ea timp în compania lui Mica? Callie nu voia să îşi strice prietenia cu Lidia, dar nici să îi rănească sentimentele lui Mica. Şi el îi era prieten.

— Ce bucluc! întoarse robinetul şi începu să umple cada cu apă. Apoi, dorindu-şi un dialog mai profund cu Domnul, opri apa şi se puse în genunchi lângă cadă. Am nevoie de

îndrumarea Ta, Doamne. Ajută-mă să ştiu ce să fac cu atenţia lui Mica. Deşi n-ar trebui, simt cum inima îmi sare în piept de fiecare dată când Holden e în preajmă. Sigur asta înseamnă ceva, nu? Trebuie să mă întorc în Shyler's Point – oamenii de acolo au nevoie de o soră ca mine – aşa că, Te rog, linişteşte-mi inima şi depărtează-mă de Holden. Ajută-mă să mă îndrept pe calea pe care Tu vrei să o urmez.

Rămase pe genunchi câteva minute, cu mintea liniştită şi cu sufletul înălţat spre Creatorul ei. Apoi, simţindu-se mai bine, se ridică şi îşi reluă munca. Deşi se liniştise sufleteşte, mintea îi zbura mai departe. De ce era mereu atrasă de un bărbat care nu avea nici dorinţa de a fi cu ea, nici să îl recunoască pe Dumnezeu?

Holden

Holden trase cu putere uşa grea din lemn a spitalului unităţii şi aproape că dădu nas în nas cu Mica care tocmai ieşea.

— Hopa, prietene! Mica râse şi îl prinse pe Holden de umăr. Bănuiesc că am misiunea de a băga lumea-n sperieţi azi.

— Ce?

Holden trase uşa după el şi se rezemă de ea. Mica se fâţâia de emoţie. Îi va dezvălui şi motivul, dacă va avea vreme. Şi nu trecu mult timp.

— Da, din cauza mea Callie era să scape, de spaimă, un braţ de cearşafuri mai devreme şi, cum am luat-o pe nepregătite, am profitat de ocazie şi am invitat-o în oraş mâine seară.

Mica îşi juca sprâncenele şi zâmbetul i se întindea până la urechi. îl împunse pe Holden cu cotul.

— A zis da.

Imaginea lui Callie la braţul lui Mica, zâmbindu-i în felul ei dulce şi atent, trecu ca un fulger prin mintea lui Holden. Se stăpâni să nu mârâie.

— Felicitări.

El păşi în faţă vrând să îl ocolească pe Mica. Acesta îl opri punându-i mâna pe braţ.

— Dar e o problemă.

Holden aşteptă, lăsându-şi capul într-o parte, într-un fel ce trăda nerăbdarea.

— Care poate fi problema, Mica? De săptămâni nu vorbeşti decât despre cum să inviţi fata în oraş. Acum ai făcut asta şi ea a acceptat. Nu văd nicio problemă în asta.

Îşi dădu seama că vorbea tăios, dar nu se putea abţine. Pe cât de mult rezista propriului interes crescând pentru Callie, gândul la ea împreună cu Mica îi atingea o coardă sensibilă. Ca de obicei, Mica nu luă seama la proasta lui dispoziţie.

— Callie, când am invitat-o, a presupus imediat că invitaţia e pentru amândouă, ea şi Lidia. Aşa că am două fete la întâlnire.

Holden bătu în retragere.

— Nuuuu!

Făcu doi paşi în spate, dar Mica îi tăie repede calea.

— Nu e atât de rău. Mergem la film, aşa că nu vei fi nevoit să vorbeşti. Callie m-a întrebat în mod deosebit dacă vii şi tu. De altfel, Lidia e superbă.

Lui Holden îi sări inima în piept când auzi că tânăra întrebase de el, dar se îndârji.

— Mica, ştiu că am fost data trecută, dar…

— Te-ai distrat cu Lidia în Haieiwa, ştii bine. Mica îşi băgă mâinile în buzunare şi zâmbi larg. Haide. Ce zici? încă o dată în patru şi gata.

Holden privea peste umărul lui Mica, cu buzele strânse. Da, Lidia era o femeie frumoasă, iar el îi acordase atenţie în Haieiwa. Asta, ca să nu stea prea mult cu ochii pe Callie. Dar nu dorea să continue şarada atenţiei. Mama lui îi vorbise clar şi răspicat despre regula de aur în copilărie şi nu avea de gând să se lase folosit de cineva ca de un paravan împotriva altcuiva. Scutură din cap.

— Nu, Mica.

— O, haide. Jovialitatea lui Mica păli puţin. De ce trebuie să fii atât de încăpăţânat? Nu stă în firea lucrurilor ca un bărbat să fie singur. Nu-ţi poţi petrece restul vieţii ca un pustnic, numai din pricină că Lorna a murit. Trebuie să-ncepi să trăieşti iar.

Holden se făcu stacojiu la faţă şi strânse din dinţi ca să îşi ţină nervii în frâu. Mica nu avea niciun drept să vorbească despre trecutul lui. Mica nu avea dreptul să scormonească în adâncul durerii pe care moartea Lornei şi a lui Timmy îl săpaseră. Oare Mica se aştepta ca el să dea cu uşurinţă la o parte durerea şi să stea cu altcineva, de parcă anii petrecuţi împreună cu Lorna nu aveau niciun sens?

— N-am obiceiul să mă joc cu sentimentele femeilor. Holden mârâi cuvintele făcând efortul de a păstra un ton aşezat. Nu o să joc teatru cu Lidia numai ca să îţi dau cale liberă cu Callie.

— Nu îţi cer să…

— Mă pui în postura de a o ţine pe Lidia la distanţă de tine, ca să îţi netezesc calea spre Callie. Holden ridică palma într-un gest menit să oprească orice alte proteste. E un lucru necinstit. Oi fi eu în multe feluri, dar nu sunt un om necinstit. Nu o să îi joc farse Lidiei, ca să îţi uşurez ţie goana după Callie.

Faţa lui Mica ardea, iar pe frunte îi apăruseră riduri adânci.

— Insinuezi că sunt necinstit?

— Nu insinuez nimic, dar dă-mi voie să îţi amintesc cum ai insinuat tu când ai cunoscut-o pe Callie că citeşti Biblia în fiecare zi. Întâmplarea face să ştiu că nu ai obiceiul să o deschizi. Poate ştii lucruri din Scriptură din trecut, din copilărie, dar, de când te cunosc, Cartea asta nu te-a interesat. Şi, cu toate astea, ai făcut-o intenţionat pe Callie să creadă altceva. Dacă îţi pasă cu adevărat de fată, atunci fii sincer cu ea.

Mica scoase bărbia în faţă provocator, dar nu protestă. Holden vorbi mai departe, ca şi cum cuvintele aşteptau de ceva vreme prilejul de a sparge un zăgaz.

— Se vede că pentru Callie meandrele flirtului sunt necunoscute. Pe de altă parte, tu ai multă experienţă cu aşa ceva. Acum, nu e treaba mea dacă alegi să flirtezi cu ea, dar nu o să fiu părtaş la aşa ceva. Nu mă amesteca în asta.

— Mie mi se pare că vrei de fapt să fii personajul principal.

Sarcasmul nefiresc al lui Mica îi stârni mânia lui Holden.

— Ce vrei să spui cu asta?

Mica încrucişă braţele şi se uită la Holden cu ochi îngustaţi.

— Eşti teribil de protector. Eşti sigur că nu eşti interesat de Callie şi că nu încerci să mă îndepărtezi de ea ca să fie liberă pentru tine?

Holden strânse pumnii şi numără până la trei.

— Mica, de nu ai fi prietenul meu, ţi-aş da un pumn fix în gură.

— Iar dacă tu nu ai fi prietenul meu, ţi-aş răspunde cu aceeaşi monedă.

— Callie mă interesează strict platonic. Holden vorbi pe un ton apăsat, ca să se convingă şi pe sine la fel de mult ca pe Mica. E nevinovată şi are valori înalte. Amândoi ştim asta. Nu încerca să îi compromiţi valorile pentru propria-ţi plăcere.

Mica rămase cu gura căscată şi deschise larg ochii. Îşi puse mâna pe piept şi scoase bărbia în afară.

— Crezi că i-aş face una ca asta lui Callie?

— Nu ştiu ce să cred. Lui Holden i se mai domoli mânia la vederea reacţiei lui Mica. Te-am urmărit cum ai flirtat cu fiecare soră de la unitate, dar nu ai făcut paşi serioşi cu niciuna. Callie e nouă, aşa că umbli după ea. Cum pot să fiu sigur că nu ai să o laşi cu ochii în soare după ce te joci cu ea o vreme?

— Pentru că ea e altfel. E genul de fată care te inspiră să fii un om mai bun decât ai fost înainte. Nu e genul de tânără cu care să te joci. Nu vreau să o fac să sufere, Holden. Cred că... El privi în lături, muşchiul obrazului îi zvâcnea. Apoi ridică din umeri. Ei bine, ce îţi pasă ţie, oricum?

Se întoarse către uşă. Holden îl opri.

— Crezi că...?

Mica îl privi adânc în ochi, ca pentru a se hotărî dacă să aibă încredere să îi spună lui Holden ce gândea sau nu. În cele din urmă, Mica oftă şi lăsă umerii.

— Cred că e posibil să mă îndrăgostesc de ea.

Prietenia lor lungă îl făcu pe Holden să depăşească iritarea simţită mai devreme.

— Cum poţi să te gândeşti la aşa ceva? Nu o cunoşti atât de bine, Mica.

— Ştiu, fiindcă nu reuşesc niciodată să petrec timp cu ea. Cel puţin nu un timp care să însemne ceva. Vorbea cu patimă. Dar e tot ce aş putea dori la o soţie. E creştină, e rezervată şi totuşi dezgheţată. Ca să nu mai pomenesc cât de drăguţă e cu părul ei rebel şi ochii ca smaraldul. Părinţii mei ar primi-o cu braţele deschise, dacă aş duce-o acasă. Poate că Dumnezeu a trimis-o pe insula asta ca să devină jumătatea mea?

Denumirea învechită îi smulse un zâmbet lui Holden. Mica se strâmbă la faţă făcând o grimasă scârbită.

— Au, n-ar fi trebuit să îţi dezvălui toate acestea.

El puse mâna apăsat pe uşă. Holden oftă.

— Voi veni.

Mica îngheţă locului, făcând ochii mari.

— Vorbeşti serios?

Holden dădu din cap.

— E contrar firii mele, dar eşti cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată. Doar asigură-te că atât Callie, cât şi Lidia înţeleg că nu sunt partenerul Lidiei, ci vin doar ca să fim în formulă completă.

— S-a făcut, prietene. Mica îl lovi pe umăr prieteneşte, tot un zâmbet. Şi n-ai să regreţi. Mulţam, Holden!

El ieşi pe uşă, săltând şi fluierând.

Oftând, Holden o luă cu paşi apăsaţi spre birou. Mica era mai potrivit pentru Callie decât ar putea fi el vreodată. Se simţea prea protocolar, prea trist. Prea lipsit de credinţă. Poate că, dacă încuraja relaţia dintre Mica şi Callie, va scăpa şi el de atracţia ciudată pe care o simţea faţă de ea.

Deşi părea lucrul cel mai înţelept de făcut din punct de vedere raţional, inima era mai greu de convins.

9

Holden

Sâmbătă seara, Holden mergea împreună cu Mica la Grant Hall ca să le ia pe Callie şi pe Lidia. Cu fiecare pas care îl ducea mai aproape de Callie, inima îi bătea şi mai tare. Când Mica deschise uşa de la intrare, Holden scrâşni din dinţi, mustrându-se singur.

Fetele aşteptau în sala mare. Când o zări pe Callie, Holden simţi cum i se umezesc palmele şi inima începe să îi bată ca o tobă la un marş. Purta o rochie drăguţă cu buline albe şi roşii. El auzise mereu că roşcaţii nu ar trebui să poarte roşu, dar cumva rochia aceasta îi scotea în evidenţă firele aurii din părul roşcat-cafeniu, iar ochii ei verzi păreau chiar mai mari şi mai luminoşi decât înainte. Abia îşi putea lua ochii de la ea.

Mica fluieră uşor printre dinţi.

— Callie, dragă, arăţi ca o bomboană de mentă, gata de savurat. Privirea lui trecu la Lidia, care stătea alături de Callie cu un zâmbet mult exersat pe buzele vopsite. Şi tu, Lidia. Păcat că vom sta închişi într-un cinematograf întunecos. Pe voi două ar trebui să vă vadă tot oraşul. Le faceţi concurenţă starletelor din filme, sunt convins.

— O, Mica. Callie râse şi obrajii îi luară foc. Îi zâmbi lui Holden. Bună seara, doctore Winters.

Holden o salută cu o mişcare din cap, înghiţind, ca să scape de nodul ce îi stătea în gât.

— Bună seara, domnişoară Myers. Domnişoară Eldredge.

Mica îşi dădu ochii peste cap şi lovi prieteneşte cu palma pe umărul lui Holden.

— Acum, haideţi, să nu fim atât de protocolari. Mergem la un film, nu la operă. Nu putem renunţa la toate titulaturile şi să ne mulţumim cu numele mici?

Lidia ridică din umăr într-un fel tipic femeilor, fluturând genele cu cochetărie în direcţia lui Mica.

— Sunt întru totul de acord să ne familiarizăm în loc să fim ceremonioşi, Mica.

Ea păşi înainte şi îşi strecură mâna pe sub braţul lui, arătându-i o faţă zâmbitoare. Mica îi aruncă o privire neajutorată lui Holden.

— Bine atunci, domniţelor, sunteţi gata de plecare?

Callie părea deodată că nu ştie cum să se poarte. Îşi muta privirea de la Mica la Holden şi înapoi la Mica. Apoi, cu un chicot timid, făcu repede doi paşi în faţă şi se agăţă de braţul celalalt al lui Mica, aşa cum făcuseră la prima lor întâlnire din sala de mese. Ea se uită curioasă peste umărul lui Mica la Holden.

— Doctore Winters? Adică, Holden. Prinde un cot liber şi putem pleca.

Acesta nu îşi putea ascunde zâmbetul ce i se întindea pe obraji. Arăta ca o nimfă cu părul ei rebel ce îi venea pe fruntea frumoasă şi peste ochii aceia incredibil de verzi ce scânteiau jucăuşi. El îi recunoscu şiretlicul şi, chiar dacă i-ar fi părut tare bine să îi ocolească pe toţi trei şi să îi ofere braţul, era mult mai la îndemână să îi ofere, pur şi simplu, braţul Lidiei. Callie îi salvase foarte elegant pe toţi dintr-un moment stânjenitor şi admiraţia lui crescu vertiginos în cele câteva secunde de care avu nevoie ca să facă ce îi cerea.

El întinse galant braţul.

— Lidia?

Tânăra se agăţă de el îndată, oferindu-i şi zâmbetul mult prea afectat. Porniră la drum în acelaşi timp, râzând uşor în timp ce paşii lor păstrau ritmul perfect stâng, drept, stâng. Când ajunseră la uşă, Holden o deschise făcând o plecăciune uşoară. Din vreme ce era imposibil să intre cu toţii odată, era firesc din partea lui să o conducă înăuntru pe Lidia.

Dar, spre uimirea lui, în loc să facă un pas în lături împreună cu el şi să îi lase pe Mica şi pe Callie să treacă, Lidia îşi retrase braţul. Strângându-l de braţ pe Mica, ea intră pe uşă, forţând-o pe Callie să lase braţul lui Mica, ca

să nu se lovească de tocul uşii. Mica se lăsă în voia Lidiei, dar întoarse peste umăr o faţă foarte nedumerită, în timp ce aceasta îl conducea pe trotuar.

Holden şi Callie rămăseseră în uşă, privindu-se în ochi şi neştiind ce să creadă.

— Veniţi?

Lidia făcea pe gazda, părând a nu avea habar – sau a nu-i păsa – de neplăcerea pricinuită celorlalţi. Holden nu îşi putea da seama dacă era incredibil de naivă sau şireată. Oricare era adevărul, purtarea ei îl punea într-o situaţie imposibilă. Se cădea să o însoţească pe partenera lui Mica – femeia de care Mica credea că se îndrăgostise? De ale cui sentimente se cădea să aibă grijă, ale lui Mica sau ale lui Callie?

Callie stătea fără să mişte, ridicând sprâncenele într-o întrebare tăcută şi aşteptându-l să facă o mişcare. Încă o privire spre Mica îi confirmă neplăcerea legată de situaţia creată, dar nici Mica nu părea să aibă o soluţie. Într-un final, Holden ridică din umeri şi îi făcu semn lui Callie să meargă înaintea lui. Odată ajunşi afară, el îi oferi braţul.

După o clipă de ezitare, ea îşi trecu mâna delicată pe după braţul său îndoit. El simţi un tremur uşor, dar alese să nu îl bage în seamă. Spera ca nici ea să nu dea importanţă emoţiilor lui.

Lidia şi Mica mergeau în faţa lor, spre cinematograful unităţii, iar Holden şi Callie îi urmau la o depărtare de câţiva metri. Lidia întreţinea conversaţia pe un ton vesel, aruncând din când în când priviri peste umăr, pentru a implica şi cuplul din spatele ei, dar cel mai mult îl bombarda cu vorbele ei pe Mica.

Acesta dădea din cap, însă pentru Holden era limpede că doar o asculta. Holden nu se băgă în discuţie, nici Callie. Deşi, din când în când ridica privirea la el, zâmbind fugar, avea ochii larg deschişi şi părea speriată. El îşi dorea foarte mult să o liniştească. Cum să o convingă pe roşcata energică să-şi întoarcă privirea spre el?

A! Ştia. Avea nevoie doar de un prilej. Ajunseră la capătul aleii străjuite de balcoane la etaj şi păşiră în curtea deschisă. Se ivea ocazia. El arătă cu degetul spre cer, iar ea urmări cu privirea direcţia acestuia.

— Se pare că vom avea lună plină în seara asta.

— „Alta este strălucirea soarelui, alta strălucirea lunii, şi alta este strălucirea stelelor; chiar o stea se deosebeşte în strălucire de altă stea”.

— Tennyson? o întrebă el neîncrezător.

Ea dădu repede din cap, fluturându-şi buclele.

— Lord Byron, atunci.

Ea îl trase uşor de braţ, mustrându-l cu blândeţe.

— Nu, prostuţule, apostolul Pavel.

— O, da. El dădu din cap gânditor. Cum de am putut fi atât de nesocotit. Fireşte că trebuia să fi fost apostolul Pavel.

— Iar râzi de mine, doctore Winters.

Reproşul ei avea o urmă de haz. El luă un aer afectat.

— Aş face eu una ca asta?

— Doar de fiecare dată când ai prilejul.

El râse şi îşi lipi cotul de coaste ca să îi strângă şi mai tare braţul. Plecă privirea şi o surprinse că se uita la el zâmbind, mult mai destinsă. Inima îi bătea şi mai tare.

Ea lăsă capul într-o parte.

— Să ştii, Holden, că tu şi apostolul Pavel aveţi multe în comun.

El înălţă sprâncenele întrebător, deşi era destul de sigur că ştia ce voia să îi spună.

— Vezi tu, înainte să devină Pavel, s-a chemat Saul şi a dus o luptă aprigă împotriva creştinilor. A fost nevoie ca o lumină orbitoare, în mijlocul unui drum să îl convingă că Dumnezeu e real şi, odată ce s-a deşteptat, a devenit la fel de zelos în credinţă precum fusese în necredinţă. Şi tu te împotriveşti aprig oricărei urme de creştinism, dar, odată ce te vei convinge de prezenţa lui Dumnezeu, vei fi şi tu schimbat, întru totul.

Holden lăsă capul în jos spre ea.

— Înainte să fie Pavel, a fost Saul?

El zisese în glumă, dar se pare că ea îl luă în serios fiindcă dădu din cap cu convingere.

— Da, primul nume al lui Pavel a fost Saul. Mergea pe drumul Damascului ca să aresteze cât de mulţi credincioşi cu putinţă, când o lumină din cer l-a orbit şi Domnul însuşi i-a vorbit. Atunci Domnul a trimis un om pe nume Anania la Saul ca să îl ajute să înveţe despre Dumnezeu şi Saul a devenit credincios. Mai târziu, după ce l-a chemat Pavel, a devenit un apostol mare, care a adus mulţi oameni la credinţa în Dumnezeu.

— Chiar ştii povestea, Callie. Holden îi bătu uşor cu mâna peste mâna pe care o odihnise pe braţul lui. Ea cunoştea foarte bine fiecare detaliu. Mica, ştii despre Pavel-care-cândva-era-Saul?

Mica îi aruncă un zâmbet larg peste umăr.

— O, fireşte. A fost un mare zurbagiu până ce şi-a pierdut vederea pe drumul Damascului. Când şi-a recăpătat lumina ochilor trei zile mai târziu, vedea cu adevărat. A devenit un ucenic grozav.

Callie îi zâmbi lui Holden umflându-se în pene.

— Înţelegi?

— Înţeleg că tu şi Mica aţi citit aceeaşi carte de poveşti.

Holden se abţinu să nu râdă în hohote văzând expresia indignată a lui Callie. Era nemaipomenit de simpatică atunci când se bosumfla, dar cel mai bine era să nu îi spună lucrul acesta, la fel cum nu îi spusese nici că ştia deja despre transformarea incredibilă a lui Saul. Nu avea rost să îi dea prilej la prea multe întrebări.

— Doctore Winters, eşti o persoană imposibilă.

— Aşa am auzit şi eu. El îşi ascunse zâmbetul văzând-o cum se încrunta. Dar cred că am mai auzit şi că o soră mai mică de statură şi cu părul roşcat pretinde că la Dumnezeul ei nimic nu e imposibil. El o privi cu coada ochilor. Era limpede, cuvintele lui îşi aflaseră ţinta.

Văzu pe faţa ei regretul, în timp ce încetinea paşii. îl strânse tare de braţ până ce se uită direct la ea. Căinţa ce se citea în ochii ei îl mişca, dar se strădui să rămână serios.

— Îmi pare rău! Ai dreptate. Nu o să mai zic niciodată că eşti imposibil.

Cu greu îi puteai rezista acestei Callie sincere şi cuprinse de remuşcări. Căută degrabă ceva cu care să o supere din nou, ca să rămână pe un teren sigur.

— Să nu faci promisiuni pe care nu le poţi onora, fiindcă te pot încerca cu răbdarea lui Iov.

Callie îi făcu pe plac şi muşcă momeala.

— Tocmai ţi-am promis că nu îţi mai zic că eşti „imposibil”. Las cale liberă pentru multe alte titulaturi.

Holden dădu capul pe spate şi râse în timp ce o luă iar la pas.

— Ah, domnişoară Myers, sunt sigur că aşa este.

Ochii ei scânteietori îl priveau luminoşi, rivalizând cu strălucirea stelelor ce începeau să apară pe cer. El îşi feri privirea, înainte să cadă pradă dorinţei arzătoare de a o săruta până o lăsa fără suflare.

— Şi iată-ne ajunşi.

Mica se opri în faţa cinematografului.

— Staţi aici până iau bilete.

El merse la ghişeul unde se vindeau biletele, în timp ce Lidia, Holden şi Callie îl aşteptau. Holden petrecea cu privirea militarii gălăgioşi adunaţi într-un grup zgomotos care trecu pe lângă ei şi dădu cu ochii de afişul cu reclama din fereastra sălii de cinema. Parcă ar fi călătorit în timp, într-o seară de sâmbătă alături de Lorna, când, braţ la braţ, intrau în Chicago Palace să vadă premiera filmului *S-a întâmplat într-o noapte*. Amintirea era atât de vie încât îi putea simţi parfumul Lornei, capul uşor lăsat pe umărul lui şi îi auzea suspinul uşor în timp ce eroul îşi lua eroina în braţe.

Imboldul de a fugi, de a se ascunde, de a evada îl chinuia. Ce căuta el acolo, cu altă femeie la braţul lui?

Respira greu.

Mica se întoarse.

— Ce zici să facem schimb de partenere o vreme, prietene? Să îţi dau prilejul să stai de vorbă cu Lidia, iar eu cu Callie?

Îi luă câteva secunde până ce cuvintele lui Mica ajunseră în mintea lui Holden şi căpătară un sens.

— Sigur. Sigur, e în regulă.

El puse mâna care nu se opunea a lui Callie în mâna întinsă a lui Mica. Nu o privi. Deşi simţea nevoia să o lase, pentru un motiv anume, nu voia să vadă dorinţa ei de a fi eliberată. Lidia pufăi uşor şi, pentru o clipă, Holden se întrebă dacă va refuza, însă ea îi luă braţul oferit. Trase aer adânc în piept ca să capete putere, apoi o însoţi pe Lidia în sala de cinema.

Callie

— Mă doare capul.

Lidia se plângea cu glas tare în timp ce îi urma pe Callie şi pe Mica care ieşeau din holul foarte luminat al sălii de cinema şi păşeau pe trotuarul învăluit în întuneric. Callie o privi îngrijorată. Holden mergea în urma Lidiei, în loc să o însoţească. Să fie atitudinea lui distantă pricina durerii de cap a Lidiei?

— Îmi pare rău. Callie se dezlipi de braţul lui Mica şi o luă de mână pe Lidia. Vrei să ne întoarcem acasă şi să îţi dau o aspirină?

Mica puse mâna pe braţul lui Callie.

— Speram să mergem la o cafea.

Lidia îşi apăsă degetele pe tâmplă.

— Cred că mai bine m-aş întoarce acasă. N-am apucat să citesc scrisoarea pe care am primit-o de la o prietenă de acasă şi aş vrea să fac asta înainte să mă doară capul şi mai tare.

Callie încuviinţă din cap.

— Bine, Lidia, o să…

— Te conduc eu la apartament.

Callie se încruntă când Holden o întrerupse. Se purtase ciudat de când ea şi Lidia schimbaseră partenerii, era distant şi aproape mânios. Dar distant şi mânios era pesemne ceva normal pentru Holden, nu relaxat şi amuzant.

— E frumos din partea ta. Lidia îi trimise priviri tăioase lui Mica. Prinse braţul lui Holden cu ambele mâini şi îl lipi strâns de mijlocul ei. Mulţumesc că îţi pasă.

O luară la pas pe trotuar. Callie strigă în urma lor.

— Ai să fii bine?

Lidia nu se deranjă să se întoarcă.

— Voi fi bine. Stai cât vrei, numai să intri în linişte.

Callie ridică privirea la Mica. Dădu din umeri, zâmbind timid.

— Se pare că am rămas doar noi doi.

— Norocosul de mine!

Răspunsul lui gâtuit o făcu pe Callie roşie ca para focului. Îşi feri privirea şi se muşcă de buză. El îi puse mâna pe spate.

— Ţi-ar plăcea să bem o cafea?

— De fapt, zise ea, sperând ca el să îi aprecieze sinceritatea, prefer să nu beau cafea atât de aproape de ora de culcare. Cred că mai degrabă aş face o plimbare. Nu mă satur de frumuseţea acestei insule. Sunt atât de multe flori deosebite aici. Te superi?

— Deloc. Tonul lui vesel dovedi că nu îl supărase. Facem o plimbare pe marginea cazărmilor, la întoarcere spre locuinţa ta. Cresc mulţi trandafiri japonezi şi leandri pe acolo, de-a lungul trotuarelor.

Mica îşi împleti degetele cu ale lui Callie. Legăna uşor mâinile lor unite în timp ce se îndreptau spre Grant Hall. Gestul o luă pe Callie prin surprindere. I se părea mult mai intim decât postura formală braţ la braţ, dar ea nu voia să îi rănească sentimentele retrăgându-şi mâna.

Un timp se plimbară fără să zică nimic, însă Callie văzu acest lucru ca pe o linişte firească, care arăta că erau

prieteni, nefiind nevoie să umple fiecare clipă cu vorbe goale. Ea oftă, savurând ocazia de a se plimba sub bolta înstelată, în timp ce o adiere uşoară îi trecea prin păr, iar mâna caldă a lui Mica îi dădea un sentiment de siguranţă.

Se opriră lângă un tufiş mare, încărcat cu inflorescenţe delicate. Mica îi dădu drumul la mână. Desprinse o floare roşie şi parfumată şi, cu tandreţe, îi puse floarea în păr, dinapoia urechii stângi. Apoi, păşi îndărăt, o admiră deschis şi zâmbi.

— E perfect. Ai fost aleasă ca să porţi o floare de leandru în păr.

El îi luă iar mâna şi porniră pe trotuar. Când apăsase uşor urechea cu floarea, Callie simţise o senzaţie ciudată, plină de emoţie. Liniştea nu mai era la fel de plăcută cum fusese cu câteva momente înainte. În timp ce se plimbau pe o cărare cu boltă ce dădea în curtea cazărmii, Mica îi dărui un zâmbet cald.

— Aşadar, domnişoară Calliope, ţi-a plăcut primul tău film?

Uşurată de întrebarea lui banală, dădu din cap.

— O, da!

Preţ de câteva minute discutară intens despre poveste şi personaje. Mica susţinea că toată acţiunea era prea neverosimilă. Ce fată bogată ar renunţa în mod intenţionat la toate acele lucruri? Callie însă stăruia că asta dovedea că banii nu erau totul. Schimbară replici aprinse, râseră mult. Când ajunseră la Grant Hall, Callie uitase de supărarea de mai devreme şi se distra iar de minune. Când ajunseră la uşa de la intrare, Mica se rezemă cu umărul de peretele din stuc şi îi trase uşor mâna lui Callie.

El o apropie până ce ea aproape îi atingea bărbia cu nasul. Braţele lui o cuprinseră pe după umeri şi o ţinură aproape. Ea privi în ochii lui, nedumerită şi uşor tulburată de îndrăzneala lui.

— Eşti foarte frumoasă la lumina lunii, Calliope Myers.

El lăsă puţin pleoapele să cadă, luând un aer mulţumit.

— Mulţumesc.

Ea se dădu uşor în spate, încercând să pună o oarecare distanţă între ei.

— Ce să zic… Cu degetele începu să deseneze cercuri pe spatele ei. Eşti frumoasă în lumina soarelui. De fapt, sincer, nu te-am văzut niciodată decât frumoasă. Cum reuşeşti să fii frumoasă tot timpul?

Callie îşi stăpâni un chicot nervos. Deşi Mica nu ascunsese niciodată faptul că o găsea atrăgătoare, el nu mai fusese atât de direct. Cum se cădea să îi răspundă?

— Eu… presupun că vine pur şi simplu de la sine.

O încercare atât de slabă de a fi spirituală, şi cu toate acestea Mica râse. O strânse pentru puţin la piept într-o îmbrăţişare. Buzele lui erau lângă urechea ei, iar respiraţia flutura petalele florii.

— Ah, Callie, eşti cu adevărat irezistibilă.

Fără vreun semn, o prinse de umeri, o întoarse şi îşi aplecă faţa spre a ei. Callie îşi feri faţa. Buzele lui îi atinseră obrazul.

El se trase şi o privi în ochi, apoi râse iar uşor.

— Te-am luat prin surprindere?

Surprindere era puţin spus. Ea închise gura mirată şi clipi repede de câteva ori ca să îşi convingă pleoapele că nu trebuiau să rămână deschise ca nişte farfurii.

— D… da.

— Nu îţi plac surprizele?

Râzând uşor, ea lunecă din braţele lui. Îşi scoase floarea roşie de leandru de deasupra urechii şi o scutură spre el ca să îşi mascheze stânjeneala.

— Nu ştii că un domn îi cere voie unei domniţe înainte de a încerca să o sărute?

— Dar riscă să nu mai primească sărutul până la urmă. Ochii lui scânteiau de haz. Şi gândeşte-te câtă distracţie ar pierde amândoi.

El întinse mâna după ea, dar ea păşi în lături, scăpând mâinilor lui. El lăsă braţele pe lângă corp şi pe faţă îi

apărură cute a nedumerire.

— Ce se-ntâmplă? Te-am supărat? Dacă e aşa, te rog să mă ierţi.

Callie scutură din cap.

— Nu sunt supărată, Mica. Sunt măgulită că m-ai găsit destul de atrăgătoare încât să vrei să mă săruţi.

El luă o postură de gentilom, cu o mână pusă la inimă şi cu cealaltă întinsă cu palma în sus, către ea. El ridică bărbia şi o privi cât putea de serios.

— Atunci, te pot săruta, domnişoară Myers?

Ea nu se putu abţine… izbucni în râs. El lăsă umerii în jos ca şi cum ar fi fost rănit.

— Domniţa îşi râde de mine. S-ar putea să nu îmi revin niciodată.

— O, Mica. Callie râse. Cum poate cineva să te ia în serios când te porţi aşa de haios?

El o privi drept în faţă, cu o expresie serioasă.

— Callie, nu mă joc. Sincer, aş vrea să te sărut. Pot?

Callie se rugă pentru cuvintele potrivite, apoi răspunse cu o voce foarte plăcută.

— Nu, Mica, nu poţi.

— De ce nu? Ai zis că nu te supăr. Pe faţa lui copilăroasă, se văzu că începea să se trezească la realitate. O, nu mă placi.

— Nu! Callie făcu câţiva paşi grăbiţi spre el şi îl luă de mână. Chiar îmi place de tine, Mica. Doar că… ei bine… nu-mi eşti „drag”.

El se scărpină în cap.

— M-ai pierdut.

Cum putea să îl facă să înţeleagă fără a-l răni?

— Îmi place de tine, Mica. Cui nu i-ar plăcea? Eşti frumos, haios şi foarte fermecător. Eşti un prieten minunat. Sigur că îmi placi. Dar, chiar în momentul acela, când ştiam că mă vei săruta…

Ea îşi ţinu respiraţia, făcându-şi curaj.

— Da…?

Ea înghiţi în gol şi puse capul în pământ.

— Ei bine, parcă m-ar fi sărutat… un frate.

Se uită la el cu coada ochiului. El strânse din buze. Pufni, se frecă la nas şi pufni iar.

— Mi-e destul de greu să mai zic ceva.

— Îmi pare rău, Mica.

Mica afişă un zâmbet, cu partea stângă a buzelor ridicate într-un fel plăcut. Dar zâmbetul nu i se citea şi în ochi.

— Hei, nu trebuie să îţi pară rău. Ai fost cinstită cu mine şi apreciez asta. După felul în care m-am ţinut după tine, ai fi putut profita de situaţie să mă păcăleşti, dar n-ai făcut asta. N-ai pentru ce să îţi ceri scuze.

Callie îl cuprinse în braţe, într-un gest spontan.

— Îţi mulţumesc, Mica. Eşti un om atât de cumsecade. Înţeleg de ce Lidia te place atât de mult. Apoi ea se trase brusc îndărăt şi îşi duse mâna la gură, făcând ochii mari. O, Doamne, nu trebuia să îţi spun.

El râse.

— Callie, dragă, nu îmi dezvălui ceva ce nu ştiam deja. Lidia nu e tocmai o persoană discretă.

Vorbea din nou cu accent texan, ceea ce însemna că Mica glumeţul era în plină vervă. Deodată o privi cu alţi ochi şi întinse mâna după mâna ei.

— Callie, ai fost sinceră cu mine. Pot să fiu şi eu sincer cu tine?

Ea încuviinţă dând încet din cap. El o conduse la o băncuţă aflată în capătul trotuarului şi se aşeză, trăgând-o de mână ca să stea lângă el. Felinarul de deasupra capului lor îi scălda într-o lumină galbenă şi discretă, iar Callie văzu limpede îngrijorarea din ochii lui albaştri, în timp ce îşi aşeza braţul de-a lungul spătarului băncii şi se întorcea într-o parte, cu faţa spre ea.

— Callie, la fel cum e limpede că Lidia mă place, se vede că şi tu simţi ceva pentru Holden.

Obrajii ei se aprinseră. Îşi feri chipul. El o prinse de

bărbie cu degetele şi o făcu să se uite la el.

— Acum, nu mai roşi, ascultă de fratele tău mai mare.

Ea îi zâmbi timid, jucând pe degete floarea pe care încă o ţinea în mână şi îl privi în ochi.

— E ceva ce nu ştii despre Holden, dar nu o să îi trădez încrederea împărtăşindu-ţi ce ştiu. Totuşi, atât îţi pot spune. Holden e un bărbat cu inima împietrită. Faţă de Dumnezeu, faţă de iubire. Face eforturi foarte mari să îşi împietrească inima şi faţă de tine, fiindcă eşti o apariţie foarte ispititoare.

El tăcu pentru moment, privind spre cer ca pentru a căuta îndrumare, apoi lăsă capul într-o parte şi îşi aplecă iar ochii asupra ei.

— Roagă-te mai departe pentru el, apropie-te de el cu dragoste creştinească, dar să nu îi dai inima ta. Nu îţi spun astea încercând să te conving să mă iubeşti. Te rog să mă crezi. Îţi spun asta fiindcă, dacă îi dăruieşti inima lui Holden, te va face să suferi. Nu vreau să văd aşa ceva.

Era pentru a doua oară când Mica o prevenea că Holden o putea face să sufere. Ce se petrecuse de îl împinsese pe Holden să îşi închidă inima? Suspină.

— Mica, apreciez că îţi faci griji şi nu pun la îndoială motivele tale. Dar nu trebuie să îţi faci gânduri negre. Nu sunt deloc interesată să am vreo relaţie romantică prin locurile astea.

El păstra pe chip o expresie neîncrezătoare. Ea dădu din cap.

— E adevărat. După ce îmi termin stagiul aici, mă voi întoarce în Shyler’s Point. Singurul motiv pentru care familia mea a acceptat să fac şcoala la Crucea Roşie a fost promisiunea de a lucra în oraşul meu natal. Nu avem medici acolo, iar oamenii au nevoie disperată de orice fel de îngrijire medicală. Eu voi fi acolo pentru asta.

— E foarte lăudabil, Callie, dar nu văd ce legătură are una cu alta. De ce nu poţi fi soră medicală în Shyler’s Point şi, totuşi, să ai o relaţie aici?

Ea râse.

— Dacă ai vedea vreodată Shyler’s Point, ai şti. Nu sunt multe de făcut acolo, nu sunt motive ca cineva să vrea să se mute acolo.

Dacă mi-aş lega viaţa de cineva, aş fi ispitită să urmez persoana aceea oriunde ar vrea să meargă, la fel cum Naomi i-a făgăduit lui Rut. Nu îmi pot închipui cine ar alege să meargă în Shyler’s Point.

Mica făcu o grimasă.

— Oamenii trebuie să îşi câştige traiul. Dacă nu poţi asigura traiul unei familii, atunci pesemne că ai dreptate.

— Atunci înţelegi de ce nu pot avea o relaţie romantică? Ea simţea nevoia să îl facă să priceapă. Am o responsabilitate faţă de casa şi familia mea.

— Da, înţeleg. El îi luă mâna şi îi atinse cu buzele nodurile degetelor. Dar recunosc că mi-aş dori ca lucrurile să stea altfel.

Ea îi îngădui să îi ţină mâna şi pufni zgomotos.

— Relaţiile fete-băieţi sunt complicate. Te fac să te întrebi cum de reuşesc unii, până la urmă, să fie împreună.

Mica râse.

— O, e complicat, dar merită. Şi când doi oameni care se potrivesc se găsesc unul pe celălalt, hocus-pocus! Totul se schimbă.

Pentru Callie, totul se schimbase de când căzuse de pe buturugă şi smulsese nasturele de pe pieptul cămăşii salvatorului ei misterios. Se uită repede la Mica. Avea şansa de a pune întrebarea. Înălţă faţa spre stele şi ţuguie buzele gânditoare, făcându-şi curaj.

— Bine, atunci, ce te frământă?

Se simţea o notă şugubeaţă în glasul lui. Ea se uită la el, cu sprâncenele ridicate. El râse.

— Nu poţi ascunde nimic cu ochii aceia mari şi verzi, domnişoară Myers, aşa că nu face faţa asta nedumerită. Haide, dă-i drumu’. Poţi să îi spui fratelui tău mai mare, Mica.

Ochii lui aveau o strălucire veselă. Ea lăsă capul în jos şi

se uită la el cu coada ochiului. El aştepta răbdător întrebarea ce îi stătea pe buze, gata să prindă glas. Dar, brusc, îşi dădu seama că nu voia să ştie dacă salvatorul ei necunoscut era Mica. Cumva, asta ar risipi misterul. Voia să afle singură, nu printr-o întrebare directă.

— Nu e nimic, sincer. Îşi putea da seama după faţa lui că nu o credea. Se ridică în picioare. E târziu şi este serviciu religios mâine. Mai bine merg în cameră. De altfel, cred că Lidia se întreabă ce mi s-a întâmplat.

Mica dădu din cap şi se ridică. El îi petrecu mâna prin braţul pe care i-l oferea şi o conduse la uşă. După ce i-o deschise, îi spuse:

— Noapte bună, Callie! îţi mulţumesc pentru o seară foarte plăcută.

— Mulţumesc! Am petrecut momente foarte frumoase.

Dar, în timp ce intra în clădire, ea se plânse în sinea ei Tatălui ceresc.

Doamne, *n-am fost tocmai sinceră cu Mica* când i-am spus că nu mă interesează să am o relaţie aici. Sunt împăcată întru totul cu întoarcerea mea în Shyler’s Point – ştiu că acolo vrei Tu să mă aflu şi ştiu că pur şi simplu nu mă pot lega sufleteşte de nimeni aici. Atunci, de ce inima mă împinge *spre Holden*?

10

Callie

— Te-ai întors aşa de repede?

Vocea din întuneric o sperie pe Callie. Scăpă papucii pe care îi scosese ca să poată intra fără zgomot în dormitor. Căzătura bruscă aprinse veioza de pe noptieră. Lidia se ridică într-un cot, strângând din dinţi nemulţumită.

— Scuze, n-am vrut să te trezesc. Callie se aşeză pe marginea patului Lidiei. Te mai doare capul?

— Sunt bine. Lidia se uită la floarea ofilită din mâna lui Callie, apoi se trânti la loc pe perne şi încrucişă braţele peste învelitori. V-aţi distrat, tu şi Mica?

Avea vocea acră.

— Cred că da.

Callie oftă. Mânia Lidiei venea din gelozie. Dar cum să aplaneze lucrurile? Callie nu mai fusese curtată asiduu de un bărbat şi nu avea habar cum să se poarte concurând pentru atenţia cuiva.

— Atunci, mă bucur că te-ai distrat. Holden ăsta e un necioplit. E scorţos şi nu vorbeşte. Nu mai vreau să fiu lăsată baltă în compania lui.

— Lidia, nu te-am lăsat baltă cu…

— „Sunt toată numai a ta”, îi cântă ea. E greţos să te ţii după Mica, deşi mi-ai spus că nu îţi place de el.

— Lidia! Nu sunt…

— Nu vreau să discut despre asta, Callie. Noapte bună! Lidia se întoarse pe partea cealaltă, trăgându-şi învelitoarea până la ureche. Acum, că nu mă mai doare capul, vreau să porneşti ventilatorul. E sufocant aici.

Callie privea fix la ceafa Lidiei. Chiar aşa! aruncă floarea de leandru pe noptiera dintre paturi, se ridică, merse în mijlocul camerei şi trase de cordonul ventilatorului. Zumzăitul ritmic se transformă într-un zumzăit continuu în timp ce lamele prindeau viteză. O, cât de mult detesta

zgomotul acela supărător.

Dar avusese parte de destulă mâhnire în seara aceea. Nu mai voia să audă şi zumzăitul acela. Smuci iar cordonul cu putere, atât de tare încât, atunci când îi dădu drumul, firul sări înapoi prin aer şi aproape se agăţă pe una din lame. Apoi se duse la fereastră, scoase cârligul şi deschise fereastra cât de larg putu.

Dacă Lidia voia aer, atunci putea avea în schimb aerul împrejurimilor extraordinare. Gata cu ventilatorul zgomotos care te călca pe nervi!

Callie îşi dădu jos rochia şi o aruncă nepăsătoare la piciorul patului. Luă repede cămaşa de noapte şi o puse pe ea cu mişcări neîndemânatice şi nervoase. Apoi, stinse veioza cu o mişcare bruscă din încheietura mâinii, bucurându-se de „clicul” sonor pe care îl făcu. Dădu la o parte învelitorile, scuturându-le fără a fi nevoie şi se trânti pe saltea. Arcurile sunară când se întoarse de pe o parte pe spate şi iar pe o parte.

Lidia oftă. Un oftat chinuit.

Callie zâmbi. Un zâmbet şiret.

Apoi însă zâmbetul ei păli. Oare de ce tot sărea în pat, încerca să o sâcâie pe Lidia înadins? La ce îi folosea? îi treceau prin minte lecţiile primite în copilărie: „Să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi... întoarce obrazul celălalt... „Purtarea Lidiei era greşită, dar mătuşile o învăţaseră pe Callie că două rele nu făceau niciodată ceva bun. Nu va reuşi să adoarmă până ce îşi va repara propria purtare grosolană.

Cu un suspin ce trăda înfrângerea, întinse la loc învelitorile, se strecură din pat cu grijă, ca să nu facă salteaua să zgâlţâie, şi merse pe vârfuri la fereastră. Pe întuneric, aproape se împiedică de pantofii săi, dar îşi recăpătă echilibrul fără să cadă şi traversă camera în cele din urmă.

Pentru o clipă, se opri dinaintea ferestrei, savurând mireasma adierii vântului şi cântecul discret al greierilor ce

se auzea undeva prin apropiere. Hotărârea ei se clintea, dar apoi conştiinţa o mustră din nou. Închise fereastra, puse cârligul, apoi se întoarse, căutând prin aer cu mâna până ce găsi cordonul ventilatorului. Trase uşor de cordon şi puse ventilatorul în mişcare.

Se înfioră când zumzetul începu, dar strânse din dinţi şi se strecură înapoi în pat, având grijă să nu scuture salteaua. Nu veni nicio reacţie din partea Lidiei, în afară de o potrivire discretă a învelitorilor, însă Callie se simţea oricum mai bine, fiindcă făcuse lucrul cuvenit. Lidia putea să îşi cerceteze propria conştiinţă pentru purtarea ei necugetată.

Închise ochii, spuse în şoaptă rugăciunile de seară, înălţă una în plus pentru ca relaţia ei cu Lidia să fie iar ca înainte şi reuşi să adoarmă.

Callie se trezi dimineaţă şi o văzu pe Lidia deja îmbrăcată, la oglindă, aplicându-şi fardurile. Căscă.

— Bună dimineaţa. Te-ai trezit devreme. Vii cu mine la rugăciune?

— Nu, m-am hotărât să merg cu trenul la Honolulu. Vreau să găsesc pe cineva să mă poată tunde ca lumea. Încep să arăt ca un câine ciobănesc.

Nicio urmă de glumă nu îi îndulcea tonul. Se părea că Lidia încă ţinea mânie. Callie se sprijini în coate.

— Crezi că vei putea găsi un loc deschis duminica?

Lidia ridică din umeri şi lăsă flaconul de ruj să cadă în poşetă.

— Dacă nu, o să rămân pur şi simplu acolo peste noapte şi mă tund mâine. Sunt în tura C, aşa că oricum nu trebuie să mă întorc până mai târziu.

Callie îşi prinse limba între dinţi.

— Dar ai să fii sleită de puteri dacă nu te odihneşti înainte de o tură de zece ore şi îţi va fi greu să stai trează la muncă. Eşti sigură că e o idee bună?

— Nu te mai purta ca mama mea.

— Nu încerc să…

Lidia îşi puse cureaua de la poşetă peste umăr.

— Nu ţi-a trecut prin minte că s-ar putea să am nevoie de puţin timp pentru mine? Nu am niciun pic de intimitate aici. Aş vrea să dau un telefon departe de urechi curioase.

— E lume mai multă în Honolulu decât aici la unitate. Callie dădu învelitoarea la o parte şi se ridică. De ce să nu rămâi aici şi…

Lidia îi aruncă lui Callie o privire tăioasă.

— Voi fi bine.

Ea ieşi pe uşă, fără să mai arunce vreo privire în direcţia lui Callie. Încruntată, Callie sări din pat şi merse la duş. Încercă să nu îşi facă griji în privinţa Lidiei – la urma urmei, Lidia era incredibil de independentă. Dar oare nu era periculos să stea singură în Honolulu peste noapte?

În timp ce mergea spre sala de mese, unde se ţinea serviciul religios în fiecare dimineaţă de duminică, ea auzi şuieratul trenului ce dădea semnalul plecării. Stătu pe loc, întoarse privirea după sunet, dorindu-şi să fi avut puterea de a o convinge pe Lidia să nu plece.

— Bună dimineaţa, Callie!

Mica veni cu paşi lungi până la ea. Pe faţa lui chipeşă afişa un zâmbet politicos. Măcar el nu ţinea mânie după seara încheiată într-un mod dezamăgitor.

— Bună dimineaţa!

Zgomotul unui motor care pornea îi atrase iar atenţia. Un nor de aburi se ridică deasupra magazinului. Trenul pleca. Callie scoase un oftat.

Mica se încruntă.

— S-a întâmplat ceva?

Callie arătă cu mâna în direcţia trenului.

— Lidia e în tren, merge singură la Honolulu. Zice că are nevoie să se tundă, numai că eu cred că, în realitate, doar încearcă să scape de mine pentru o vreme. E supărată pe mine.

— Din pricina mea?

Callie ridică din umeri, nedorind să îl facă pe Mica să se

simtă prost.

— Chiar nu contează, ne vom împăca. Dar îmi fac griji că e singură acolo. A zis că e posibil să stea peste noapte şi să se întoarcă mâine.

Pe fruntea lui Mica apărură câteva riduri.

— Asta nu e o idee bună. O femeie, singură? Ar putea da de probleme.

— Am încercat să îi spun, dar n-a vrut să mă asculte.

Mica se scărpină în barbă.

— Mm, aveam de gând să merg la biserică, dar poate pornesc maşina şi fac un drum până în Honolulu în schimb.

Callie îl privi mirată.

— Te-ai duce după ea?

— Nu mă înţelege greşit. Un zâmbet îi apăru în colţul gurii. E pură grijă creştinească. Mai cu seamă de dragul tău, fiindcă ştiu că n-ai să îţi afli liniştea până ce nu o vei şti teafără.

Callie îl privi recunoscătoare.

— Mulţumesc, Mica. Chiar eşti un om foarte cumsecade, ştiai asta?

— Aşa mi s-a spus. El tăcu. Dar mi-a ajuns pe la urechi şi că tipii cumsecade ajung ultimii…

Un moment ea plecă privirea. Îşi dorea să simtă altceva pentru el, dar nu avea rost să se prefacă.

— Îmi pare rău, Mica…

— Hei, nu te lăsa tulburată de asta.

Tonul lui vesel se potrivea cu zâmbetul.

— Nu le poţi avea pe toate, corect? De altfel, cumva, îmi place ideea de a fi frate mai mare – acasă n-am surori, doar ştii. Chiar mi-ar prinde bine să am o soră.

Callie scutură din cap, ataşamentul pentru omul acesta cu care se putea înţelege îi înmuia inima şi îi înviora sufletul. Chiar nu era cu putinţă să nu îl placi, iar ea descoperea că era şi un prieten de nădejde.

— Şi eu cred că mi-ar prinde bine un frate.

— Ia notiţe la predică, continuă el, retrăgându-se puţin,

şi împărtăşeşte-le cu mine când mă voi întoarce. O să mă asigur că Lidia e bine.

El ridică mâna în semn de salut şi se depărtă cu paşi grăbiţi spre apartamentele ofiţerilor. Callie îşi continuă drumul spre sala de mese unde se ţineau serviciile religioase. Luă notiţe, aşa cum îi ceruse Mica, dar gândurile îi tot fugeau la Honolulu. Spera ca Mica să o găsească pe Lidia şi totul să fie bine.

Când veni ora de culcare, Lidia încă nu se întorsese, astfel că lăsă aprinsă veioza de la căpătâiul patului. Se trezi în jur de ora trei dimineaţă şi se încruntă morocănoasă la ceas, întrebându-se de ce lumina era aprinsă. Apoi, amintindu-şi, se ridică brusc, treză ca lumea şi plină de îngrijorare din pricină că Lidia nu se întorsese.

O fi dat Mica de urma ei? Era oare bine Lidia? Se cuibări la loc sub învelitori, stătu cu ochii la ventilatorul nemişcat de deasupra capului şi înălţă rugăciuni pentru întoarcerea nevătămată a Lidiei. În cele din urmă, în ciuda luminii ce îi bătea în ochi, reuşi să adoarmă la loc.

Când se trezi din nou, era aproape ora şapte şi jumătate. Trebuia să fie la spital până la opt. Sări din pat, îmbrăcă în mare grabă uniforma de soră, îşi trecu peria prin părul răvăşit şi altă perie peste dinţi şi o luă la fugă spre muncă, fără să se mai bucure de micul dejun.

În timp ce se uita pe avizier la sarcinile ce îi reveneau, Holden îşi făcu apariţia pe hol. Callie se puse în calea lui.

— Doctore Winters, cât mă bucur să te văd.

— Da?

El se sprijini cu o mână pe pupitrul asistentelor şi o fixă cu o privire ce nu trăda nimic.

— Da. L-ai văzut pe Mi… pe doctorul Hatcher în dimineaţa aceasta?

Expresia lui rămase neschimbată.

— Nu, domnişoară Myers. Nu l-am văzut.

Ea lăsă umerii în jos.

— În regulă. Mulţumesc!

Ea se întoarse cu un aer abătut la avizier.

— Asta e tot ce doreai?

Sună uşor îmbufnat. Se uită la el. Ridurile încruntării îi încreţeau fruntea. Foarte mirată de expresia lui aspră, ea căută o explicaţie.

— Sunt puţin îngrijorată. A mers ieri cu maşina până în Honolulu, ca să o caute pe Lidia. Ea încă nu s-a întors. Speram să se fi întors el şi să aflu că ea e bine.

Ridurile aspre se mai îmblânziră.

— Îţi faci prea multe gânduri. Lidia e o femeie în toată firea. Sunt convins că e în stare să îşi poarte de grijă, chiar şi în Honolulu.

— Dar săptămâna asta e în tura C şi dacă nu se întoarce…

El se dezlipi de pupitru.

— Nu e un verset în Matei care spune ceva despre îngrijorarea pentru ziua de mâine pentru că fiecărei zile îi ajunge necazul ei?

El îi înălţă o sprânceană mândră, îi întoarse spatele şi o luă spre hol. Ea rămase uimită, cu ochii după el.

— Doctore Winters!

El se opri din mers, stătu o clipă, apoi se întoarse cu paşi lenţi la pupitru şi îşi rezemă bărbia în mână.

— Da, acum ce mai e?

— De unde ştii versetul acela?

El râse scurt, pufnind.

— Cum să nu ştiu câteva versete după ce te ascult de atâtea luni? Eşti un izvor nesecat. Zi bună, domnişoară Myers!

El se depărtă pe hol, cu paşi lungi, hotărâţi.

* * *

Holden

Holden intră în birou şi închise uşa, rezemându-se de ea

până ce bătăile inimii îi reveniră la normal. Cum de putuse fi atât de nesăbuit să citeze din Cartea Sfântă reginei cunoştinţelor biblice? Se trădase de data aceasta.

Chipul ei, ochii mari, surprinşi spuneau mai mult decât cuvintele că făcuse o greşeală uriaşă de judecată. Se dezlipi de uşă şi se lăsă greu pe scaunul de la biroul mare şi ordonat. Se rezemă cu coatele de marginea biroului şi îşi trecu palmele peste faţă.

În seara de dinainte, în timp ce mergeau spre cinematograf, îi scăpase şi pomenise de Iov. Spre uşurarea lui, ea nu fusese atentă. Dar nu şi de data aceasta. Acum fusese prea direct. Lovi cu pumnul în blatul biroului şi se lăsă deodată pe spătar, cu capul pe rezemătoarea înaltă şi cu ochii în tavan. Era straniu cum, chiar şi după trei ani în care ignorase cu bună-ştiinţă Biblia şi refuzase să participe la orice fel de serviciu de închinare, cunoştinţele continuau încă să mocnească la suprafaţă, aşteptându-şi şansa să se ivească.

„Strâng cuvântul Tău în inima mea, ca să nu păcătuiesc împotriva Ta”.

Memorase versetul din Psalmi, la fel ca multe altele, în copilărie. Crescuse cu poveşti din Biblie, pe care mama le citea, lui şi surorilor lui, în fiecare zi din cartea ei neagră. Primise îndurarea mântuitoare a lui Isus pe când era un copil nevinovat de zece ani.

Se bazase foarte mult pe făgăduinţele din Cartea aceea când mama lui decedase subit de peritonită, când el avea doisprezece ani. Tatăl lui pământesc fusese un om destul de aspru, nu neapărat lipsit de dragoste, cât distant, iar Holden se agăţase de ideea unui Tată Ceresc iubitor, Care era prezent mereu, asculta mereu, iubea mereu…

Asta până în noaptea incendiului, când stătuse pe trotuar în noaptea aceea îngheţată, rugându-se ca familia lui să fie cruţată. Dumnezeul copilăriei lui, Dumnezeul miracolelor care îi salvase pe Şadrac, Meşac şi pe Abed-Ncgo îi putea salva şi pe Lorna şi Timmy.

Dar El nu făcuse asta.

Credinţa lui Holden se făcuse cenuşă şi se risipise în vântul necruţător de decembrie. În calitate de doctor, Holden fusese martor la nenumărate dovezi că nu exista niciun Dumnezeu iubitor în paradis. Zi de zi, trupuri lovite şi zdrobite puseseră sub semnul întrebării un Dumnezeu Căruia îi păsa.

Dar, până în ziua când văzuse neputincios cum soţia şi fiul lui piereau, crezuse că Dumnezeu îl va ajuta să le întindă o mână celor aflaţi în suferinţă şi să le schimbe viaţa. Cât de zadarnic fusese totul! Dacă exista un Dumnezeu iubitor, de ce se întâmplau lucruri atât de oribile precum cancer, membre uscate, suflete distruse… şi incendii îngrozitoare?

Gândul acesta îl făcuse să se dedice pentru doi ani misiunii de doctor militar la Schofield. Alesese în mod special Schofield Station Hospital. În paradisul liniştit al acelei insule, bolile erau o raritate: un paradox total pentru experienţa lui ca medic, ani de zile, într-un oraş aglomerat.

Nu trebuia să înfrunte situaţii de viaţă şi de moarte cu ştiinţa lui limitată, omenească. După încheierea celor doi ani, peste numai zece luni, avea să caute altă carieră, care să nu presupună o răspundere atât de mare. Şi asta pentru că, în pofida învăţăturilor din copilărie, Holden cunoştea acum adevărul.

Era pe cont propriu. Să ajute oamenii era o muncă în zadar. Ajutorarea ducea la ataşament, iar ataşamentul lăsa cale liberă iubirii. Şi iubirea însemna prea multe riscuri, prea multe prilejuri pentru suferinţe sufleteşti.

— Aşadar, Callie Myers, stai la distanţă. Îşi agită pumnul în camera goală. Să mă lăsaţi în pace, tu şi Dumnezeul tău!

În ciuda poruncii imperioase, imaginea neîncrezătoare a lui Callie, cu ochii ei mari, refuză să dispară.

11

Callie

Callie ridică privirea. Inima îi bătea şi mai tare de emoţia aşteptării, când auzi zgomot de paşi pe holul spitalului. După colţ îşi făcu apariţia o asistentă, iar Callie lăsă umerii, dezamăgită. Unde era Lidia? Se forţă să îi zâmbească lui Trudy în semn de bun-venit.

— E rândul tău pentru tura de noapte, aşa e?

Trudy ridică din umeri şi făcu o faţă acră când se uită peste avizierul cu sarcini.

— Curăţenie, curăţenie şi iar curăţenie. Când vom face şi muncă de asistente medicale?

Deşi Callie venise aici ca să capete cunoştinţe despre îngrijirea medicală – omul învaţă cel mai bine din experienţă – ea plescăi din limbă.

— Fii recunoscătoare! îţi aminteşti de epidemia de gripă şi de cei doi bărbaţi care au murit? Aş prefera să fac curat în fiecare zi, cât voi mai sta aici, decât să risc să pierd un suflet din cauza bolii.

Trudy lăsă capul în jos pentru o clipă, dar apoi suspină.

— Măcar am mai face şi altceva, un lucru pentru care ne-am pregătit. Priveşte la mâinile mele! Le ridică. Arată de parcă sunt ale unei spălătorese de vase!

— Nu te mai văicări, Trudy!

În spatele lui Callie se auzi o mustrare aspră. Se întoarse repede spre vocea cunoscută. Inima i se umplu de bucurie când Lidia se îndreptă spre biroul asistentelor.

— Lidia!

Callie se avântă spre prietena ei, simţindu-se foarte mult cum trebuie să se fi simţit şi tatăl fiului risipitor atunci când fiul lui se întorsese acasă. O cuprinse pe Lidia în braţe.

— Mi-am făcut atâtea griji!

Lidia se desprinse din îmbrăţişare.

— Îţi faci prea multe probleme. Îmi pot purta de grijă.

Doar ştii asta.

Chiar dacă Lidia îşi păstra postura dreaptă, obişnuită, Callie simţea că ceva nu era tocmai în regulă. Lidia avea ochii roşii, de parcă ar fi plâns foarte recent şi foarte mult. Şi mâinile îi tremurau.

Callie se încruntă.

— Lidia, ce se-ntâmplă?

Lidia afişă un zâmbet luminos care însă nu i se oglindi şi în ochi. Se întoarse către Trudy şi se prefăcu a da o explicaţie elegantă.

— Callie, cea mai cicălitoare fată din lume. Apoi, se aplecă în faţă şi şopti sarcastic în urechea lui Callie. Sunt obosită, Callie. Au fost două zile lungi, în care m-am odihnit puţin şi sunt epuizată. Căscă. Cum prind ocazia, cum mă strecor într-un salon gol şi trag un pui de somn de care am mare nevoie. Trudy, nu ai să mă pârăşti, nu-i aşa?

Trudy scutură din cap.

— Nu. E nevoie de o singură persoană care să împingă un mop.

Ea o luă pe hol spre debaraua cu materiale. Lidia luă mapa cu o mişcare iute şi frunzări paginile. Callie se rezemă de pupitru ca să fie în vizorul Lidiei.

— Te-a găsit Mica?

Lidia păru a păli la faţă pentru o clipă. Stătea cu ochii la mapă.

— Da. A dat de mine.

Callie aşteptă, sperând să primească mai multe informaţii, însă Lidia stătea cu buzele strânse. Callie oftă şi se dezlipi de pupitru, ridicând o mână în semn de rămas-bun.

— Bine atunci, să ai o tură uşoară. Ne vedem dimineaţă, Lidia? adăugă şovăind.

Lidia abia ridică privirea spre Callie, când aceasta citi iar în spatele aparenţei ceva ce o tulbură. Atunci însă Lidia dădu din cap şi răspunse.

— Negreşit, Callie. Ne vedem dimineaţă.

Ea se întoarse cu spatele, invitând-o pe Callie să plece. Callie părăsi spitalul şi, fără să se gândească la urmări, făcu un lucru pe care mătuşile ei l-ar dezaproba. Merse la bungaloul lui Mica şi bătu la uşă.

Trecură câteva minute până se aprinse becul de pe terasă, lumina gălbuie şi tare forţând-o să îngusteze ochii. Numai când uşa se deschise, dându-l la iveală pe Mica în halat de baie şi cu părul neorânduit, Callie îşi aminti că era o oră târzie.

— O! îmi pare atât de rău! zise ea, acoperindu-şi faţa cu mâinile. Eu... eu o să plec numai şi...

— Aiurea. Fratele tău mare, Mica, are totdeauna vreme pentru tine.

El o prinse de încheietura mâinii şi o îndemnă să treacă peste pragul uşii unde ea rămase neştiind ce să facă. El lăsă uşa cu plasă să se închidă în urma ei, dar uşa de la intrare rămase deschisă. El căscă făcând gura mare.

— Eşti curioasă ce s-a întâmplat cu Lidia.

Callie dădu din cap, stând cât putea de aproape de uşa cu plasă. Să se afle într-o încăpere întunecoasă, cu un bărbat care purta numai hainele de dormit era un lucru tulburător cu totul. Îşi prinse mâinile la spate.

— Ţi-a fost greu să dai de ea?

Mica se scărpină în cap şi căscă iar.

— N-a fost atât de greu cum ai crede, dată fiind mărimea oraşului. Am făcut doar un tur al hotelurilor şi am întrebat până ce am găsit-o. El făcu o grimasă. Dar n-a fost din cale afară de fericită să mă vadă.

Lui Callie i se strânse inima de milă.

— Ţi-a făcut cunoştinţă cu limba ei ascuţită?

— Cam aşa. El trase mai bine de cordonul halatului. Ne-am certat un pic. Nu sunt convins că am făcut bine să merg după ea. Sunt destul de sigur că încerca să găsească un vapor spre California. N-am putut să o lămuresc să se întoarcă degrabă, aşa că am stat prin preajmă şi m-am purtat ca un tutore cât de bine am putut, până i-au revenit

gânduri mai bune şi s-a întors la unitate. Fireşte, asta nu s-a întâmplat decât târziu, în după-amiaza asta. Niciunul nu ne-am odihnit foarte mult.

Callie simţea clar că Mica îi ascunde ceva. El făcu gura mare de la încă un căscat.

— Nu îţi pot spune mai mult de atât. Presupun că va trebui s-o întrebi pe Lidia.

Curiozitatea lui Callie nu fusese satisfăcută, dar dacă ar fi fost surprinsă în bungaloul lui Mica, ar părea un lucru necuviincios. Astfel, ea împinse uşa cu plasă şi ieşi pe terasă.

— E-n regulă, o voi întreba. Îţi mulţumesc că ai mers după ea.

Se întoarse şi coborî scările, aproape lovindu-se de cineva pe trotuarul slab luminat din faţa bungaloului lui Mica. Două mâini o prinseră de umeri, nelăsând-o să se împiedice.

— Îmi pare tare rău. Ea miji ochii, încercând să desluşească trăsăturile persoanei care o prinsese. Nu eram atentă pe unde mergeam.

— Oare de ce nu mi se pare o mărturisire surprinzătoare, domnişoară Myers?

Callie îşi înăbuşi un geamăt. Pur şi simplu, se lovise de Holden Winters.

— D… doctore Winters, ce faci aici?

— Merg acasă. Faţa lui era umbrită prea mult, aşa că ea nu îl vedea, dar sentimentele se citeau limpede în tonul Lui. E în drumul meu. Tu ce cauţi aici?

Callie îşi umezi buzele.

— Eu… voiam să îl întreb pe Mica de Lidia, dar…

— Callie? Mica strigă de pe terasă. Dă-mi voie să te conduc înapoi la apartamentul tău. E întuneric afară şi n-ar trebui să umbli prin unitate de una singură.

Callie râse nervos, emoţionată că Holden era atât de aproape de ea.

— Dar nici tu n-ar trebui să umbli hai-hui prin unitate în

pijama.

— Dă-mi un minut să mă schimb, bine? Apoi, te conduc acasă.

— Nu te deranja, Mica. Holden hotărâse că sosise momentul să îi dea de ştire lui Mica că era acolo. Eşti pregătit de culcare. O conduc eu pe domnişoara Myers la apartamentul ei.

Callie simţea că se pierde cu firea. De ce vorbea despre ea de parcă nu stătea chiar lângă el?

— Mă pot conduce şi singură înapoi, zise ea cu glas tare, ca să fie auzită.

Mica strigă.

— Lasă-l pe Holden să te conducă acasă, Callie. Chiar n-ar trebui să umbli singură prin unitate.

Callie aruncă o privire scurtă de-a lungul străzii şi văzu că se lăsaseră umbrele nopţii. Un fior îi coborî şerpuind pe spate. Deşi detesta să recunoască, se temea să meargă singură acasă. Oftă şi se întoarse cu faţa la bungalou.

— Noapte bună, Mica! Mulţumesc din nou că te-ai dus după Lidia.

— Nicio problemă. Noapte bună!

Uşa se închise, lumina de pe terasă se stinse, iar Callie şi Holden rămaseră în mijlocul trotuarului. Cum trebuie să îi fi părut lucrurile, ea fugind din locuinţa lui Mica, iar el stând în uşă, îmbrăcat în hainele de noapte? Callie se simţea vinovată deşi nu făcuse nimic să se simtă astfel. Îşi încrucişă braţele.

— Doctore Winters, am venit numai să îl întreb pe Mica…

— Nu îmi datorezi nicio explicaţie, domnişoară Myers.

Adevărat, nu îi datora, dar voia să i-o dea oricum.

— Am vrut să ştiu…

— Îţi cunosc prea bine curiozitatea arzătoare. Tonul lui sec o făcu să scrâşnească din dinţi. Să presupun că ai primit răspunsurile la întrebări?

Ea se încruntă.

— Nu, nu tocmai.

— Ţi-a trecut prin minte faptul că chiar nu e treaba ta?

Ea scoase un pufnet de nemulţumire. O putea scoate din sărite mai repede decât orice alt om pe care îl cunoştea.

— Să ştii, doctore Winters, că poate ar fi foarte bine dacă n-am vorbi.

Se aşternu o tăcere lungă, dureroasă. Holden îşi drese glasul.

— Atunci…

— Atunci… Callie repetă, simţindu-se iar vinovată fără un motiv întemeiat. Ea făcu semn cu palma deschisă în direcţia Grant Hall. Bănuiesc că ar fi mai bine să o luăm din loc, ce zici?

— Pare un îndemn bun. Se întoarseră şi merseră unul alături de celălalt, cu paşi apăsaţi ce făceau ecou pe trotuar. Făcuseră numai vreo douăzeci de paşi când Holden reluă discuţia. În general, umbli aşa singură noaptea prin unitate?

Oare de ce nu îl lăsase pe Mica să se îmbrace şi să o conducă la locuinţa ei? Mica nu i-ar face morală.

— Nu.

Ajunseră în zona unde felinarele cocoţate pe stâlpi înalţi răspândeau o lumină discretă. În sfârşit ea îşi putea vedea picioarele, aşa că iuţi paşii.

— De obicei, eu şi Betsy mergem împreună de la spital la dormitor, doar că în seara asta am aşteptat-o pe Lidia şi Betsy a plecat fără mine.

— Îţi sugerez să nu mai faci niciodată aşa ceva.

Callie îşi dădu ochii peste cap.

— Nu îmi ţine predici, nu îţi băga nasul în oala altuia, nu umbla singură noaptea…

— Ce tot îndrugi acolo?

Ea pufăi.

— Mi-ai tot poruncit. Ai câtuşi de puţin habar cât eşti de autoritar?

I se părea că muşchii obrajilor lui zvâcneau, dar, în

lumina slabă, cu greu ar fi putut spune.

— Şi arţăgos, continuă el. Să nu uiţi arţăgos.

— O, da… şi arţăgos. Din gura lui, cuvântul rostit cu glas tare suna amuzant, ea însă nu voia să râdă. De ce îmi spui mereu ce să fac?

— Din pricină că mereu faci ceva ce n-ar trebui. El îi luă mâna şi o petrecu prin braţul pe care i-l întindea. Callie, cât priveşte umblatul noaptea prin unitate… cei mai mulţi dintre bărbaţii de aici au destul respect pentru o domniţă ca să nu încerce nimic, dar sunt câţiva care trag la măsea când nu sunt de serviciu. Când un bărbat e beat, el nu se comportă totdeauna cum se cade. Trebuie să ţii minte asta, domnişoară-de-oraş-mic.

Preocuparea lui îi alungă supărarea. Callie dădu din cap.

— O să fiu cu băgare de seamă. Am fost doar atât de apăsată de griji din pricina Lidiei, încât nu gândeam limpede.

El îi bătu uşor palma cu a sa.

— Eşti o prietenă bună pentru Lidia. E norocoasă să te aibă.

Callie dădu să îi răspundă, dar se auzi un zgomot puternic de motoare. Callie şi Holden stătură pe loc, ridicând privirea la cer, în timp ce şase bombardiere americane de tip B-17 zburau pe deasupra, în formaţie perfectă, burţile lor argintii şi strălucitoare văzându-se clar. Lui Callie îi bătu inima puternic în faţa unei imagini impresionante, care, cumva, avea un efect şi mai puternic pe fundalul întunecat al cerului nopţii.

Vibraţiile zgomotoase îi făceau stomacul să se strângă, simţea furnicături până în tălpile picioarelor. După ce avioanele formară un cerc şi apoi se depărtară de unitate, ea suspină.

— Să ştii că aici e atâta pace încât uneori uit că undeva, în lume, se poartă un război, până când se întâmplă un lucru ca acesta care îmi aminteşte. Crezi că America va intra în război în cele din urmă?

Holden încruntă privirea. O trase uşor de mână, îndemnând-o să îşi reia mersul.

— Nu ştiu cum vom evita războiul dacă mai ţine mult. Suntem aliaţii Angliei şi ai Franţei. Intrarea lor în război ne va atrage şi pe noi. În ultimul ziar pe care l-am citit scria că America a început deja să trimită pe vapoare alimente în Anglia ca să ajute ţara, un fel de program de împrumut şi întrajutorare. El plecă privirea spre ea şi, intuind, probabil, îngrijorarea din sufletul ei, îi zâmbi. Dar, chiar dacă vom ajunge să trimitem bărbaţi în loc de alimente, bătăliile nu se vor purta pe tărâm american. Nicio ţară nu ar fi atât de nesocotită încât să atace America.

— Hawaii e tot în America, suntem în siguranţă aici?

Emoţia îi gâtuia vocea mai mult decât de obicei.

— Foarte. El îi vorbi pe un ton atât de hotărât, încât ea îl crezu. Din ce alt motiv au ales insula aceasta pentru a găzdui atât de multe baze militare? Avem de toate pe insulă: armată terestră, corpuri ale armatei aeriene, ale flotei navale… Gândeşte-te la tot ce se construieşte în Pearl în vremea asta, vasele care vor deveni cea mai puternică bază navală americană din lume. Administraţia de la Washington nu ar cheltui niciodată atâţia bani dacă ar crede că există vreo şansă ca vasele să fie atacate. Ştiu că suntem în poziţia perfectă pentru a lansa atacuri, dar suntem şi foarte feriţi aici. Nu trebuie să îţi faci griji.

Ea îl strânse de braţ.

— Chiar nu îmi fac. Cred că grija pentru Lidia şi apoi mersul prin întuneric au băgat spaima în mine. Dar, sincer, sunt bine.

— Bun. El îi arătă cu mâna în faţă, spre Grant Hall. Şi ai ajuns înapoi acasă, în siguranţă. El urcă treptele până la uşa pe care i-o deschise. Acum mergi în cameră, citeşte Biblia, eu îţi recomand ceva din Psalmi şi îţi garantez o noapte liniştită de odihnă, fără urmă de îngrijorare.

Ea lăsă capul într-o parte.

— Chiar mi-ai recomandat Psalmii?

— Mereu recomand ce e mai bine pentru pacient. Te cunosc îndeajuns de bine ca să ştiu că Psalmii sunt alegerea perfectă.

Ea dădu încet din cap, amintindu-şi că pomenise de versetul din Matei mai devreme.

— Cunoşti Biblia mai bine decât ţi-ar plăcea să cred.

— Nu face presupuneri, Callie. Holden, arţăgosul, îşi făcu apariţia din nou. Cuvântul psalm se referă la un cântec care, în general, se cântă la harpă şi care, în esenţă, e menit să aducă linişte. O persoană îngrijorată are nevoie de alinare şi aşa a venit recomandarea mea de a citi Psalmii. N-am nimic mai mult de zis.

— Bine, fie cum zici, zise dând din deget. Dar eu tot nu te cred.

— Nu mă miră, dar nici eu nu sunt dispus să stau aici, pe întuneric, şi să mai lungesc vorba. Noapte bună, domnişoară Myers!

Callie râse, apoi fără veste se ridică pe vârfuri şi îi dădu o sărutare scurtă pe obrazul lui Holden.

— Mulţumesc că m-ai condus acasă.

O, ce faţă făcuse! Ea râse iar şi intră în dormitor. După ce se schimbă în hainele de noapte, puse mâna pe Biblia ei veche şi legată în piele, apoi o deschise la Psalmi, aşa cum îi propusese pe neaşteptate Holden. Dădu paginile şi citi în treacăt, până ce ajunse la psalmul 121. Apoi, citi cuvânt cu cuvânt, recăpătându-şi starea de linişte în timp ce mesajul îi cuprindea inima ca un balsam vindecător. Când ajunse la sfârşitul capitolului, citi cu glas tare: „Domnul te va păzi de orice rău, îţi va păzi sufletul. Domnul te va păzi la plecare şi la venire, de acum şi până în veac”.

Ea puse Biblia deoparte şi închise ochii.

— Îţi mulţumesc, Doamne Isuse. Păzeşte-ne pe mine, pe Holden, pe Mica şi pe Lidia aici în Oahu şi pe mătuşile Vi şi Viv până vom fi iar împreună. Îţi mulţumesc pentru grijă. Amin!

Chiar dacă rugăciunea se dovedi mult mai scurtă decât

obişnuia să stea seara de vorbă cu Tatăl ei ceresc, Callie era pregătită de odihnă. Se strecură sub aşternuturile patului şi căzu îndată într-un somn liniştit.

Callie roti furioasă mecanismul de învârtire al maşinii de spălat vechi din spălătoria spitalului. Nu era în apele ei, iar maşina lipsită de viaţă părea un obiect nimerit pe care să îşi verse nervii. În ultimele zile, tot citise cuvintele liniştitoare din Psalmul 121, amintindu-şi că Domnul veghea asupra ei şi asupra tuturor celor dragi. Cu toate acestea, se lupta mereu cu tentaţia de a cădea pradă îngrijorării. În timp ce înmuia uniformele în apa cu săpun, împroşcând picături minuscule pe şorţ, trecu în revistă toate motivele pentru care îi ieşiseră fire albe înainte de a împlini măcar douăzeci şi cinci de ani.

Primise o scrisoare de la mătuşa Vivian prin care afla că mătuşa Viola era bolnavă, că avea febră şi tuşea. Probabil era pneumonie, dar n-avea cum să îşi dea seama. Ea răspunsese tot printr-o scrisoare, cu o listă de instrucţiuni pentru o bună îngrijire, dar veştile circulau atât de greu dintr-o parte într-alta, încât nu avea de unde să ştie dacă mătuşa Vivian va primi indicaţiile ei la timp pentru a-i fi de vreun folos. Ce mult îşi dorea să aibă un telefon ca să poată vorbi direct cu ele!

Şi era îngrijorată şi în privinţa lui Holden. Deşi simţea că se mai îmblânzea, şi ea profita de orice prilej de a-i mărturisi – sau, cum zicea el, de a-i propovădui – ea tot nu ajunsese în sufletul lui. Erau momente când părea vesel, glumea cu ea, dar nu de glume îi ardea ei. Ceva îi punea stavilă sentimentelor, dar încă nu descoperise ce anume.

Până să reuşească lucrul acesta, nu avea cum să găsească o cale spre inima lui. Murmurul unei rugăciuni încăpăţânate se auzea întruna în străfundul minţii ei când căuta un mod de a ajunge într-un final la el şi de a-i câştiga inima pentru Dumnezeu.

Dacă boala mătuşii Vi şi încăpăţânarea lui Holden nu

erau de ajuns să o ţină trează şi topită de griji nopţile, se petrecea ceva rău şi cu Lidia. Îşi pierduse strălucirea. Pe Callie o apăsa sentimentul de vinovăţie şi de teamă că întâlnirea ei cu Mica căscase o prăpastie veşnică între ea şi colega ei de cameră.

Încercase să repare lucrurile faţă de Lidia, însă aceasta refuza să îi aprecieze străduaniile. Într-un gest disperat, Callie pornise o întreagă discuţie aprinsă, acuzând-o pe Lidia că se bosumflase fiindcă Mica nu se îndrăgostise de ea. Nu reuşise decât să îşi enerveze colega.

Mută hainele pline de săpun din spălător într-o cadă cu apă pentru clătit, strâmbându-se când cuvintele usturătoare ale Lidiei îi răsunară în minte.

„Nu mă bosumflu, Callie Myers! Da, am fost atrasă de Mica, dar nu e singurul peşte din mare. Pot trăi şi fără el. Şi mai pot trăi şi fără vorbele tale stropşite de evlavioasă falsă şi de făţarnică ce îi face pe toţi din jur să se simtă ca nişte cetăţeni de rangul doi. Tu şi cititul tău din Biblie şi citatele tale din Scriptură… De ce nu poţi lăsa lumea în pace? Şi îi faci pe toţi să se simtă prost defilând ţanţoşă ca Micuţa Perfectă”.

Să îi strige că e o evlavioasă falsă o durea chiar şi numai când îşi amintea. Oare chiar o considera o făţarnică? Nu tratase niciodată cu voia pe cineva ca pe o persoană inferioară. Modul distant, înţepat al Lidiei era un mister în plus. Al cui să fie nasturele? De ce era Holden atât de cinic? Ce o supăra pe Lidia?

Callie ridică şi afundă şorţurile în apa de clătit, apoi Ic trecu prin storcătorul de rufe. În timp ce întorcea mânerul, privind cum ţâşnea apa din hainele care intrau pe barele storcătorului printr-o parte şi cum ieşeau plate, ca nişte clătite, pe partea cealaltă, continua să se gândească la purtarea stranie a Lidiei.

Tânăra cu voinţă de fier, ce părea în stare să cucerească lumea, părea acum înfrântă, iar Callie se temea că nu cumva ea să o fi doborât sufleteşte.

— Doamne, murmură ea în timp ce sucea mânerul şi punea haine în storcător, mă simt pusă în încurcătură. Mi se pare că nu fac nimic bun în perioada asta…

Ca pentru a-i întări cuvintele, îşi prinse vârfurile degetelor între barele storcătorului. Ea ţipă şi dădu drumul mânerului, trăgându-şi repede degetele. Îşi scutură mâna, încercând să scape de durere, ţopăind prin cămăruţă, de parcă umbla pe cărbuni încinşi.

— Au, au, au, au!

Domnişoara Torkelson şi Holden în urma ei dădură buzna în încăpere.

— Domnişoară Myers, ce naiba se-ntâmplă?

Callie se opri din dans şi îşi apăsă mâna pe pieptul şorţului, strâmbându-se de durere. Din câte se părea, făcuse mai multă gălăgie decât îşi dădea seama. Se roşi brusc la faţă, dar se simţea prea rău ca să se mai gândească la stânjeneala ei.

Şuieră.

— Mi-am prins degetele în storcător.

— Lasă-mă să văd. Holden trecu pe lângă domnişoara Torkelson şi îi luă mâna lui Callie. Apăsă uşor pe fiecare vârf de deget. Te doare?

— Da, doare foarte tare! strigă Callie, încercând să îşi tragă mâna.

El strânse din buze.

— Nu e de glumă!

Ea îi aruncă o privire mânioasă, iar el înghiţi în sec, încercând vizibil să îşi potolească hazul.

Domnişoara Torkelson îşi încrucişă braţele.

— Rana dumitale nu e de râs, domnişoară Myers, dar reacţia ta copilărească te face cu siguranţă să râzi.

Callie strânse din dinţi, în timp ce Holden continua să îi pişte degetele şi să le îndoaie în direcţii în care ea nu le voia întoarse. Domnişoara Torkelson stătea de pază, cu o privire încruntată ce îi întuneca faţa mică şi bucălată.

Callie îşi înecă un suspin.

— Îmi pare rău că m-am purtat nepotrivit, dar – fiecare apăsare pe vârful degetelor ei dureroase o făcea să ridice tonul – asta chiar doare!

Holden se întoarse către domnişoara Torkelson.

— Nu şi-a rupt nimic, dar s-au umflat uşor. Propun să îşi înmoaie degetele în apă cu gheaţă pentru câteva minute, apoi să îşi învelească vârfurile degetelor în tifon şi leucoplast ca să o protejeze. Va fi bine peste câteva zile.

Ale cui erau degetele acelea, în orice caz? Nu i se putea adresa direct? Callie îşi trase brusc mâna din prinsoarea lui lejeră.

— Îmi pot îngriji şi singură degetele.

El Înălţă sprâncenele.

— O, da, cu siguranţă ai dovedit asta.

Callie roşi rapid din gât până pe frunte. Toată frământarea şi îngrijorarea din ultimele săptămâni se ridicaseră la suprafaţă şi dăduseră pe dinafară.

— Eşti cel mai enervant, nesuferit şi apăsător om pe care l-am întâlnit vreodată. Nu îmi mai pişca degetele, nu mai vorbi despre mine de parcă nu aş fi aici şi nu te mai uita la mine de parcă tocmai mi-au crescut urechi mov şi coadă.

— *Domnişoară Myers*!

Tonul surprins, răutăcios al domnişoarei Torkelson o aduse pe Callie pe culmea indignării.

— Da, doamnă?

— Ai fost nepermis de nepoliticoasă faţă de superiorul tău. Îi vei cere scuze imediat şi apoi te vei întoarce la apartament, până ce mă voi gândi la o consecinţă pe măsura unei asemenea purtări scandaloase.

Lui Callie îi tremura bărbia. Întoarse privirea de la faţa marmorată în roşu, de mânie, a domnişoarei Torkelson la cea a lui Holden, care părea lipsită de orice emoţie. Îşi umezi buzele.

— Doctore Winters, eu…

— Nu te scuza, domnişoară Myers. Eu te-am provocat şi,

chiar dacă măsura ieşirii tale nervoase a fost, poate, nefondată, sunt dispus să o pun pe seama fragilităţii degetelor dumitale. El se întoarse către domnişoara Torkelson, iar căldura zâmbetului său urcă cel puţin cu douăzeci de grade. Domnişoară Torkelson, v-aş cere ca domnişoara Myers să nu fie trasă la răspundere pentru comportamentul ei. Nu mă simt jignit şi se pare că – îi aruncă în fugă o privire şugubeaţă lui Callie – toate strigătele astea au reuşit să îi distragă atenţia de la degete, iar eu asta consider că e un leac bun.

Domnişoara Torkelson strânse din buze.

— Nu ştiu…

— Eu ştiu. Au fost vorbele unor degete dureroase, nu ale domnişoarei Myers. În cele din urmă, o privi prietenos pe Callie. Ţine degetele în apă cu gheaţă, domnişoară Myers, înainte ca umflătura să devină mai dureroasă. Dacă ai nevoie de ajutor să le pansezi, mă găseşti în cabinet.

El se întoarse şi părăsi încăperea.

Domnişoara Torkelson agită o mână grăsuţă spre Callie.

— L-ai auzit pe doctor. Să faci cum ţi-a zis. Apoi să te-ntorci la îndatoririle dumitale.

Callie vru să meargă spre uşă.

— Dar, domnişoară Myers, să nu mai vorbeşti niciodată cu vreunul dintre doctorii noştri într-un asemenea hal, oricâtă durere sau pricină ar fi. Acest lucru nu va mai fi îngăduit a doua oară.

Callie dădu aprobator din cap, fără să se uite la ea.

— Da, doamnă.

Se grăbi să caute gheaţă şi un vas adânc. Trebuia să îşi stăpânească îngrijorările. Nu îşi mai putea permite astfel de ieşiri. Se gândi la buturuga de pe plajă, la pacea cu care asculta valurile spărgându-se de mal şi la păsările care se chemau una pe alta în timp ce copacii şopteau un cântec de leagăn în spatele ei. Cât de curând posibil avea să împrumute maşina Lidiei şi să meargă acolo. La buşteanul ei, singură cu Dumnezeu, ar trebui să îşi mai liniştească din

gândurile acelea apăsătoare.

12

Holden

Holden gâfâi lăsând din mâini bagajul greu pe podeaua colibei. Stârni praful şi îşi făcu vânt cu mâna prin pulbere, apoi strănută cu putere. Venise cu maşina cu două locuri a lui Mica până pe plajă, cât mai aproape posibil de piciorul muntelui, dar căratul acelei greutăţi făcuse drumul să pară mult mai lung. Îşi puse mâinile pe şale şi se arcui de spate, bucuros să audă un pocnet.

Apoi îşi roti umerii dureroşi în timp ce privea în jur prin spaţiul strâmt ca să se obişnuiască iar. În afară de nişte pânze de păianjen în plus, nu se schimbaseră multe. Îngenunche pe podeaua din lut şi începu să scoată câteva lucruri din rucsac. Intenţia lui fusese să aibă coliba locuibilă până la momentul acesta, dar îi fusese mult mai greu decât îşi imaginase la început să găsească timp ca să stea acolo.

Nu din pricină că nu ar fi încercat, doar că tot intervenea una sau alta. Râse cu amărăciune. Ei bine, una sau alta şi „cineva” anume se tot puneau în calea lui. Numai în dimineaţa aceea, când să plece, reuşise să îi atragă atenţia câteva momente, stând în ceaţa diafană, atât de obişnuită în Oahu, cu faţa îndreptată spre răsărit. Cei mai mulţi oameni se ascundeau sub o umbrelă, dar nu Callie. Ea stătea cu capul descoperit, ca picăturile de umezeală care îi făceau broboane în părul rebel să zâmbească cerului. El o strigase, neputând rezista imboldului de a o tachina puţin.

— Nu crezi că ar fi bine să te fereşti de ploaie?

Ea arătă spre un curcubeu uriaş care parcă atârna peste întreaga insulă.

— Ia uite colo, Holden Winters! Vocea ei veselă suna triumfătoare. Vezi dovada prezenţei lui Dumnezeu?

Privind spre cer, el dădu din cap.

— Priveşte cum mărturiseşte natura că soarele se leagă de picăturile de ploaie şi formează o prismă uriaşă.

Chiar de la distanţa ce îi separa, văzu cum îşi ţuguia buzele şi îşi înăbuşi un zâmbet.

— Doctore Winters, *Dumnezeu* a trimis curcubeul ca semn pentru poporul Său că nu va mai trimite niciodată potop pe pământ. Aşa spune în Geneza, în primul capitol din Biblie.

El flutură un deget la ea.

— Iar îmi spui poveşti.

El îi întoarse spatele şi aruncă rucsacul în portbagajul maşinii Lui Mica. Nu trebuia să se uite ca să ştie că îşi pusese mâinile în pumn pe şoldurile ei înguste, arţăgoasă. Văzuse des postura aceea în ultimele două săptămâni de când o ajuta să îşi panseze degetele lovite.

El râse iar, amintindu-şi de insistenţa ei încăpăţânată. O acuzase că îl provocase, iar ea se ridicase vitează la înălţimea provocării. Nu putea fi altfel decât tenace. Şi, de când el strecura câte un verset din Biblie când îi făcea morală, parcă aştepta să repete acest lucru.

Oricum, ridicase garda sus de tot, ca ea să nu îl mai prindă citând din cărţile sfinte. De fapt, lui îi plăceau micile lor schimburi de replici. Câtă vreme se cicăleau, putea păstra distanţa în privinţa emoţiilor. Asta cu condiţia să nu se mai gândească la ea.

În bagaj avea nişte cârpe pentru curăţenie, tot felul de unelte, o cutie de cuie, o perie mică de paie, mănuşi de lucru, o carafă cu apă de băut, nişte pachete de biscuiţi, brânză şi o găleată. Scoase totul, mai puţin mâncarea. Folosindu-se de un ciocan şi un cui, făcu un fel de cârlig pe una din grinzile de susţinere şi legă rucsacul de el. Apoi îşi îndreptă atenţia spre harababura din jur.

De unde să înceapă? Puse mâna pe mătură şi începu să dea jos pânzele de păianjen şi să scoată praful din colţurile unde se strânsese de ani de zile. Pufăia şi strănuta şi nu o dată ieşi afară pentru o gură de aer proaspăt. Plecă privirea la pieptul cămăşii, văzu stratul de praf şi scoase un pufnit scurt, amuzat. Ultima dată când fusese acolo, se umpluse

de funingine, azi de praf.

— Ei bine, nimeni n-a zis că a face curăţenie e o treabă curată, zise el, luându-se prin surprindere cu propria voce. De altfel, cămaşa e distrusă oricum.

Alesese cămaşa aceea deoarece încă avea nişte pete gri deschis pe umeri, rămase de la ploaia de funingine cu care se pricopsise în deplasarea pentru curăţenie de dinainte. Având pete şi un nasture lipsă, nu mai servea la nimic, decât drept cămaşă de lucru.

Stătea pe peticul de pământ din faţa uşii, savurând aerul curat şi sunetele plăcute ce îl înconjurau. Frunzele palmierilor de deasupra capului foşneau în bătaia vântului ce venea dinspre ocean, dând naştere unui şuierat ce nu se putea măsura cu mugetul şi zdrobirea valurilor pe mal. Până şi acolo, la mare înălţime, puterea valurilor era cu neputinţă de ignorat.

Păsările mării ţipau şi strigătul unei păsări ce suna ca balamaua unei uşi ce avea nevoie să fie unsă se auzea de undeva de prin copaci.

— E linişte aici.

El scutură capul, râzând fiindcă vorbise cu glas tare din nou. În mod normal, nu vorbea cu sine. Îi rezerva acest lucru lui Callie. Desigur, nici ea nu vorbea mereu de una singură, ci, mai degrabă, vorbea cu voce tare partenerului ei imaginar, care nu o părăsea niciodată. Ca să nu mai spună că ar fi fost în stare să se certe cu el în privinţa aspectului imaginar

Pentru ea, Dumnezeu era foarte real. Într-un fel, îi era milă de ea. Într-o zi, îşi va pune nădejdea ca Dumnezeu să fie prezent şi El nu se va arăta. În ziua aceea, conştientizarea absenţei lui Dumnezeu avea, probabil, să o cutremure, la fel cum se întâmplase în cazul lui. Chiar dacă nu credea că Dumnezeu a creat totul, recunoştea totuşi că în Oahu se găseau nenumărate minunăţii care să încânte simţurile.

În orice direcţie îşi îndrepta privirea, era mator al

frumuseţii, de la frunzele uriaşe de palmier de deasupra capului, până la tufele splendide de crăciuniţe, care erau încă în plină floare. Străfulgerări stacojii, roşu-portocaliu şi galbene ale penajului păsărilor ce zburătăceau prin frunziş îl uimeau cu culorile lor vii.

Până şi cerul avea o nuanţă diferită de albastru – mai senin, mai intens la culoare – decât în Chicago, mulţumită, în parte, lipsei fabricilor care emanau fumul ce înceţoşa priveliştea. Apoi, desigur, întinderea mării până departe în faţa lui, părând nesfârşită. O, da, era multă frumuseţe.

Dar Holden ştia mult prea bine că exista şi multă urâciune. Dacă omul recunoştea meritul lui Dumnezeu pentru cele bune, atunci Dumnezeu trebuia să fie pregătit să ia asupra Sa şi urâciunea. Acesta era principalul său argument în faţa lui Callie, dar ea nu voia să asculte de raţiune.

Mai luă o gură de aer umflându-şi pieptul înainte de a se întoarce în întunecimea colibei sale. Îi luă un moment până să i se obişnuiască ochii, apoi mormăi în barbă.

— Trebuie să găsesc un loc pentru nişte geamuri aici.

Lumina ar îmbunătăţi mult aspectul în interior, mai ales la final, când va fi curat. Dar asta nu se putea întâmpla decât dacă nu mai cădea pradă visării şi se apuca de treabă.

Mai bine de jumătate de oră, folosindu-se de o caricatură de mătură, îndepărtă cât mai mult praf cu putinţă de sub acoperişul din frunze, fără să dea găuri în tavan. După aceea, dădu cu mătura pe fiecare perete, de sus până jos. Uimitor cât praf! Particulele de praf făceau vârtej prin aer şi, probabil, jumătate se aşezau pe locul unde fuseseră înainte. Dar cum altfel să procedeze?

Trebuia să mături şi pe jos, dar măturica pe care o adusese ajungea pe pământ numai dacă se îndoia cu totul de spate sau se târa. Niciuna dintre mişcări nu îl atrăgea. Se încruntă la lutul de jos, cu mâinile pe şolduri, aşa cum stătea Callie atât de des. Râse. Îşi înfigea palmele mici în

şolduri ca un ucigaş experimentat, cu mâinile fixate pe pistoale. Şi era gata să tragă, aşa cum fusese şi cu o săptămână în urmă, când o zărise ieşind din debaraua cu materiale.

El o întărâtase.

— E ciudat… tot lui Dumnezeu îi acorzi meritul pentru toată mizeria pe care ai şters-o cu mopul azi?

Ea ridică bărbia simpatică şi scăpără din ochii verzi.

— Nu, doctore Winters. Dar îi mulţumesc pentru braţele astea două, care devin mai puternice cu fiecare zi fiindcă am tot frecat cu mopul în ultima vreme.

Luă poziţia unui bărbat musculos, îndoind braţele şi strângând pumnii la înălţimea umerilor. El se întorsese repede cu faţa în partea cealaltă ca să nu se vadă că îi venea să râdă. Cât de caraghioasă era când făcea pe dura cu şorţul cu volănaşe şi dungi şi papuci în două culori. De altfel, o fi crezând ea că avea muşchi, dar el nu îi prea vedea. Când o luase pe hol, auzise în urma lui lipăitul uşor al tălpilor ei pe podeaua din gresie.

— Şi te-ai gândit vreodată la minunea muşchilor, doctore Winters? Corpul nostru e un miracol în sine. Oamenii sunt creaţi într-un mod minunat şi înfricoşător. Există ceva mai complicat decât corpul omenesc?

Holden se oprise din mers şi o privise de sus cu aroganţă, spera el. Găsea că îi era din ce în ce mai greu să reziste ochilor ei verzi şi părului roşcovan, veşnic rebel.

— Corpul omenesc e o maşinărie, domnişoară Myers. Fiecare parte este legată de o rotiţă sau de pistonul unui motor. Miraculos? Nu prea. E aceeaşi „maşinărie” peste tot în natură. Pur şi simplu.

Îşi continuase drumul, dar ea se ţinea după el cu paşi grăbiţi. Nu putea să îşi ţină închisă guriţa adorabilă.

— Pur şi simplu? De la sine? Atunci explică-mi, rogu-te, cum de oamenii sunt singurii care au raţiune, „pur şi simplu”. Ar fi vrut să îi răspundă, însă ea continuase. Îţi pot da eu răspunsul. Fiindcă Dumnezeu l-a făcut pe om după

chipul Său şi tot El i-a dat stăpânire peste animalele de pe pământ şi păsările cerului. Ne-a dat un creier cu care să gândim pentru ca să putem alege să credem în El.

— Sau putem să ne folosim creierul şi să nu credem, ce zici?

El voia să fie amuzant, dar ea făcu o faţă lungă şi lăsă umerii.

— Păi, poţi, fiindcă e alegerea ta, numai că… îi dăduseră lacrimile. Nu ştiu cum aş fi putut trăi fără El. Nu ştiu cum poţi tu trăi fără El.

Regretase enorm să o vadă atât de tristă, dar nu voia să facă nimic în legătură cu acest lucru. Astfel, pornise iar spre biroul lui, sperând ca ea să nu îl urmeze.

— Domnişoară Myers, a fost foarte interesant să stăm de vorbă, dar mă aşteaptă un morman de hârtii, iar pe tine geamurile. Dacă le speli bine de tot, poate discutăm mai târziu cine e responsabil de peisajul din spatele geamurilor.

Ciudat cât de dezamăgit se simţise că îl lăsase să plece fără alte comentarii. El pufni zgomotos şi întinse mâna după găleată.

— Trebuie să spăl pereţii.

O luă pe o cărare îngustă ce cobora coasta muntelui până la plajă. Când trecu pe lângă câţiva pomi răzleţi, aruncă o privire spre buturuga bătută de vreme unde o văzuse pe Callie pentru prima oară. Se opri brusc, cât pe ce să alunece. Femeia cocoţată pe buturugă era Callie? Cu siguranţă avea vedenii. Se furişase în gândurile lui în ultima vreme, cu siguranţă i se părea. Se frecă la ochi şi se uită din nou.

Totuşi, nu avea vedenii. Ea era pe buturugă, cu spatele la el, cu braţele întinse pe lângă ea, ţinându-se dreaptă. Stătu o clipă şi îi admiră lucirile roşcovane ale părului şi adierea vântului care îi răvăşea uşor şuviţele. Părea atât de liniştită, atât de împăcată cu ea însăşi şi cu împrejurimile. Aşa cum el nu se simţise niciodată.

Îşi înăbuşi un geamăt. Va fi chiar în vizorul ei odată ieşit

din frunziş la poalele muntelui. De ce trebuia ea să îi încurce planurile? Şi acum ce să facă? Se încruntă şi se gândi ce posibilităţi avea. Putea să se întoarcă la colibă şi să facă reparaţii, în loc să spele pereţii. Dar nu, era prea aproape şi putea auzi ciocanul. Dacă făcea zgomot, sigur venea să verifice de unde vine, doar văzuse cât era de curioasă.

Atunci, ce să facă? Tresări. Oare chiar se ascundea de Callie? Ce ridicol! De ce să lase o fată cât un ţăr să îi schimbe planurile? Dacă îl vedea, foarte bine. Găsea el o soluţie pe loc.

Strânse mânerul găleţii şi porni după apă. Cu un ochi la Callie şi cu unul la ocean, ajunse pe plaja nisipoasă şi se împiedică de o rădăcină ieşită în afară. Găleata din metal se lovi cu zgomot de genunchiul lui, tăindu-i respiraţia şi aşteptând ca…

— Salutare, doctore Winters!

Bucuria din vocea ei şi căldura cu care îl primise îi făcură inima trădătoare să bată şi mai repede de încântare.

— Ce vânt te aduce azi pe aici?

Cum să îi răspundă? N-ar fi vrut să îi spună despre ascunzătoarea lui secretă. Ridică găleata în aer.

— Merg după apă.

Ea îşi apropie sprâncenele.

— Ai bătut atâta drum până la plajă după apă?

— Da. Eu… Ar fi vrut să fie mai inventiv… vreau nişte apă sărată.

— Aha! Ea îşi puse mâna graţioasă streaşină la ochi şi începu să îşi legene picioarele – goale, observă el – înainte şi înapoi. De ce?

El căută în minte ceva plauzibil, dar, înainte să poată veni cu ceva, ea scoase un ţipăt de spaimă. Căută cu mâna ceva de care să se ţină, dar nu găsi nimic şi căzu în spatele buşteanului.

— Callie!

Aruncă găleata şi o luă la fugă. Ajunse la buştean şi sări

peste el ca peste obstacolele din întrecerile şcolare. Se aplecă şi se lăsă în genunchi, pe nisip, lângă ea.

— Eşti…

Teama i se risipi ca frunza în vânt. Buna dispoziţie îşi făcu din nou apariţia. Ea stătea întinsă pe spate, cu picioarele sprijinite de buturugă, cu mâinile pe burtă şi cu ochii închişi. Se zgâlţâia toată de la râsul înfundat. El clătină din cap râzând. Se ridică în picioare şi îi întinse mâna.

— Haide, neîndemânatico, dă-mi voie să te ajut să te ridici.

Râzând cu poftă, ea prinse mâna pe care el i-o oferea, cu mâinile amândouă şi îi îngădui să o ridice în picioare.

— Mulţam!

Ea îşi scutură partea din dos a salopetei cafenii ce îi venea ca turnată, îşi îndreptă bluza fără mâneci şi îşi scutură părul de nişte fire uscate de muşchi. Apoi, îi zâmbi larg.

— Doctore Winters, chiar ştii să dai o fată pe spate.

— O, nu! El ridică ambele mâini ca şi când s-ar fi predat. Nu da vina pe mine. Dacă vrei să stai pe o suprafaţă lunecoasă, trebuie să ţii picioarele nemişcate. O privi cu un aer serios. Te doare ceva?

Ea ridică din umeri.

— În afară de mândria mea, mai nimic.

Ea se cocoţă înapoi pe locul unde stătuse înainte, cu faţa la ocean şi cu picioarele atârnate. El îşi ascunse un zâmbet. Nu îşi legăna picioarele. El ocoli capătul buşteanului. Lăsându-se cu podurile palmelor pe muchie, îşi făcu vânt sus cu spatele, apoi se întoarse şi se sprijini cu piciorul stâng pe lemn. Îşi cuprinse genunchiul ridicat cu braţul ca să se echilibreze. Din poziţia aceea, el îi putea admira profilul frumos.

— Tu ce faci aici?

— Mă gândesc. Ea întoarse capul şi îi întâlni privirea. Îţi datorez mulţumiri.

— Pentru că te-am ajutat acum?

Ea tăgădui dând din cap.

— Atunci pentru că te-am scos din buclucul cu domnişoara Torkelson, când ţi-ai ieşit din pepeni?

Obrajii îi zvâcniră.

— Nu, nici pentru asta.

— Atunci pentru ce?

— Pentru că m-ai făcut să mă cercetez.

El îşi lăsă bărbia puţin, uitându-se la ea cu sprâncenele lăsate. Ea dădu din cap.

— M-ai auzit bine. M-am gândit mult la mine şi la lucrurile în care cred de când am început mica noastră... ăăă, luptă de idei, ca să zic aşa, în lipsa unui cuvânt mai potrivit. În timp ce încercam să îţi dovedesc existenţa lui Dumnezeu, am redescoperit, la rândul meu, adevărul despre El, şi e un lucru bun.

— Hm, zise Holden scurt. Credeam că eşti deja convinsă pe deplin. De ce să ai nevoie să îţi dovedeşti ceva?

— O, nu îmi dovedesc nimic. Ştiu că am dreptate. Dar îmi amintesc de ce.

El scutură din cap.

— Nu pricep.

Callie se întoarse şi îşi ridică picioarele goale pe lemn. Se rezemă de o creangă robustă ce se înălţa dinapoia ei şi îşi puse mâinile pe coapse.

— Ca să înţelegi, părinţii mei credeau în Dumnezeu. Relaţia lor cu El a fost atât de firească, încât mi-a fost uşor să văd că era reală. Dumnezeu locuia cu noi în casă, se vorbea despre El şi I se vorbea la fel de lesne cum vorbim noi unul cu altul. Astfel, L-am cunoscut de timpuriu pe Dumnezeu. Tăcu şi aruncă o privire în jur, apoi îl fixă din nou cu privirea. Dar, în ultima vreme, datorită ţie, mi-am tot pus întrebarea de unde ştiu că este adevărat. De unde ştiu că Biblia nu e numai o carte de poveşti, cum îmi tot spui tu. Şi peste tot unde întorc privirea, văd dovada că Biblia e adevărată şi că e scrisă ca să ne dovedească existenţa lui Dumnezeu.

Holden ar fi vrut să o contrazică, doar că seninătatea tinerei îl reduse la tăcere.

— De pildă, în Psalmi, e un verset care zice că gândurile Lui Dumnezeu cu privire la noi întrec numărul boabelor de nisip. Mă uit la plaja aceasta – privirea ei lunecă spre malul apei – şi mă gândesc că e imposibil să numeri boabele de nisip. Atât de des se gândeşte Dumnezeu la mine. Când privesc lucrurile în felul acesta, am un sentiment, în adâncul sufletului meu... Ea îşi puse o mână pe piept şi trase aer încet. Simţământul acesta îmi umple toată fiinţa. Mă ajută să ajung la propriile concluzii.

Ea îşi întinse picioarele în faţă, stând iar cu faţa la ocean. Îl aştepta să pună întrebări. El nu voia să întrebe nimic, însă, din nu ştiu ce motiv, se arătă curios.

— Şi la ce concluzie ai ajuns?

Callie continua să privească în jur, dar, după felul în care colţurile buzelor i se ridicară, el ştiu că îi dădea ocazia aşteptată. Chiar şi aşa, gândul acesta nu îl rodea atât de tare cum l-ar fi frământat altă dată.

— E vorba despre credinţă, doctore Winters. Fie o ai, fie nu. În cele din urmă, ea îşi întoarse privirea spre el şi bătu uşor cu mâna pe suprafaţa netedă a trunchiului de copac. Gândeşte-te la acest lucru, de exemplu. O persoană care nu a călcat niciodată pe insula aceasta, dar care a studiat-o în amănunt şi ştie toate detaliile despre ce e natural pentru o astfel de insulă şi ce nu, n-ar zice că pe plaja aceasta se găseşte aşa ceva. E prea greu de crezut. Oricum ar fi, genul acesta de copac nu creşte natural aici. Iar Oahu e la kilometri distanţă de orice continent unde creşte natural acest tip de copac. Cum s-a întâmplat să ajungă pe plaja unei insule din Hawaii? Am putea spune: „E imposibil! N-are cum!” Corect?

Nu avea cum să nu fie de acord cu modul ei de gândire până la momentul acela, aşa că încuviinţă din cap.

Ea se lumină la faţă.

— Înţelegi? Aceasta este credinţa. Stăm pe ceva

necuprins de gândirea omenească. Ştiu că e aici pentru că am căzut de pe el de două ori, dar nu ar trebui să fie aici. Ea lăsă capul într-o parte şi ochii i se umplură de lacrimi. Doctore Winters, eşti om de ştiinţă. Trebuie să simţi în realitate ceva ca apoi să crezi. Credinţa e invers, trebuie să crezi înainte să poţi simţi pe deplin realitatea.

Şi, oricât aş încerca, nu pot face acest lucru real pentru tine. Va trebui să descoperi singur.

Ea ii vorbise cu înflăcărare, dar uitase să lămurească un lucru: de ce era atâta durere şi suferinţă. Ca medic, văzuse mai multe decât şi-ar fi dorit. Ca om, le trăise pe pielea lui. Să creadă ceva ca să simtă că există? Crezuse cândva, dar acum nu dorea să se întâlnească faţă în faţă cu Dumnezeul care îngăduise ca soţia şi fiul lui să moară înainte ca vieţile lor să înceapă cu adevărat. Dar cum să o convingă pe tânăra aceasta idealistă şi nevinovată să vadă adevărul fără să îi împărtăşească suferinţele lui cele mai adânci?

— Doctore Winters?

El tresări, cât pe ce să alunece într-o parte şi să cadă de pe buturugă. Îşi recăpătă echilibrul şi apoi agită, în joacă, un deget, ca să înviioreze atmosfera.

— Ai făcut asta intenţionat.

Ea îl privi cu un aer nevinovat.

— Dacă aş fi vrut să te fac să cazi, aş fi reuşit, tocmai cum voi reuşi până la urmă să îţi dovedesc că Dumnezeu există.

El îşi dădu ochii peste cap. Nu era nici mai mult nici mai puţin decât perseverentă. Sări jos şi se duse să îşi recupereze găleata aruncată. Dar, la aproape trei metri distanţă, singurătatea îl lovi puternic, de parcă l-ar fi izbit un val asurzitor al oceanului.

Nu ştia ce să facă. Oare putea să aibă încredere în ea? Se întoarse încet. Ochii ei verzi se uniră cu ochii lui albaştri şi toate grijile se risipiră.

— Domnişoară Myers, ţi-ar plăcea să vezi ceva?

— Sigur.

Ea alunecă de pe buştean şi se aplecă, dispărând pentru o clipă din vedere. Când îşi îndreptă corpul, ţinea în mână o pereche de tenişi albi din bumbac.

Callie zâmbi.

— Ador să simt nisipul între degetele de la picioare, dar am atâta minte să nu alerg de-a lungul plajei în picioarele goale. Ea îi arătă talpa piciorului drept. Vezi? Nicio tăietură.

Tot cu zâmbetul pe buze, ea se aşeză pe nisip şi îşi puse tenişii în picioare. El nu îşi putea dezlipi ochii de la ea. Era o femeie în toată firea şi, totuşi, lipsită de griji ca un copil. Nu întâlnise niciodată pe cineva ca ea. Cât de mult îşi dorea…

Ea se ridică şi îl privi aşteptând o reacţie. Ca să îşi ascundă gândurile tulburătoare, el afişă un aer serios.

— Dacă îţi arăt, va trebui să păstrezi secretul.

Ea îşi încrucişă degetele pe piept. El se stăpâni să nu râdă.

— Şi trebuie să mă ajuţi.

— Să te ajut?

Ea porni în urma lui, de parcă s-ar fi învoit deja.

— Am de strâns multă mizerie şi, de vreme ce tu ai multă experienţă la curăţenie în ultimul timp, mă gândesc că eşti persoana potrivită pentru treaba asta.

Ea se opri brusc şi coborî colţurile gurii, apoi zâmbi deodată până la urechi.

— O, eşti imposibil!

Ea agită pumnul la el, era ameninţătoare ca un ţânţar. El ridică un deget.

— Ai zis că n-ai să mă mai faci imposibil vreodată.

Spre încântarea lui, ea îşi înfipse mâinile în şolduri şi îl privi mânioasă. El râse şi o luă la fugă. Ea îl urmă cu paşi apăsaţi, în timp ce râsetul ei vesel se rostogolea odată cu valurile. Inima lui era mai uşoară decât fusese de ani de zile, iar azi – şi numai azi – avea să se bucure din plin de ea.

13

Callie

Callie crezu că îi crapă pieptul. îl urmă pe Holden pe o cărare şerpuitoare, îngustă, ce ducea sus, pe munte. Când, în cele din urmă, el se opri, ea se prăbuşi pe pământul acoperit cu muşchi de sub nucii ce îi ofereau adăpost.

— Ufff! Când m-ai întrebat dacă vreau să văd ceva, n-am ştiut că vorbeşti de acoperişul lumii.

El râse, făcând vârste cuceritoare pe la colţul ochilor. Nu părea deloc să fi rămas fără aer. Callie se minuna de rezistenţa lui fizică. Probabil că el făcuse urcuşul de nenumărate ori până atunci.

— Cât de sus am ajuns, în orice caz?

Ea se ridică în picioare şi privi în urmă spre plajă. De la înălţimea aceea, întinderea de nisip părea mult mai mare, iar oceanul parcă se rostogolea la infinit. Zări buturuga care arăta cât o ţigară şi o cuprinse neliniştea. De câte ori o privise Holden din locul acela?

— E... I se puse un nod în gât. E o privelişte minunată.

— Nu te-am adus să vezi priveliştea, deşi sunt convins că îţi place. Ştiu sigur şi că îi vei da meritul pentru peisaj Dumnezeului tău... din nou... dar scuteşte-mă de predică, bine? Am mai auzit-o.

Ea se uită peste umăr la el şi îşi ţuguie buzele. Vorbele lui o enervau, dar privirea glumeaţă din ochii lui albaştri îi risipi nemulţumirea.

Ridică din umeri.

— Am înţeles, doctore Winters, nu te voi încânta cu părerea mea despre al Cui e meritul pentru frumuseţea aceasta incredibilă, dar asta nu înseamnă că nu o să vorbesc deloc despre El. Te-am prevenit.

Ea îi aruncă un zâmbet şiret. Holden îşi dădu ochii peste cap şi mâinile în lături de parcă ar fi vrut să spună: „De ce eu?” Apoi, ea se suci pe un călcâi şi se strâmbă la cea mai

dărăpănată locuinţă pe care o văzuse vreodată.

— Pot să presupun că, de vreme ce nu mă aflu aici să admir priveliştea, sunt aici ca să mă uit la coşmelia asta?

El zâmbi larg.

— Întocmai. Refugiul meu secret. Cel puţin, va rămâne refugiul meu secret dacă eşti o persoană de încredere.

El o privi pieziş, ca şi cum nu era sigur dacă să aibă încredere în ea sau nu. Ea dădu din cap.

— O, da, secretul tău e în siguranţă cu mine.

El o studie pentru o clipă, ochii lui se îngustară bănuitor, apoi râse iar.

— În regulă, domnişoară Myers, vino înăuntru să vezi umila mea „casă departe de casă”.

O pofti să intre. Ea merse până dădu de un loc foarte prăfuit şi făcu încet un cerc. În afară de o sobă ruginită pe lemne, nu era nicio piesă de mobilier. Pereţii păreau făcuţi din crengi tinere, împletite cu vrejuri, doar exteriorul fusese acoperit cu stuf. Lumina nu pătrundea decât prin crăpăturile uşii. Baldachinul bogat al copacilor şi plantele mari din faţa colibei lăsau puţin loc soarelui.

— Locul ăsta are nevoie de geamuri. Ea strâmbă din nas. Bineînţeles, dacă ar fi suficientă lumină aici, ai vedea bine cât de murdar este.

Holden izbucni în râs.

Ea îl privi nedumerită.

— Ce e atât de amuzant?

— Tocmai ai spus, aproape cuvânt cu cuvânt, ce am avut în minte înainte să cobor pe plajă după apă.

Ochii lui radiau în timp ce zâmbea.

— Serios?

Nu putu să nu zâmbească la rândul ei. El dădu din cap că da. Ea aruncă iar o privire prin spaţiul strâmt.

— Se zice că minţile sclipitoare gândesc la fel, dar n-aş fi crezut niciodată posibil aşa ceva la noi doi.

— Că amândoi avem minţi sclipitoare?

Ea îndrăgea latura aceea glumeaţă pe care el o arăta

mult prea rar.

— Fireşte că nu, prostuţule. Că ne-am putea înţelege în vreo privinţă. Mereu ne contrazicem.

El ridică o sprânceană.

— Nu ne-am contrazice, dacă n-ai fi atât de încăpăţânată.

— Eu? Fiindcă el începu să râdă, făcu şi ea la fel. Cu tine trebuie să am grijă, doctore Winters. Va trebui să fiu mereu cu ochii în patru în preajma ta.

El se sprijini cu mâna de sobă şi scoase un oftat greu.

— Ai zis că mă vei ajuta, drept e? Locul ăsta chiar are nevoie. Ai vreo propunere de unde să începem?

Callie dădu din cap.

— Da. Întâi de toate, de vreme ce nu suntem la spital, vrei, rogu-te, să îmi spui Callie? Şi, cu permisiunea ta, mi-ar plăcea să îţi spun…

De săptămâni în şir se gândea la el ca la Holden, dar, brusc i se părea că era prea familiar să îl cheme pe numele mic. Tulburată, ea plecă privirea şi observă ceva.

Cămaşa lui nu avea un nasture.

Nasturele de la mijloc.

Acelaşi nasture pe care îl smulsese de la cămaşa salvatorului ei misterios. Ea arătă cu un deget ce îi tremura.

— Nasturele tău.

El plecă privirea la cămaşă şi zâmbi.

— Da, ştiu. L-am pierdut. De aceea nu mai port cămaşa asta decât la treburile foarte murdare. Când s-a rupt nasturele, s-a rupt şi o parte din material, vezi?

Aşadar, el era bărbatul care sărise în ajutorul ei. El fusese de la început, nu Mica. Misterul era dezlegat. Atunci de ce îi bătea inima atât de tare? îşi puse palmele pe pieptul ce îi fremăta şi se forţă să întâlnească lumina ochilor lui albaştri.

El lăsă capul într-o parte, cu o privire întrebătoare.

— Nu îţi place cămaşa asta? îmi dau seama că nu e potrivit să port o cămaşă fără un nasture, dar nu suntem în

cel mai civilizat loc.

Callie îşi stăpâni emoţiile.

— Nu, nu e vorba de asta. E... Ea îşi umezi buzele. Holden, n-ai pierdut nasturele. Eu... eu ţi l-am smuls.

El se trase îndărăt, un zâmbet schiţat pe jumătate arcuindu-i buzele.

— Cum?

— Eu l-am rupt, acolo pe plajă, când m-ai ajutat să mă ridic. Eram încă ameţită după ce mă lovisem la cap şi trebuie că m-am agăţat prea tare de cămaşă, fiindcă am rupt-o. El o privea foarte ciudat. Oare se înşela? Tu m-ai ajutat atunci? Când îţi dăduseşi cu funingine pe faţă ca să te aperi de ţânţari?

El strânse mâna pumn şi o duse la buze, ca şi când ar fi încercat să ţină ceva în el. După un moment de încordare, izbucni într-un râs zgomotos. Două păsări zburătăciră dintr-un tufiş din faţa uşii. El se îndoi de mijloc, ţinându-se de burtă şi ea nu reuşea decât să se întrebe dacă nu cumva el înnebunise din senin.

Trebuia oare să o rupă la fugă la vale şi să cheme ajutor? în timp ce ea făcu un pas nesigur spre uşă, el se îndreptă de spate, tuşi în pumn, scutură din cap, tuşi iar şi apoi îi zâmbi cu gura până la urechi.

— Callie, iartă-mă pentru ieşirea asta. Dar dacă ţi-ai vedea faţa. Eşti prea serioasă, nu m-am putut abţine. El râse înfundat, se lovi cu palma peste coapsă şi scutură iar din cap, încercând din câte se vedea să îşi stăpânească pofta de râs. Acum, trebuie să mărturisesc... Nu mă luptam deloc cu ţânţarii în ziua aceea. Am inventat povestea fiindcă nu îţi puteam spune ce făceam.

Ea ridică încet din umeri.

— Ce făceai?

El arătă cu mâna spre sobă.

— Am vrut să văd dacă soba mai poate fi folosită. Desfăcusem coturile burlanului şi încercam să mă uit prin gaura ce dădea spre acoperiş. Ceva o bloca aşa că am

băgat pumnul prin ea.

Cuvintele lui zugrăveau un tablou în mintea ei. Brusc, înţelese. Un zâmbet începu să îi înflorească până să termine el povestea.

— Funinginea ce bloca ţeava mi-a umplut faţa şi cămaşa asta. El râse înfundat. A fost una dintre cele mai nebuneşti mişcări pe care le-am făcut în viaţa mea.

Imaginându-şi surprinderea lui când funinginea explodase din ţeavă, Callie nu îşi mai putu stăpâni râsul. Un râs zgomotos, nepotrivit pentru o doamnă, îi clocotea în piept. Dădu drumul unui hohot de râs aproape la fel de nestăpânit ca al lui. Ea îşi recăpătă stăpânirea de sine şi îi zâmbi cu buze tremurânde.

— O, vai de mine, Holden, mă bucur atât de mult să ştiu că eşti şi tu om.

— Vrei să zici că te-ai îndoit de asta?

— Uneori. Zâmbetul lui îi spuse că nu se simţea jignit. Ea continuă. Eşti atât de… serios. Îmi place latura asta a ta.

Expresia de pe faţa lui se mai îndulci, schimbându-se de la haz la… altceva. Ceva ce ea se temea să cerceteze. Ea înghiţi iar în gol şi păşi în lături spre uşă, unde adierea înmiresmată îi răsfăţa simţurile.

— Pot să te întreb ceva?

El nu îşi clinti privirea pătrunzătoare.

— Desigur.

— De ce scrie pe nasture M.H.?

El îşi coborî sprâncenele negre.

— M.H.?

— Da. Când m-am uitat la nasture, am observat nişte litere: M.H. Aşa că am crezut…

Deodată ea se simţi stânjenită să îi împărtăşească ce credea. El se apropie şi ea se feri instinctiv. El ieşi din colibă şi se întoarse câteva clipe mai târziu cu o crenguţă. În timp ce ea privea, nedumerită, el se lăsă pe vine înaintea ei şi desenă cu rămurica literele M.H. pe podeaua de lut.

— Asta ai văzut pe nasture?

Ea privi peste umărul lui şi dădu din cap că da. El se ridică, o luă de mână şi o conduse de partea opusă a desenului.

— Acum, priveşte. Ce vezi?

Ea scoase un icnet abia auzit. Literele întoarse cu susul în jos erau H.W.

— Holden Winters. Nu mi-a trecut nicio clipă prin minte…

Ea lăsă capul într-o parte şi privirea ei întâlni ochii aceia de un albastru incredibil, care îi captivaseră inima de când îi văzuse. Se simţi deodată ameţită şi nu putea da vina pe lovitura la cap.

Bărbatul acesta…

Tulburată, ea se întoarse cu spatele la el şi privi pe uşă.

— De ce, Doamne iartă-mă!, ai iniţialele gravate pe nasture?

El păşi în calea ei şi se rezemă de tocul uşii.

— Din câte îmi amintesc, eram în tren, în drum spre Honolulu. Mi-am scos cuţitul de buzunar ca să îmi curăţ unghiile – ca să nu adorm – şi, de plictiseală, mi-am scrijelit iniţialele pe nasture. A fost un gest făcut fără un scop anume. Nu mi-am închipuit că ar putea însemna ceva.

— Mie sigur mi-a dat un mister de rezolvat. Ea privi lung la frunzişul ce era dincolo de corpul lui musculos. Erai de nerecunoscut acoperit de toată funinginea aceea, aşa că m-am uitat după un doctor cu ochi albaştri şi cu iniţialele M.H.

— Şi când l-ai întâlnit pe Mica Hatcher – el se aplecă într-o parte, punându-se în vizorul ei – ai crezut că el te-a ajutat să te ridici.

Ea îşi împreună braţele pe piept.

— Da, chiar dacă vocea lui nu suna cunoscută, am crezut că el era. Toate celelalte se potriveau: ochii albaştri, doctor, iniţialele potrivite…

Dar inima ei îi spusese altceva de fiecare dată când era cu Mica.

— De asta ai petrecut atât de mult timp cu el în ultima

vreme?

Într-un final, ea îl privi în faţă.

— Am stat cu el fiindcă mi-a cerut să petrec timp cu el. Ea se încruntă. Şi n-a fost chiar „atât de mult timp”.

El ridică din umeri.

— În regulă, se dezlipi de uşă. Ţi-e foame?

Ea îl privi mirată.

— Foame?

El trecu pe lângă ea şi îi întinse mâna după un sac de iută agăţat de o grindă.

— Tot ce am e nişte brânză şi nişte biscuiţi, dar îţi vor da energie ca să poţi face mai bine curăţenie.

Zâmbetul ştrengar se vedea iar în ochii lui. Ea nu putea rezista firii lui jucăuşe. Făcu câţiva paşi grei până în mijlocul încăperii şi se puse jos.

— În regulă, doctore Winters, îţi mănânc mâncarea şi te ajut la curăţenie. Dar numai din pricină că mă simt prost că ţi-am stricat cămaşa.

El se aşeză în faţă şi puse sacul între ei.

— Un târg destul de bun. Dar azi sunt Holden, iar cămaşa s-a stricat de la funingine.

Ea zâmbi. În timp ce mesteca, cu un aer absent, puse degetul în praful fin ce acoperea podeaua din lut, făcând literele M şi H în toate direcţiile şi se dojenea aspru că nu îi trecuse prin gând să privească nasturele în sens invers. Deodată ea atinse cu vârful degetului un obiect dur. Băgă în gură ultima bucăţică de brânză şi se puse pe genunchi. El o privi nedumerit.

— Ce faci?

Ea îşi mişca palmele amândouă, curăţând de praf un petic de loc şi apoi scoase un strigăt de bucurie.

— Piatră! Coliba asta e făcută pe o lespede de piatră.

Holden apucă o măturică cu care dădu înainte şi înapoi pe locul pe care ea îl scosese la iveală. El stârni destul de mult praf, făcând-o să se tragă îndărăt câţiva metri, dar, de îndată ce el încetă să mai dea cu mătura, ea se întoarse în

grabă. Puse cu deosebit respect ambele mâini pe piatra aspră, de culoare gri.

— Stâncă. Nu e de mirare că încă e în picioare. E construită pe coama muntelui. La cât e de dărăpănată, ar fi trebuit să se prăbuşească de ani de zile. Dar are o fundaţie trainică, bună, aşa că încă se ţine bine.

Ea întoarse privirea la Holden.

— Dacă această colibă ar fi fost construită jos, lângă apă, pe nisip, crezi că s-ar mai găsi acolo?

El pufăi.

— Bineînţeles că nu. E un loc prea instabil.

— Corect. Callie nu îşi putu ascunde un zâmbet. Un bărbat înţelept îşi construieşte casa pe piatră. Ploaia, puhoaiele şi vântul nu pot distruge o casă construită pe piatră. Dar, furtuna, apa şi vântul vor face una cu pământul o casă construită pe nisip. Ea puse mâna pe braţul lui vânjos. Aşa e şi cu oamenii. Oamenii care îşi pun nădejdea în Dumnezeu seamănă cu casa aceasta: stau pe Stâncă. Atunci când vremurile sunt vitrege, ei au o temelie trainică să îi ţină în picioare. În schimb, oamenii care refuză să îl cunoască sunt aceia care construiesc pe nisipuri mişcătoare. Când vin vremuri grele, ei cad.

Holden se ridică şi merse la uşă.

— Credeam că ne-am înţeles să nu ţii predici azi.

— Despre împrejurimi. Ea se ridică şi merse după el. N-am scos o vorbă despre împrejurimi.

El trase aer adânc în piept şi apoi îi dădu drumul încet.

— Da, bine atunci, cred că te-ai ţinut de cuvânt.

El îşi reluă modul formal şi concis de a vorbi, în care nu se simţea nicio urmă de glumă. Ea îi simţi dezamăgirea tot mai mare în piept. Nu fusese intenţia ei să îi strice buna dispoziţie. Puse mâna pe braţul lui.

— Holden, eu…

El se dezlipi brusc de atingerea ei şi trecu pe lângă ea să ia sacul care stătea mototolit jos, lângă peticul dezvelit de stâncă.

— Să ştii, domnişoară Myers, că sunt aici de ceva vreme. Cred că sunt gata să mă întorc la unitate. Presupun că ai venit cu maşina domnişoarei Eldredge. Te conduc la ea ca să fii în siguranţă. Mergem?

Callie suspină. Deci era iar domnişoara Myers. Cu inima grea, ea o luă înainte şi ieşi din colibă. Aşteptă până ce el închise bine uşa, apoi coborî dealul mergând în urma lui. El păstră tăcerea tot drumul cât le luă să coboare de pe munte şi, chiar dacă la coborâre era mai lesne decât la urcat, drumul părea mult mai anevoios.

Asta fiindcă ducea povara vinovăţiei. îl îndepărtase de ea. Ajunseră la maşina Lidiei şi Holden îi deschise uşa. Când urcă la volan, ea îl luă de mână. El se uită la mâinile lor, apoi la faţa ei. Ea zâmbi cu buze tremurânde.

— Mulţumesc pentru o după-amiază plăcută, doctore Winters. Picnicul mi-a făcut plăcere, la fel şi priveliştea de la căsuţă. Promit că nu voi spune nimănui despre ea.

El dădu din cap scurt.

— Am încredere în tine, domnişoară Myers. Mulţumesc că ai binevoit să mă ajuţi la curăţenie.

— Dacă vrei…

— E în regulă. Sunt sigur că mă voi descurca.

El îşi trase mâna şi închise portiera. Se depărtă de maşină şi ridică mâna într-un semn scurt de rămas bun. Aşa cum făcuse şi prima oară când o dusese la maşină, el se întoarse şi o luă la pas grăbit, fără a privi înapoi. Callie rămase locului, clipind des, ca să îşi alunge lacrimile. Îşi găsise omul misterios şi îl pierduse. Îşi lăsă fruntea pe volan.

„Doamne, te rog, ajută-mă! Cred că mă îndrăgostesc de un bărbat căruia nu îi pasă deloc de Tine…”

14

Holden

În loc să se întoarcă la baza militară, Holden alergă pe plaja nisipoasă. Clocotea pe dinăuntru şi, chiar dacă voia să îşi verse mânia pe Callie, ale cărei cuvinte îi stârniseră indignarea, de ce să se deranjeze? Doar nu îşi propusese să îl înfurie! Aşa era… Callie.

Alerga mâncând pământul. Îşi forţă limitele la maximum, de parcă ar fi vrut să lase în urma lui sentimentele pe care vorbele lui Callie le stârniseră. Picioarele i se afundau adânc în nisipul moale. „Nisipuri mişcătoare”, spusese ea. Ei bine, nisipul îl ţinea destul de bine să poată alerga.

Dădu frâu liber gândurilor ironice, chiar tuşi râzând răguşit la gândul că ar trebui să îi spună să renunţe la cariera de soră medicală şi, în schimb, să devină pastor, din vreme ce se pricepea atât de bine la predicat.

În orice conversaţie pe care o aveau, ea îi predica. Lucrurile cele mai neobişnuite erau prilej de predică: soarele, o buturugă spălată de ape, o lespede de piatră… Piatră tare… „Oamenii care refuză să îl cunoască sunt aceia care construiesc pe nisipuri mişcătoare. Când vin vremuri grele, ei cad”.

Aha! Să cazi pe nisip doare mult mai puţin decât să cazi pe piatră tare. El stătuse pe Stânca ei şi căzătura fusese dureroasă. Încă îi simţea junghiul. Nu avea habar ce vorbea. Femeie copilăroasă şi fără minte, care, în mod limpede, nu ştia niciun dram despre cum mergeau lucrurile în lumea reală. Traiul pe dealurile din Arkansas trebuie să o fi ţinut departe de orice rău de ajunsese atât de ignorantă.

El grăbi paşii şi mai mult, scrâşnind din dinţi şi alergând fără oprire. Nisipul sărea în sus în timp ce fugea. Braţele îi zvâcneau. Aerul sărat îi pişca ochii şi îi făcea să lăcrimeze. Muşchii picioarelor îl ardeau, simţea că mai are puţin şi îi

crapă pieptul, dar el tot alerga. Goni până ce o durere ascuţită în coaste îi tăie respiraţia şi îl făcu să alerge mai greoi, ţinându-se de coaste, acolo unde durerea îl împungea iar şi iar. Pieptul i se umfla în timp ce trăgea aer cu nesaţ. Picioarele, în pofida voii sale, încetiniră ritmul până ce începu să meargă la pas.

Şi apoi, în cele din urmă, se opri poticnindu-se, aplecându-se în faţă de mijloc, cu mâinile pe genunchi, suflând greu. Gâtul uscat îl durea. Îi trebuia ceva de băut, dar îşi lăsase ulciorul cu apă la colibă. Stătu acolo, cu capul lăsat, timp de câteva minute, să îşi recapete puterile. Apoi, se îndreptă încet de spate şi se întoarse cu faţa spre oceanul imens, nesfârşit despre care Callie povestea cu stăruinţă că fusese creat de către un Dumnezeu iubitor care oferea sprijin celor care îi cereau ajutorul.

„Când vin vremurile grele, ei cad… „Ridică ochii la cerul azuriu de deasupra.

— Unde eşti Tu? Eşti atât de departe că nu vezi? Dacă îţi pasă atât de mult, de ce vin vremurile grele până la urmă? De ce i-ai lăsat să moară? Viaţa noastră era abia la început!

Îl durea gâtul, dar agită pumnul spre cerul tăcut.

— Eşti o farsă dacă eşti cu adevărat acolo! Gândurile Tale pentru noi sunt la fel de numeroase ca boabele de nisip? Pfui! El dădu cu piciorul în nisipul de pe plajă, făcând să sară un evantai de particule de nisip în apa înspumată ce venea la picioarele lui. Asta cred eu despre Tine şi gândurile Tale. Asta… şi asta!

El lovi iar şi iar şi, deodată, zădărnicia gesturilor îl trezi brusc. Oare chiar credea că putea azvârli cu piciorul în ocean o plajă întreagă? Oricum revine, odată cu forţa neostoită a fluxului. Sleit de puteri, căzu în genunchi, apăsându-şi palmele în nisip până ce îşi îngropă uşor mâinile în el. Un val puternic se năpusti asupra lui, udându-i genunchii şi spălând nisipul ce îi acoperea mâinile, în timp ce se rostogolea înapoi în mare.

Cuvintele lui Callie din noaptea în care luaseră cina în

Haleiwa îi veniră în minte şi nu îi dădeau pace: „în adâncul fiinţei tale, ştii că există Cineva superior, dar, dintr-un motiv anume, ai hotărât să lupţi împotriva Lui. Chiar lucrul acesta e dovada existenţei Sale, fiindcă nu te lupţi cu nimicul”.

Cu cine credea el că vorbeşte acolo? Cu ce se lupta? O, cât de mult îşi dorea să poată înţelege motivul pentru care Lorna şi Timothy îi fuseseră luaţi şi el fusese lăsat în urmă. Ştia de ce nu fusese împreună cu ei în noaptea aceea. El lovi cu pumnii în nisip, vrând să alunge amintirea aceea. Cât de mult îşi dorea să afle alinarea şi pacea pe care le avea Callie.

După ce pierduse – şi după ce făcuse – era imposibil. „E ca şi când ai încerca să ţii piept valurilor mării”. Vorbi cu glas tare fără să îi pese, înfrânt în toate. Pe cer zburau păsările mării, strigându-se una pe alta. Sus, în munţi, copacii şopteau în adierea vântului. Dincolo de plajă şi de genunchii moi ai lui Holden, oceanul îşi continua călătoria neobosită.

Rămase acolo, pe genunchi – într-o postură de om înfrânt – aproape un ceas. Numai când soarele deveni o minge portocalie strălucitoare, ce atârna în capătul depărtat al mării, se ridică, într-un târziu, în picioare. Scutură cât putu de bine nisipul de pe pantalonii umezi, merse cu paşi grei la maşina lui Mica şi se porni la drum înapoi, spre unitatea militară.

Holden parcă maşina în faţa bungaloului lui Mica, lăsând cheia în contact, ca de obicei. îl dureau muşchii picioarelor de la atâta alergat, iar apa sărată îi întărise pantalonii după uscare. Măcar nu trebuia să meargă mult. Îşi târî picioarele până la locuinţa lui, câteva sute de metri. Când ajunse la poarta ce ducea în grădină, îi atrase privirea ceva pus în tocul uşii de pe terasă, ceva ce semăna cu un steguleţ alb.

Merse cu paşi lungi, încordaţi, să vadă mai îndeaproape. O bucată de hârtie împăturită fusese pusă între uşa cu plasă şi tocul uşii. Aruncă repede, pe furiş, o privire în susul şi în josul străzii, dar nu văzu pe nimeni. Şovăind, scoase

hârtia din ascunzătoare. Pe partea din faţă era scris numele lui cu litere îngrijite şi înclinate.

Merse pe terasă şi apăsă întrerupătorul ca să aprindă felinarul electric de lângă uşa din faţă. Atunci despături hârtia. Înăuntru, cu acelaşi scris îngrijit, găsi un bilet.

Stimate Doctor Winters (*Holden*),

Îţi mulţumesc că mi-ai dezvăluit secretul ascunzătorii tale de pe insulă, *la fel şi pentru minunatul picnic de la prânz*. *Aş aprecia foarte mult şansa de a-ţi întoarce favorul*. *Te rog să răspunzi invitaţiei mele la ora 7*:*00 seara*, *sâmbăta ce vine*, *la buşteanul nostru*. *Vom avea toate cele necesare pentru picnic*. *Dacă nu poţi veni*, *te rog să laşi un bilet în căsuţa mea de mesaje din cabinetul asistentelor*, *dar chiar sper să îmi dai şansa să* îţi răsplătesc *bunătatea*.

Cu sinceritate, *Calliope Myers*

Împături hârtia la loc, aşa cum o găsise, şi intră în bungalou. Se lăsă cu toată greutatea pe canapea, ţinând încă biletul îndoit între degete. Un picnic. La „buşteanul nostru”. „Buşteanul nostru”, de parcă avea vreun soi de însemnătate deosebită. Ei bine, poate avea. Viaţa lui se tulburase cu totul de când o văzuse dansând cu o bucurie fără margini pe o buturugă, în ziua aceea de sfârşit de februarie, numai suişuri, coborâşuri, dorinţe şi supărări. Îşi lăsă capul pe spate şi închise ochii, oftând greu. Iar acum ea voia să îi servească şi mai multe astfel de situaţii, ba chiar îi făcea un soi de invitaţie oficială în acest scop.

Se ridică destul de greu – chiar trebuia să îşi schimbe pantalonii scorţoşi – şi merse la biroul din colţul camerei de zi. Se aşeză, deschise sertarul şi găsi un stilou. După ce mai scotoci puţin, găsi un carneţel galben cu foi cu linii. Lăsă carneţelul să cadă pe birou. Răsfiră marginile foilor, căzut pe gânduri, deliberând, cântărindu-şi opţiunile. Apoi puse mâna pe stilou.

Dragă domnişoară Myers...

* * *

Callie

Mica sugerase că exista un motiv care îl ţinea pe Holden departe de toată lumea, iar Callie era hotărâtă să dezlege misterul. Ce om plin de contradicţii! Acum zâmbea şi râdea, în clipa următoare era morocănos şi închis în sine. Nu ştia niciodată cu ce ochi o vedea. Nu ştia nici de ce îşi dorea o legătură cu el, cea mai mare enigmă a ei, dar nu putea tăgădui dorinţa sinceră de a-l câştiga.

Dragoste creştinească. De aceea Mica se dusese după Lidia. Dragostea creştinească era esenţa sentimentelor ei pentru Holden. Cel puţin asta îşi spunea în timp ce se îndrepta grăbită spre spital, cu un ceas mai devreme de tura ei. Trebuia să descopere ce îl împiedica să se deschidă faţă de ceilalţi, dacă tot voia să îl ajute.

Mica nu voia să îi spună. Nici Holden. Dar ştia unde să caute răspunsul. Domnişoara Torkelson îi arătase fără să îşi dea seama dosarele personalului din spital într-o seară, când Callie o întrebase unde să pună nişte documente. Surprinzător, fişetul nu era încuiat, aşa că ar trebui să fie floare la ureche să găsească dosarul lui Holden şi să caute răspunsuri.

Oare ce părere avea Holden despre invitaţia pe care ea o pusese în tocul uşii dinspre terasă în ziua de dinainte? Va accepta să vină la picnicul ei sau va refuza? în orice caz, trebuia să afle cu ce se lupta ca să se poată înarma şi pregăti pentru a lua taurul de coarne.

Intră în spital şi o luă înainte pe culoar, spre birourile administrative. Palmele începeau să îi transpire. Simţi fiori sub piele. Se întâlni cu Becky şi cu Roxanne, cele două asistente de serviciu, şi dădu din cap ca răspuns la saluturile lor, dar grăbi paşii mai departe, temându-se să vorbească, nu cumva să îi tremure vocea cum îi tremura

sufletul.

Ajunse la biroul unde se găseau fişetele cu dosare. Fereastra uşii era întunecată, iar asta însemna că nu se afla nimeni acolo. Aruncă pe furiş o privire în susul şi în josul holului, ca să se asigure că nu o vede nimeni, apoi se strecură repede înăuntru. Callie închise uşa şi se rezemă de ea, cu inima bătând puternic de la adrenalină. Ar fi un spion jalnic.

Când pulsul îi reveni la normal, se duse repede la rândul de fişete din partea cealaltă a camerei şi deschise sertarul de sus al fişetului din mijloc. Metalul care scârţâia o făcu să se înfioare, aruncă o privire peste umăr, la uşă, ciulind urechea după zgomot de paşi. Era doar liniştea. Răsuflă uşurată şi îşi îndreptă iar atenţia asupra fişetelor.

O lumină difuză pătrundea prin jaluzelele ce acopereau singura fereastră a camerei. Miji ochii la numele scrise pe etichete. Totul era frumos aranjat, alfabetic, permiţându-i astfel să găsească lesne un dosar numit *Winters*, *dr*. *Holden* (*Cpt*.). Merse cu el la geam şi îl deschise. Ţinând paginile în lumina slabă, trecu repede privirea peste documentele cu aspect oficial în timp ce trăgea cu urechea la uşă. Ajunse la pagina marcată „Personal” şi inima îi bătu mai repede de nerăbdare şi de emoţie în timp ce începea să citească.

Nume: *Winters*, *Holden Frederick*
Data naşterii.: *10 ianuarie 1910*
Apartenenţă religioasă: *Protestant*
Stare civilă: *Văduv*
Copii: *Unu* (*băiat*, *decedat*)

Citise destul. Închise dosarul şi îl puse pe piept. Fusese căsătorit şi avusese un copil, dar şi soţia, şi fiul erau morţi. Ce se întâmplase? Cum muriseră? De când îi pierduse? Numai întrebări ce aveau să rămână fără răspuns, dacă Holden nu alegea să îi împărtăşească durerea. Simţi atâta milă, că îi dădură lacrimi amare. Nu era de mirare că se

purta ciudat. Era încă în doliu.

Şi cât de bine îl înţelegea! Oare câţi ani îi trebuiseră şi ei să se împace cu moartea părinţilor ei? Deşi era mică, îşi amintea de zilele în care o copleşise durerea, iar în altele mânia. Dar mătuşile Viv şi Vi îi fuseseră alături, un sprijin în suferinţa ei, încurajând-o să îşi afle reazem în Tatăl ei Ceresc.

Dar pe Holden cine îl sprijinea? în seara în care se întâlniseră, Holden pomenise de nişte surori mai în vârstă. Era apropiat de ele? Ori le alungase din viaţa lui, ca pe toţi ceilalţi? Cuvântul „protestant” de la „Apartenenţa religioasă” îi dădea curaj. Un ateu convins sau un agnostic ar fi trecut „fără religie”. Poate că nu era atât de necredincios precum pretindea.

Undeva, sub toată amărăciunea aceea mânioasă era un om care, cândva, avusese o relaţie cu Dumnezeu, dar legătura lor se pierduse. Dacă el a crezut vreodată, sufletul lui tânjea cu siguranţă după relaţia aceea pierdută. Şi cum să îl convingă de adevărul acesta?

Callie strecură dosarul la loc şi împinse uşor sertarul. Când sertarul scârţâi la închidere, uşa biroului se dădu în lături şi cineva apăsă pe întrerupător. Ea căscă gura şi se întoarse iute cu faţa spre uşă, convinsă că domnişoara Torkelson sau – mai rău! – Holden o surprindea cu nasul acolo unde nu îi fierbea oala. Dar era doar Roxana.

Roxana merse la birou şi puse un raport pe blatul curat.

— Hei, ce faci aici?

— Ăăă… Callie ridică din umeri, cu conştiinţa încărcată. Doar aranjam nişte dosare.

Roxana îşi coborî sprâncenele subţiri.

— Pe întuneric?

Callie se sili a râde uşor.

— Vine lumină destulă pe fereastră, se vede. Măcar era adevărat. Se îndreptă spre uşă. Dar am isprăvit, mă pregătesc de plecare.

Roxana o urmă.

— În regulă. Să ai o seară frumoasă!

— Aşa să fie. Mulţumesc!

Callie se întoarse spre uşile din faţă, nerăbdătoare să afle un loc liniştit, unde să reflecteze asupra descoperirii făcute în dosarul lui Holden.

— Ah, că veni vorba, Callie, strigă Roxana dinapoia ei, ai ceva în cutia poştală.

În inima ei răsări speranţa. Făcu cale întoarsă şi se grăbi spre locul unde erau căsuţele. Aşa cum îi zisese Roxana, un pătrat din hârtie albă, împăturită o aştepta în cutie. Oricine îl lăsase acolo, nu îi scrisese numele pe plic, aşa că nu era cu putinţă să fie de la domnişoara Torkelson, care întotdeauna mâzgălea pe scrisori numele de familie al destinatarului.

Scoase plicul cu degete tremurânde şi, ba la pas, ba la trap, o zbughi afară. Îşi făcu drum printre tufişuri până la o bancă ce se afla sub un arbore căruia i se spune copacul templelor. Ardea de nerăbdare să se uite înăuntru, dar se şi temea să vadă ce era. Dacă biletul era de la Holden şi el se învoia să vină la întâlnire, cum îl va privi în faţă, ştiindu-i acum durerea ascunsă a sufletului? Se lăsă pe bancă, închise ochii pentru o clipă şi se rugă să capete curaj, apoi desfăcu încet hârtia.

Simţi cum îi tresaltă inima când avu dinainte scrisul înclinat al lui Holden.

Dragă domnişoară Myers,

Îţi mulţumesc pentru amabilitatea de a-mi face invitaţia.

Nu e necesar să mă răsplăteşti în niciun fel pentru o simplă masă de prânz. Oferta de a-mi oferi ajutor mi-a fost o plată mulţumitoare. În orice caz, dacă vrei să dai un prânz în aer liber, sunt dispus să-mi „facpartea", cum se zice, şi să accept invitaţia.

Te rog, dă-mi voie să te iau cu maşina lui Mica vineri, la 5:30 după-amiază şi să îţi asigur transportul la picnic, până la „buşteanul nostru". Măcar atât pot face în semn de

mulţumire pentru amabilitate.

Cu sinceritate,
doctorul Holden Winters

Când ajunse la cuvintele puse între ghilimele, „buşteanul nostru”, inima începu să îi bată cu atâta putere, încât simţea că îi sare din piept. Citi mesajul întreg încă o dată, încercând să găsească printre rânduri niscaiva mesaje cu subînţeles. Dar nu găsi nimic.

Împături biletul la loc şi îl ţinu la piept, ridicând ochii spre cer. Ştiind că alţii puteau trece prin preajmă să o audă dacă vorbea cu glas tare, ea se rugă în tăcere, păstrând secretă conversaţia dintre ea şi Dumnezeu Tatăl.

Doamne, *mă doare inima pentru Holden*. *Ştiu că şi Tu înţelegi pierderea lui*, *fiindcă L-ai văzut pe fiul Tău murind*. *Te rog*, *ajută-mă să îl ajut să pornească în căutarea Ta*. *Eu nu-i pot vindeca inima*, *Doamne*, *dar Tu poţi*. *Te rog*, *ajută-mă să aflu o cale de a-l aduce în mâinile Tale vindecătoare*...

15

Callie

Maşina binecunoscută a lui Mica, cu Holden la volan, se auzi pe stradă la ora 17:30 fix. Callie luă în mână coşul ce conţinea sandvişuri cu şuncă, fructe şi o cană mare, de un litru, de ceai îndulcit – mâncare simplă, dar mai consistentă decât brânza şi biscuiţii pe care el i le oferise la masă – şi merse la capătul trotuarului.

Maşina se opri şi el lăsă motorul pornit în timp ce cobora.

— Salutare!

Ce cuvânt banal! De ce avea un efect atât de neobişnuit şi de puternic asupra bătăilor inimii ei?

— Salut!

O clipă, rămase pe loc, nemişcată, neştiind ce să facă. Apoi, greutatea coşului îi atrase atenţia, aşa că îl ridică puţin.

— Îl pui în spate, te rog?

El luă coşul din mâinile ei, îl trecu peste scaunul din faţă şi îl puse la loc sigur în spate. Arătă cu mâna.

— Am luat o pătură să putem sta pe plajă. E în regulă?

Ar fi trebuit să se gândească ea la o pătură. Dădu din cap.

— E foarte bine.

— Bun. El deschise uşa din dreapta. Urcă!

Râzând timid, ea se supuse, apoi el închise uşa. Ea îşi strânse mâinile în poală şi aşteptă până ce el ocoli cu paşi hotărâţi botul maşinii. Urcă la volan şi o privi dintr-o parte. Într-un final, zâmbi şi el.

— Gata?

Ea dădu din cap, abia reuşind să schiţeze un zâmbet. Fusese ideea ei. Acum trebuia să se destindă şi să se distreze. Cu toate acestea, nu îşi găsea cuvintele, aşa că îşi continuară drumul fără a scoate un cuvânt, prin

Trecătoarea Kolekole şi parcară la capătul străzii ce ducea la plajă. Holden ducea pătura şi coşul. Callie era ocupată să îşi ţină fusta cu mâinile. Se îmbrăcase în rochia de plajă preferată, cea albă, din bumbac, cu poale largi, pe care vântul reuşea să le înfoaie şi să i le înfăşoare în jurul genunchilor.

Ajunseră la buturugă şi Holden îi dădu coşul. Apoi el scutură pătura. Încercă de trei ori, luptându-se cu vântul aspru, până ce reuşi să o întindă. Apoi se puse repede în genunchi, într-o parte şi întinse mâinile după coş. Ea i-l dădu şi apoi se aşeză în faţa lui, strângându-şi picioarele într-o parte. El puse coşul între ei şi ea îl deschise. Scoase sandvişurile învelite în hârtie şi se opri, cutremurată.

— N-am adus farfurii.

— Deci *poţi* vorbi.

Ea se trase îndărăt şi îl privi cu ochi mari. Spre mirarea ei, o scânteie de glumă lumina în privirea lui. Se făcu deodată roşie ca para focului, dar tot râse. Se purta prosteşte, lăsând secretul pe care îl aflase să îi dicteze acţiunile. El încă era bărbatul căruia îi scrisese biletul, omul pe care avea de gând să îl convingă de realitatea existenţei lui Dumnezeu.

Iar acum, că ştia motivul care îl ţinea la distanţă, ştia de unde să înceapă. Dar, mai întâi, simţea nevoia să îşi recapete vioiciunea şi hotărârea de dinainte. Apoi totul avea să se aşeze pe făgaşul normal.

— Îmi pare rău. Ea ridică din umeri, strâmbând din nas. N-am invitat niciodată un domn la picnic. Presupun că nu prea ştiu ce fac.

— Nu e cazul. Căldura din vocea lui o linişti. Hai să ne destindem şi să ne bucurăm de privelişte. Ce sendvişuri ai adus?

Se aşternură la vorbă, ca între prieteni, în timp ce îşi mâncau sendvişurile şi fructele tropicale. Callie nu adusese pahare, aşa că băură direct din carafa mare. Era ceva intim în a bea din acelaşi vas de ceai. Callie simţi fluturi în

stomac când i-l dădu să mai ia o înghiţitură.

După ce isprăviră mâncarea, Holden se rezemă într-un cot, întinse picioarele, îşi încrucişă gleznele şi o privi cu un aer serios.

— E totul plăcut, dar sunt destul de convins că ai un motiv pentru care m-ai invitat aici, în seara asta.

Callie îşi netezi fusta peste genunchi, un gest inutil. Îşi dorea să nu fie mereu atât de sincer, însă îi oferise ocazia perfectă.

— Presupun că motivele mele sunt deja destul de clare, nu-i aşa?

El înălţă o sprânceană.

— Sunt pe cale să mai ascult o predică, corect?

Ea se încruntă.

— Eu nu ţin predici.

El râse.

— Eu îţi spun ce cred, draga mea Callie. De obicei, îmi ţii predici. El îşi schimbă uşor poziţia şi o privi cu un zâmbet atotştiutor. Aşadar, care e subiectul din seara asta?

Ea văzu sclipirea şugubeaţă din ochii lui, dar nu îi ardea de glume. Subiectul discuţiei era prea serios. Sufletul lui depindea de cum ieşeau lucrurile.

— M-ai provocat să îţi dovedesc că Dumnezeu există cu adevărat şi cred că a sosit timpul să răspund provocării.

— Ei bine, şi cum ai să îmi dovedeşti că Dumnezeu există?

El îşi păstră postura relaxată, însă muşchii i se încordară.

— De ce eşti atât de convins că El nu există?

Ea îndrăzni să îi deschidă puţin rana sufletească pentru a scoate la lumină o fărâmă din suferinţa lui.

— E uşor. Am văzut dovada cu ochii mei: moarte, dezastru, pierderea inocenţei. Cuvintele îi ieşeau cu forţa cu care ies gloanţele dintr-o puşcă. Dacă Dumnezeu există, de ce e atâta nefericire în lume? Credeam că e Dumnezeul iubirii.

— Este. Callie îşi puse mâinile pe genunchi şi se aplecă uşor spre el. Dacă se întâmplă lucruri nefericite, nu înseamnă că Dumnezeu nu există.

— O, da? Tonul lui deveni amar. Se întoarse pe o parte şi o fixă cu privirea, având faţa la doar o jumătate de metru distanţă de a ei. Atunci explică-mi asta, domnişoară Veselie. Cu trei luni înainte să vin aici, am operat o fetiţă de şase ani – o copilă! – care fusese bătută de unchiul ei beat. Unde era Dumnezeul tău când fetiţa aceea bravă era atacată cu cruzime de omul care ar fi trebuit să aibă grijă de ea?

Callie se chinuia cu nodul ce ameninţa să i se pună în gât. Se căzni să îşi alunge imaginea aceea vie din minte. Îi veni alta.

— Cred că în rai, plângând.

El pufni şi se suci la poziţia de dinainte, însă rămase cu privirea încruntată la ea.

— Ar fi făcut mai mult bine dacă era pe pământ, ocrotind-o pe micuţa Sylvia. În primul rând că nu ar fi trebuit să permită aşa ceva.

Callie se apropie foarte puţin de el, în genunchi.

— Nu înţelegi că nu avea cum? Dacă ar face asta, noi nu am fi decât nişte păpuşi manevrate pe o sfoară. Avem libertatea de a alege, Holden. Ne îngăduie să alegem calea Lui sau calea răului. Vocea i se frânse în timp ce se lupta cu lacrimile. Nu ştiu de ce unii aleg să facă lucruri rele, dar ştiu că, atunci când se întâmplă ceva rău, Dumnezeu ne oferă o cale de scăpare. Dar cineva, undeva, a fost prea egoist în seara aceea ca să facă ce avea de făcut pentru ca răul să nu îşi facă de cap.

El simţi că se face alb la faţă şi se întoarse brusc în partea cealaltă. Strângea cât putea din dinţi. Ea credea că nu era mânie. Parcă făcea să îşi controleze ceva mai mult decât mânia.

— Holden?

El tresări din tot corpul şi o privi de parcă nu o mai

văzuse niciodată. Obrajii i se făcuseră roşii, iar furia scotea văpăi prin ochii lui albaştri. Făcu un gest larg cu mâna, ca şi cum ar lovi o grămadă de cuburi.

— Ajunge cu povestea asta! Crezi ce vrei, iar eu voi crede ce consider. Va trebui să lăsăm lucrurile aşa.

Callie clătină din cap, apăsată de o tristeţe adâncă.

— Nu pot să fac asta, Holden. Dumnezeu m-ar fi putut trimite oriunde cu Crucea Roşie, dar m-a adus aici. Există un motiv, iar eu cred că tu eşti acela. Fie că eşti pregătit să recunoşti, fie că nu, ai nevoie de Dumnezeu în viaţa ta şi nu te pot lăsa să bâjbâi prin viaţă fără El.

El afişă un zâmbet fals.

— De ce, domnişoară Myers, de ce am nevoie de Dumnezeu?

— Ca să umple golul pe care l-a lăsat pierderea familiei tale. Ca să te vindeci de durerea şi de dorul lor.

El se ridică. Venele de la gât i se întinseseră de încordare şi obrajii i se făcură roşii de furie, ca nişte văpăi. Întrecuse măsura. Pentru o clipă, se temu că se pregătea să o lovească, atât de evidentă era furia lui. Totuşi, rămase cu pumnii strânşi şi lipiţi de pământ.

— De unde ştii despre familia mea? Mica ţi-a…

— Nu, Mica n-a zis nimic. Eu… Ea înghiţi în sec. Am cercetat pe ascuns.

El îngustă ochii.

— Ce ai făcut?

Dacă îi spunea adevărul, putea avea probleme serioase, dar nu voia să îl mintă.

— M-am uitat în dosarul tău de la spital. Muşchii din obrajii lui zvâcneau. Ea înghiţi în gol. Ştiu că nu ar fi trebuit, dar am vrut neapărat să aflu ce ţi-a pricinuit o asemenea răceală dispreţuitoare faţă de Dumnezeu. Acum înţeleg. Totul a plecat de la durerea şi pierderea ta. Dar, Holden, Dumnezeu îţi poate lua durerea, dacă îl laşi.

El se întoarse cu spatele la ea, strângând braţele în jurul genunchilor ridicaţi şi privind lung spre ocean.

— Ce ştii tu despre durere şi pierdere, Calliope Myers? Eşti încă o fetiţă, o copilă cu o mămică şi un tătic, care se vede că te iubesc. Nu îmi ţine mie predici despre cum ia Dumnezeu durerea.

Callie simţi un junghi în suflet la acuzaţiile lui nedrepte. Ea plecă fruntea şi se rugă să capete puterea de a-i împărtăşi ce trebuia ca să îl ajute să vadă adevărul. În timp ce îşi făcea curaj, se aşeză lângă el şi vorbi odată cu valurile ce se rostogoleau.

— Ai dreptate, tăticul şi mămica m-au iubit. Mereu am ştiut asta. Nu aveam bani mulţi, aşa că părinţii mei nu îmi puteau cumpăra cadouri, dar întotdeauna făceam ceva în zilele de aniversare. Poate că pregăteam un desert sau ne luam o zi liberă. Ea ridică puţin din umăr. Ceva special.

Simţi o mişcare şi privi cu coada ochilor. Holden întorsese capul şi o privi cu interes, deşi cutele încruntării încă aspreau faţa Lui frumoasă.

— În vara în care am împlinit şapte ani, tatăl meu şi mama au pus la cale un picnic. Nu un picnic oarecare, ci unul pe apă. Un zâmbet şters la amintirea acelor vremuri îi înălţă colţurile buzelor. Tata a împrumutat o barcă cu vâsle de la un vecin şi mama a pus sendvişuri la pachet. Pâinea de casă a mamei mele, dată cu unt şi presărată cu zahăr alb era preferata mea. Tati a zis că vom merge cu barca în mijlocul râului, vom face picnicul acolo şi vom şi pescui ceva. Eram atât de încântată! Nu mai pescuisem dintr-o barcă, deşi aruncasem undiţa de la mal de multe ori împreună cu tata.

Ea suspină, ridicând privirea la scânteierile firave de lumină ce începeau să umple cerul tot mai întunecat şi revăzu ziua aceea cu ochii minţii.

— Era o zi cu mult soare. Adia un vânt ce mai potolea căldura mare. Cam cum a fost azi. În drum spre râu, eu şi mama am cules un buchet mare de ochiul-boului sălbatic şi de floarea-soarelui şi am cântat. Arţarii erau atât de bogaţi şi de verzi. Soarele bătea din spatele lor. Tata a zis că

frunzele erau aproape la fel de frumoase ca ochii verzi ai mamei. Era o zi foarte reuşită pentru picnic. Ea închise ochii, lăsându-se purtată pe aripile amintirilor. Am urcat în barca cu vâsle şi tata m-a prevenit să stau nemişcată ca un şoarece, ca să nu mă ud. M-am lipit de mama. Mă simţeam în siguranţă. Tata a vâslit spre mijlocul apei. Îmi amintesc cum i se încordau şi i se vedeau muşchii braţelor, ca nişte frânghii, în timp ce trăgea de vâsle şi cum am crezut că am cel mai puternic tată din lume. Era atâta linişte acolo! Păsările cântau, mama le răspundea fluierând, doar ca să se distreze. Am văzut vidrele sărind în apă de pe malul celălalt. Razele soarelui sclipeau în apă ca nişte diamante. Ea îşi umezi buzele, ţinând ochii închişi. Mama tocmai deschisese coşul şi îmi dăduse un sendviş când – i se puse un nod în gât – ceva s-a schimbat. Păsările au încetat să mai cânte, vidrele s-au uitat în susul râului şi apoi au dispărut sub apă. Am auzit un vuiet ciudat, ca un ropot de ploaie. Dar cerul era senin.

Ea rămase cu fruntea încruntată, iar pieptul începu să îi frământe ca atunci când se petrecuseră toate aceste lucruri.

— Tati a făcut o faţă înspăimântată – nu o să uit niciodată expresia aceea – a prins vâslele şi a început să le mânuiască cât de repede a putut. Ne-a zis mamei şi mie să ne ţinem bine, aşa că mama m-a strâns tare în braţe. Am scăpat sendvişul şi am început să plâng. Eram speriată. Mi-am dat seama că şi ei erau, dar nu am înţeles ce se petrecea. Mama mă liniştea şi tata vâslea, apoi o viitură uriaşă cu buşteni a venit peste noi… ne-a lovit barca şi ne-a răsturnat în apă.

O mână o prinse de încheietură. Callie deschise ochii. Holden stătea lângă ea şi o privea lung. Implorând-o în tăcere. Dar ea începuse şi trebuia să termine. Nu luă seama la degetele apăsate pe încheietura mâinii ei şi continuă.

— Tata s-a răsturnat într-o parte, eu şi mama în cealaltă. Eram în apă şi o vâltoare încerca să ne tragă la fund. M-am

smuls de lângă mama şi am ţipat. Aveam apă în gură şi în nas şi mă zbăteam să ajung la suprafaţă, ca să pot respira. Apoi m-a prins tata. Nici acum nu ştiu cum, dar m-a prins şi mi-a ţinut capul deasupra apei. A înotat împotriva curentului acela groaznic până la mal şi m-a scos din calea primejdiei. Plângeam şi vorbeam scuipând apă. Aş fi vrut să rămână cu mine şi să mă ţină în braţe. Dar el mi-a zis „Rămâi aici, îngeraş scump, trebuie să mă duc după mama”. Şi s-a întors în apa învolburată. Am stat acolo, aşa cum a zis, până când s-a lăsat noaptea. Am rămas în locul acela până a doua zi dimineaţă când vecinul nostru a venit să îşi caute barca şi, în schimb, m-a găsit pe mine. Şi…

— Callie, nu mai vorbi.

Lui Holden îi fremătau nările. Îi strângea încheietura mâinii atât de tare încât o durea. Ea scutură din cap.

— I-au găsit pe tata şi pe mama a doua zi. Mătuşile mele, surorile lui tata, Vivian şi Viola, m-au luat la ele acasă. Şi m-au protejat minunat, dar mie încă mi-e dor de mama şi de tata.

Ea îşi trase mâna din strânsoarea lui Holden şi îi oferi mâna. El îşi împleti degetele cu ale ei. îl privea cu ochi înceţoşaţi, dar chiar şi aşa ea îi văzu lacrimile sclipind în colţul ochilor.

— Multă vreme m-am învinovăţit că fusese ziua mea de naştere şi că din cauza mea am ajuns acolo. Holden tăgădui din cap, cu ochii scânteind, iar ea înclină capul, înţelegându-i mesajul tăcut. Ştiu. Acum ştiu. În susul râului, cineva a încercat să facă un dig şi să schimbe cursul apei ca să îşi irige culturile de cereale. Curentul a fost prea puternic şi a rupt zăgazul, care a venit peste noi. Noi eram acolo din întâmplare. N-a fost vina nimănui. Pur şi simplu… s-a întâmplat.

Holden lăsă capul în pământ. Pe obrazul lui bărbierit se prelinse o lacrimă. Callie îi şterse urma udă cu palma sa.

— Înţeleg pierderea, Holden. Şi durerea. Să îmi pierd mama şi tatăl în felul ăsta… Am crezut că inima mi s-a frânt

şi nu se va mai vindeca niciodată. Dar, datorită iubirii părinţilor mei pentru Dumnezeu, ştiu sigur unde sunt acum şi ştiu că îi voi revedea. Am şi siguranţa că sunt iubită de mătuşile mele. Aceste convingeri m-au ajutat să mă vindec sufleteşte.

— A fost atât de nedrept…

El spuse cuvintele în barbă, cu capul plecat. Callie îl trase de mână şi aşteptă până ce el îşi înălţă capul, ca ea să îi poată vedea ochii dragi, albaştri şi frumoşi.

— Nimănui nu i se făgăduieşte dreptatea în viaţă, Holden. Oamenii nu sunt lipsiţi de cusur şi fac alegeri imperfecte. Câteodată alegerile acestea îi afectează şi pe ceilalţi. Dar ştiu sigur un lucru şi nu mă îndoiesc, zise ea printre lacrimi: Dumnezeu e prezent şi Îi pasă. El vrea să ne scoată din nefericire şi să ne pună picioarele pe pământ tare.

Se aplecă şi băgă mâna în coş. Pe fundul coşului găsi Biblia. I-o întinse lui Holden.

— Toate dovezile de care ai nevoie sunt chiar aici. Ia-o, citeşte-o. Convinge-te singur.

El se trase ca şi cum se temea să nu fie înţepat.

— Ţi-am zis că nu citesc poveşti.

— Iar eu ţi-am spus că nu sunt poveşti. Văzând că el tot nu voia să întindă mâna, ea oftă şi îşi puse Biblia în poală. O deschise şi îi întoarse cu grijă paginile foarte subţiri. Pot să îţi citesc un verset? Văzându-l suspicios, ea ridică un deget. Un singur verset. Nu o să doară deloc.

El dădu din cap, dar strânse iar din dinţi şi întoarse faţa în partea cealaltă. În sinea ei, Callie zâmbea. Chiar era un om încăpăţânat. Dar Dumnezeu putea înmuia chiar şi inimile cele mai împietrite. Ea puse degetul sub versetul ales şi citi.

— „M-a scos din groapa pieirii, din fundul mocirlei; mi-a pus picioarele pe stâncă şi mi-a întărit paşii”. Ea îl privi din profil, cu ochii ei pătrunzători şi aşteptă să îşi întoarcă faţa spre ea. Asta scrie în Psalmi şi asta a făcut Dumnezeu

pentru mine. Aproape literă cu literă. Stau pe un loc tare, Holden. De aceea pot înfrunta nedreptăţile şi nefericirile vieţii şi pot merge mai departe. Tu eşti ţintuit locului, împotmolit în mocirla amărăciunii, unde nu vei fi niciodată fericit. Dar, dacă ridici privirea şi ceri, El te va scăpa din locul acela.

El nu îi răspunse, nici măcar nu o privi. După câteva minute, ea oftă.

— Ajunge pentru moment, Holden Winters. Să nu zici că am fost prea directă. Mătuşile mele m-au învăţat să fiu politicoasă. Dar să fii convins că nu am închis subiectul. Poate că am pierdut bătălia aceasta, dar nu voi pierde războiul.

Fără vreun semn, el izbucni în râs. Ea rezistă ispitei de a-i da o palmă zdravănă peste mână.

— Ce e atât de amuzant?

— Îmi închipui cum ai arăta pe front, în prima linie, în rochia de plajă şi desculţă, cu părul rebel pe tâmple şi cu ochii tăi verzi provocându-i să îşi ridice puştile… El zâmbi larg. I-ai da pe toţi pe spate, morţi.

Supărată pe el din pricină că nu o lua în serios, ea îşi încrucişă braţele pe piept.

— Nu ştiu cum aş putea avea efectul ăsta asupra nemţilor din vreme ce nu îl am asupra ta.

El se schimbă la faţă. Focul din priviri îşi pierdu sclipirea glumeaţă. Altceva scânteia în ochii lui. Ceva străin lui Callie. Ea îşi ţinu respiraţia, întrebându-se ce era în mintea lui. Iar apoi, încet, atât de încet încât crezu că, poate, îşi imagina, el se aplecă spre ea, lăsând uşor capul într-o parte în timp ce se apropia, înainte să îşi dea seama ce se întâmpla, buzele lui se lipiră de ale ei. O cuprinse un iureş de sentimente, care parcă o înălţau de pe plaja cu nisip şi o ţineau agăţată de un nor. Ea îi răspunse la sărut, scăldată în senzaţiile încântătoare pe care sărutul i le dădea, dar, când braţele lui o cuprinseră cu totul în strânsoarea lor, ea puse palmele pe pieptul lui şi îl împinse, ferindu-şi faţa.

— Nu.

Tonul ei poruncitor era şi pentru ea la fel de mult ca pentru el.

— De ce?

Faţa lui era atât de aproape încât îşi vedea chipul în adâncul ochilor lui. Ea se lăsă pe spate, simţind nevoia să pună o distanţă între ei.

— Din pricină că nu mă pot îndrăgosti de tine. Eu…

El ridică mâna.

— Nu îmi spune. Lasă-mă să ghicesc. Din cauza lipsei mele de „convingeri creştine”.

Cum putea el să facă ceva atât de frumos să sune atât de urât? Se aprinse de mânie.

— Da, de fapt. tocmai asta este. Biblia ne previne să nu avem legături nepotrivite cu necredincioşii, iar Dumnezeu nu dă niciodată un avertisment fără un motiv întemeiat.

Holden îşi dădu ochii peste cap.

— Nu încerc să mă leg de tine, doar încerc să te sărut. El se aplecă din nou, insistent. Haide, Callie, ce e rău în a fura câteva sărutări? Să nu îmi spui că nu ai sărutat niciodată pe cineva din pură plăcere.

Ea îşi feri repede privirea. Obrajii îi roşiră. Ar fi vrut să se poată afunda în nisip şi să se ascundă acolo. El întinse mâna pe nesimţite şi îi prinse bărbia între degetul mare şi arătător. Îi întoarse capul, făcând-o să se uite la el. Ochii lui se îngustară, neîncrezători.

— N-ai sărutat niciodată pe cineva?

Mânia luă locul stânjenelii aşa că îl lovi peste mână.

— Până să vin aici abia mi s-a îngăduit să mă *uit* la un bărbat, darmite să îmi petrec vremea singură cu el. De unde atâtea ocazii de sărutat?

Ea se aştepta să râdă de ea, dar, în schimb, privirea lui se îmblânzi. El îşi plimbă privirea de la ochi la buzele ei, apoi păru să urmeze linia obrazului până la păr. În timp ce privirea lui tandră o cerceta, ea simţi aceeaşi emoţie dulce în piept ca atunci când buzele lui le atinsese pe ale ei.

Mânia se stinse, înlocuită de nişte dorinţe ciudate şi de porniri sufleteşti.

Oare ce îi făcea? El ridică mâna şi, deşi avea timp să i-o îndepărteze, rămase neclintită până ce simţi cum îi cuprinde uşor ceafa cu mâna. El îi netezi părul, iar atingerea lui îi dădu fiori pe spate. Mâna lui alunecă până ce îi cuprinse obrazul. Îi venea să îşi lase capul într-o parte, să simtă mai bine atingerea palmei lui pe obraz, dar inima îi bătea deja atât de repede, încât nu ştia nici dacă mai putea mişca.

— Scumpa şi nevinovata mea Callie, te înspăimânt?

Ea scutură capul, nefiind în stare să vorbească.

— Dar îţi simt bătăile inimii. Sunt foarte iuţi.

Pesemne că ochii ei erau rotunzi ca luna de deasupra. Încercă, fără succes, să îşi controleze respiraţia. Nu era speriată, era... Nu ştia ce era. De vreme ce nu mai simţise aşa ceva niciodată, ar fi vrut să se termine, dar şi să ţină la nesfârşit, totul în acelaşi timp.

— H... Holden?

Ea încercă prin acest singur cuvânt să pună toate întrebările ce făceau zarvă în mintea ei confuză.

— Callie?

Degetele lui se mişcau uşor înainte şi înapoi sub urechea ei.

— Te rog...

— Ce mă rogi? Tonul lui era blând, dar expresia devenea uşor mai hotărâtă. Te rog să mă atingi? Te rog să nu mă atingi? Ştii măcar ce vrei, Calliope Myers?

Da, ştia. Dumnezeu să o ierte, ştia ce voia.

Dar nu putea avea. Nu atunci, nu cu bărbatul acela.

— Eu...

Ea nu găsea cuvintele prin care să spună limpede ce simţea fără să îi dea impresia greşită. Holden zâmbi în cele din urmă. Un zâmbet dulce-amar. Fără să rânjească, doar o arcuire a buzelor într-un zâmbet rece. El îşi luă mâna de pe obrazul ei.

— Bine. Fără alte întrebări. Dar lasă-mă să încerc să dau nişte răspunsuri. Vrei să cred la fel ca tine: că Dumnezeu e aici şi că Lui îi pasă. Ei bine, am crezut asta cândva şi uite unde am ajuns. Sunt un bărbat văduv, care şi-a pierdut singurul copil, un doctor care a văzut prea multă suferinţă. Nu mă pot întoarce la credinţa aceea, Callie. Pur şi simplu nu mai este în mine.

— Dar nu înţelegi? Callie îşi împreună mâinile sub bărbie. *Este* în tine. Dacă a fost odată, e încă acolo. Doar că ai îngropat-o. Ţi-ai pierdut legătura, Holden, dar ca să o recâştigi nu trebuie decât să ceri.

— De ce nu poţi pricepe că nu vreau să cer?

El lăsă capul pe spate, închise ochii şi trase aer adânc în piept, apoi îi dădu drumul, umflând obrajii. Rămaseră într-o linişte apăsătoare secunde bune, apoi el sări brusc în genunchi.

— Vrei să mă ajuţi, vrei să fii prietena mea. Pot accepta asta. Pot chiar să apreciez. Problema e, Callie, că între noi doi nu va fi niciodată o simplă prietenie. E prea multă patimă. Vâlvătaia fie o să se dezlănţuie, fie o să se stingă. Nu va mai rămâne nimic.

El începu să adune bucăţile împrăştiate de hârtie cerată.

— Te întrebi vreodată de ce te superi aşa de tare pe mine? Asta e pasiunea. Eşti atât de frumoasă când te înfurii pentru că patima scoate văpăi prin ochii tăi.

El aruncă ghemotocul de hârtie în coş, puse mâna pe altul şi îl aruncă tot acolo cu şi mai multă putere. Se opri şi o privi drept în faţă.

— Chiar dacă m-am împotrivit, văd că vreau totul: râsul, glumele, povestea de dragoste… N-am vrut să mă mai deschid faţă de nimeni, dar tu ai un fel al tău de a cuceri un om. Poate că nu îl vreau pe Dumnezeul tău, dar te vreau pe tine, cu adevărat. Ai adus în viaţa mea o lumină ce mi-a lipsit multă, multă vreme. Dar, în clipa asta, nu e alegerea mea. Îţi aparţine.

Callie îşi simţi inima grea. Oricât de mult îşi dorea să

simtă văpaia pasiunii alături de Holden, nu o putea avea. Nu câtă vreme refuza cu îndărătnicie să admită că Dumnezeu e Creatorul lui şi nu câtă vreme ştia că nu exista viitor pentru ea acolo. Ochii i se umplură de lacrimi pe care el trebuie să le fi văzut, fiindcă plecă privirea şi se ridică în picioare, luând şi coşul în acelaşi timp.

— Hai să mergem!

Callie se ridică şi îl urmă la maşină. Nu scoase o vorbă pe drumul de întoarcere spre Schofield. Nu spuse nimic când el o conduse politicos la uşă. Şi nu făcu niciun zgomot în timp ce îşi lua hainele de noapte şi se strecura în aşternuturile patului său.

Dar, odată ce puse faţa pe pernă, izbucni în hohote de plâns, tremurând din tot corpul şi ameninţând să o sfâşie în două. De ce oare durea atât de tare să faci ce e bine?

16

HOLDEN

Holden opri maşina în faţa bungaloului lui Mica, opri cheia în contact şi lăsă capul în piept. Fusese nedrept cu Callie. Nu ar fi trebuit să arunce povara răspunderii pentru relaţia lor pe umerii ei.

Relaţie... Oare aveau aşa ceva? Cum putea el numi plusurile şi minusurile, suişurile şi coborâşurile legăturii pe care ei doi o aveau? Era exact invers faţă de perioada când îi făcuse curte, atât de previzibil şi de calculat, Lornei. Dar apoi, Lorna şi Callie nu aveau nici ele nimic în comun, în afară de credinţa lor nestrămutată.

A, da, Lorna era la fel de fermă când venea vorba despre credinţa într-o Fiinţă superioară. De fapt, prima oară se întâlniseră la un eveniment al bisericii, alături de tatăl şi de mama ei vitregă. Tatăl ei era încântat că Holden îi acorda atenţie fiicei sale şi încurajase relaţia lor, lucru surprinzător având în vedere diferenţa lor de statut social.

Privind în urmă, interesul socrului său se datora pesemne traiectoriei lui profesionale. Domnul Ballard era avocat, obişnuit să o ducă bine, şi nu voia nimic mai prejos pentru copilul său. Titulatura lui de „doctor” îl câştigase pe seniorul Ballard. Se aşteptase ca Holden să îi ofere un trai bun Lornei. Şi Holden aşa făcuse. Începuse să lucreze cu normă întreagă la Spitalul Universitar din Chicago, de îndată ce îşi terminase rezidenţiatul. În primul lor an de căsnicie, el cumpără o casă frumoasă într-unul din cartierele cele mai elegante din Chicago.

El şi Lorna umplură casa impunătoare, cu două etaje, cu mobilă nouă, cu picturi care luau ochii şi cu toate elementele de decor ce denotau bogăţie şi importanţă. Muncea şase zile pe săptămână ca să îi asigure Lornei traiul cu care era obişnuită, iar în a şaptea zi se odihnea, de obicei în timp ce Lorna participa la serviciile religioase, fără

el.

Dar, în timp ce influenţa lor socială creştea, Lorna devenea tot mai rece. Holden îşi rezemă capul de volan. Fără să se plângă vreodată, prea educată ca să fie cicălitoare, Lorna îi ceruse lui Holden să o ia mai încet, să petreacă mai mult timp cu ea, să meargă la biserică împreună. Dar nu avea timp.

El îşi construia cariera, strângea avere. Aveau timp să se relaxeze împreună şi să meargă la biserică mai târziu, după ce vor fi strâns de toate. Începuse să simtă că relaţia lui cu Lorna era la fel de firavă ca cea cu Dumnezeu. După o vreme, ea află că aşteptau un copil. Bucuria acelei zile speciale prinse viaţă în amintirea lui Holden. Se ridică şi îşi duse braţele la piept, ca atunci când o îmbrăţişase pe soţia sa când îi dăduse vestea că vor deveni părinţi.

Îi promisese, printre sărutări, că, odată cu venirea pe lume a copilului, o să muncească mai puţin şi că va fi familistul pe care ea şi-l dorea. În mare parte, se ţinuse de promisiune, până când aflase de la doi colegi despre un eveniment special. „Regele Swingului”, Benny Goodman, urma să dea un spectacol la Hotel Congres, cvintet pentru clarinet, în ianuarie.

Biletele erau puţine, dar, dacă aveai relaţiile potrivite, se găseau. Administratorul spitalului avea câteva bilete, pe care era dispus să le împartă cu cei pe care îi considera vrednici de acest privilegiu. Era un eveniment de înaltă clasă, iar Holden era hotărât să îi ducă pe Lorna şi pe Timmy. Ca să fie printre cei câţiva aleşi, trebuia să îi arate superiorului său că era trup şi suflet pentru spital. Din acest motiv fusese la spital şi nu acasă, alături de Lorna şi de Timmy, în clipa când ei avuseseră cea mai mare nevoie de el.

Îşi încleştă degetele dureros de tare în braţe. Voia să dea uitării noaptea aceea. Încercase din răsputeri să o uite. Cu toate acestea, amintirea nu ceda, şirul de evenimente era întipărit în mintea lui ca un epitaf gravat în piatră…

Cum îl sunase Lorna la spital:

„Te rog să vii devreme acasă în seara asta, dragul meu. Vreau să punem instalaţia pe brad pentru Tommy”.

Cum îi răspunsese el:

„Dar, scumpa mea, trebuie să stau peste program, ca să putem merge în excursie la sfârşitul săptămânii, ai uitat?”

Cum acceptase ea cu strângere de inimă:

„În regulă, dar să nu întârzii prea mult, te rog”.

Cum stătuse în camera de gardă, râzând cu un coleg până *ce* trecuse bine de ora unsprezece. Cum mersese cu maşina spre casă, cum văzuse fumul, cum inima începuse să îi bată mai tare, cuprinsă de teamă. Cum încercase să treacă cu forţa de pompieri şi să intre în casa înghiţită de flăcări.

Cum îi văzuse faţa mâhnită a şefului pompierilor care îi dădea explicaţii:

„Trebuie să fi pornit de la pomul de Crăciun. A fost atât de aproape de buza scărilor încât i-a prins la etajul doi. Probabil au murit intoxicaţi cu fum”.

Cum simţise povara copleşitoare a vinovăţiei de a fi pus pomul acela imens lângă fereastra salonului, unde trecătorii îl puteau admira în toată splendoarea, impresionaţi. O capcană a morţii pentru familia sa, pusă de el...

Se aprinse brusc o lumină la stânga şi Holden tresări. Se uită spre sursa luminii, care venea de pe terasa lui Mica, şi spre silueta prietenului său în spatele uşii cu plasă. Cât timp stătuse în maşină? Bine că lumina îi alungă gândurile nefericite în ungherele minţii. Ieşi din maşină şi o luă cu paşi greoi pe trotuar. Uşa cu plasă se dădu în lături, aducând la lumină trăsăturile feţei lui Mica. Holden îi întinse cheile de la maşină. Mica le luă, zâmbi, dar apoi se încruntă.

— Eşti în regulă, prietene?

Holden lăsă privirea în pământ şi dădu din cap. Simţi o mână pe umărul lui. Privi la faţa îngrijorată a prietenului său.

— Intră, să stăm de vorbă!

În mod obişnuit, Holden ar fi refuzat o asemenea invitaţie, dar amintirile îi pustiiseră inima şi aşa rănită. Nu voia să fie singur. îl urmă pe Mica în salon şi se trânti în mijlocul canapelei. Mica se aşează pe un scaun, în faţa lui Holden.

— Ce s-a întâmplat?

Ce să îi spună? Surorilor lui le plăcea să vorbească. Fără încetare. Şi Lorna vorbea mereu, despre orice. Iar Callie, odată ce se pornea, nu o mai puteai opri. Holden însă nu avea habar cum să scape de povară. Stătea fără să zică nimic, iar Mica aştepta, cu bărbia în mână, cu ochii îngustaţi şi căzut pe gânduri.

În cele din urmă, Mica oftă.

— Are legătură cu Callie?

Holden îşi muşcă obrazul pe dinăuntru. Mica îi mărturisise că avea sentimente profunde pentru Callie. Oare cum ar reacţiona dacă recunoştea că o voia? Risca să îşi piardă singurul prieten dacă făcea asta?

— Poate că, ştiind cât de cucerit eşti de ea, nu e o idee bună să vorbesc cu tine.

Mica pufni într-un râset scurt şi amar.

— Ascultă, Holden, Callie mi-a spus deja că sunt ca un frate pentru ea. Şi e sinceră, culmea! Normal, aş fi cel mai fericit de pe pământ dacă lucrurile ar sta altfel, dar noi doi nu vom fi decât prieteni. Aşa că nu o să mă simt călcat în picioare dacă recunoşti că te-ai îndrăgostit de ea.

— Nu sunt sigur. Holden se aplecă în faţă şi se rezemă cu coatele pe genunchi. Ştiu că nu vreau.

— Fireşte că nu. Mica vorbea la fel de direct ca de obicei. Nu vrei să iubeşti pe nimeni. Dar nu e prea distractiv să fii singur, nu e aşa, prietene?

Holden dădu din cap.

— Callie zice că Dumnezeu a trimis-o în Oahu pentru mine. El pufni ironic. De parcă îi pasă Lui într-atât ca să facă asta!

Buza de sus era plină de broboane de sudoare. Îşi amintea un alt lucru pe care i-l spusese Callie: Dumnezeu ne pune la dispoziţie mijloacele de a împiedica răul să îşi facă de cap. El plânge când răul triumfă, dar întotdeauna omul face alegerea. Cuvintele acestea îl străpunseră pe Holden până în adâncul sufletului.

Noaptea incendiului îi reveni puternic în minte. Oare Dumnezeu plânsese alegerea pe care Holden o făcuse în noaptea aceea? Mica traversă camera, se duse lângă Holden şi îi puse mâna pe umăr.

— Ştiu că n-am vorbit despre credinţa mea cât vorbeşte Callie. De fapt, până să vină ea aici, mă cam delăsasem. Dar entuziasmul ei molipsitor mi-a reaprins flacăra credinţei. Vreau să ştii că m-am rugat pentru tine în tot timpul ăsta.

Holden stătea drept şi îl privea pătrunzător pe Mica. Nu şi-l putea imagina pe Mica, petrecăreţul, făcând ceva atât de serios precum rugăciunea. Mica îşi lăsă mâna în poală şi râse puţin ruşinat.

— Mda. Sună un pic aiurea, nu-i aşa? Dar e adevărat. El se lăsă pe spate şi îşi încrucişă picioarele, cu o mină serioasă. După ce Callie mi-a spus că nu există nicio speranţă ca noi să avem o altă relaţie decât prietenia, m-am tot gândit cum să trec peste asta, chiar dacă doare. Voi trece peste asta pentru că nu depind de Callie să mă facă fericit.

Mica întinse mâna în spate, spre masa dinapoia canapelei şi luă o Carte care îi părea cunoscută. Nu era acoperită de praf. ca ultima dată când Holden o văzuse pe biroul lui Mica. Poate că Mica făcuse nişte schimbări în viaţa lui. Frunzări paginile foarte subţiri, cum făcuse şi Callie mai devreme.

— „Da, suflete, încrede-te în Dumnezeu, căci de la El îmi vine nădejdea”. El se uită la Holden şi arătă spre versetul pe care îl citise. Am speranţă, chiar dacă am renunţat la ea pentru o vreme.

Dacă ea nu mi-e sortită, mă aşteaptă altceva, şi mai bun. Dar tu, Holden? Eşti unul dintre cei mai nefericiţi oameni pe care i-am întâlnit vreodată. Ţi-ai găsit toată fericirea în viaţa pe care ai avut-o cu Lorna şi copilaşul vostru, şi acum, că ei s-au dus, nu mai ai nimic. Eşti ispitit să îţi găseşti fericirea în Callie. Nu o să meargă. Oricât de minunată ar fi Callie, o să îţi ofere numai o fericire superficială. Îţi trebuie ceva mai profund. Ai nevoie de speranţa ce vine de la Dumnezeul minunilor.

Holden tresări. Vorbele lui Mica, blânde, cu un accent sudist atât de cunoscut, îi deschiseseră o rană în inimă.

— Nu o să îmi pun nădejdea într-un Dumnezeu care mi-a lăsat familia să moară.

— Holden, ascultă…

— Nu. Tu ascultă. Holden lovea cu pumnul în palma deschisă la fiecare cuvânt. Dumnezeu… mi-a… lăsat… familia…să… moară… El îşi apăsă podul palmelor pe bancheta tapisată a canapelei, încercând să îşi stăpânească furia. M-am rugat – L-am implorat – să îi scoată în viaţă de acolo. Dumnezeul minunilor? Ce glumă! Am ales să mă fac medic pentru că am vrut să fac ceva bun. Am văzut de nenumărate ori oameni cu boli sau răni a căror vindecare e dincolo de puterea mea, dar am fost învăţat că Dumnezeu are controlul şi că El poate salva. Dar oamenii au murit pe capete în jurul meu. Şi apoi a urmat familia mea: soţia mea, fiul meu… Glasul i se frânse. Scutură din cap. Nu o să mă las iar pe mâna acelui Dumnezeu, Mica. Refuz!

Mica închise Biblia şi plecă fruntea.

— Atunci nu mai am ce face pentru tine, prietene.

Holden se ridică brusc de pe scaun şi măsură cu paşii încăperea, cu mâinile strânse pumn.

— Cu alte cuvinte, îmi spui că nu mai am speranţă.

— În niciun caz. Mica răspunse la furia lui Holden cu o faţă netulburată ce îl înfurie pe Holden şi mai tare. Îţi spun doar că nimeni altcineva nu poate schimba lucrurile în locul tău, nici eu, nici Callie. Tu trebuie să faci asta. E alegerea

ta.

Iar cuvântul acela!.Alegere”. Holden scuipă.

— Nu avem de ales. Facem alegeri, dar nimic nu merge după cum plănuim. Ce e să se întâmple, se întâmplă. Suntem la voia sorţii.

Mica se ridică.

— Nu, Holden, lumea e la voia sorţii, dar, dacă îl ai pe Dumnezeu în inima ta, atunci El este la cârmă. Dar trebuie să îl laşi pe El să aibă controlul. Trebuie să cauţi îndrumarea Lui. Nu te va obliga, trebuie să fie alegerea ta. Vocea lui se stinse. Holden, ai devenit medic din motivele potrivite. Dar mi-ai mai spus cum decurgea viaţa ta. Ai uitat că e important să asiguri cele de trebuinţă şi te-ai pierdut în abisul lucrurilor pe care ţi le-ai dorit. Când ceea ce căutai s-a schimbat, s-a schimbat şi inima ta. Şi lucrurile au luat-o razna. El oftă. Trebuie să descleştezi pumnii şi să laşi frâiele. Încredinţează-te lui Dumnezeu şi lasă-L să facă o schimbare în inima ta.

Holden îşi apăsă podul pumnilor pe frunte. Pentru Mica şi Callie totul suna atât de uşor, dar nu era. Credea că făcuse alegerile potrivite: să ofere un trai bun familiei sale, să aibă o carieră care să schimbe viaţa multor oameni. Dar unde îl aduseseră alegerile acelea? Aici, pe insula aceasta, unde nu prea era nevoie de priceperea lui ca medic. Aici, unde era singur în micul lui bungalou. Aici, pe cont propriu. Singur.

„Eşti împotmolit în noroiul şi mocirla amărăciunii...” Cuvintele lui Callie nu îi dădeau pace. „Împotmolit... împotmolit”. Stătea încordat, cu picioarele înţepenite, captiv în podeaua din camera de zi a lui Mica. Apoi, cu un efort conştient, ridică piciorul drept şi făcu un pas în faţă. Un pas. Apoi el ridică faţa spre tavan, zâmbind cu o satisfacţie amară.

Era exact unde voia să fie, la cârmă. „Vezi, Doamne? Mă pot mişca oricât vreau. Nu sunt împotmolit”.

El se întoarse şi se uită în ochii lui Mica. Privirea plină de

amărăciune de pe chipul prietenului său îl făcu pe moment puţin mai nesigur, dar apoi îşi întări iar inima. Puse mâna pe umărul lui Mica, arcuind buzele într-un zâmbet forţat.

— Ascultă, ştiu că îmi vrei binele, dar sunt bine. Normal, mă simt uneori singur. Cine nu se simte? Am avut parte de un pic de suferinţă în seara asta, dar asta nu înseamnă că nu mai am speranţă, zic drept? încă zece luni şi o să termin treaba aici. Voi fi liber să îmi continui viaţa, luând-o de la capăt. Şi, cine ştie? Poate Callie va „alege”, apăsă cuvântul, ridicând buzele într-o parte, într-un zâmbet răutăcios, să înceapă o viaţă nouă cu mine. Am lăsat-o pe ea să aleagă.

Mica înălţă deodată sprâncenele.

— I-ai cerut să înceapă o viaţă nouă cu tine?

Holden ridică din umeri, luând un aer nepăsător.

— Nu cu vorbele astea, dar cu acelaşi mesaj. Ştie ce vreau, i-am cerut să îmi dea de ştire.

Mica fluieră printre dinţi.

— Asta-i bună, prietene. Te pregăteşti pentru o dezamăgire.

Holden îi aruncă o privire aspră lui Mica.

— Ce spui?

— Spun că fata nu va alege să te urmeze. Ea a ales deja să îl urmeze pe Dumnezeu. L-a pus la cârma vieţii ei.

Holden pufni.

— Femeile au obiceiul să se răzgândească, ai uitat? Nu ai cum să ştii dinainte ce va face Callie.

Mica clătină din cap, apoi deschise gura, ca pentru a spune ceva. Trebuie să fi cântărit mai bine, totuşi, fiindcă închise gura. Întinse braţele în lături, într-un gest zadarnic, dar în ochi i se citea compasiunea.

Holden râse… aspru, trist.

— Cum ai zis mai devreme, Mica, nu poţi face nimic pentru mine.

Dădu să plece.

— Am zis că nu mai am ce face pentru tine… decât să mă rog.

Fără vreo explicaţie, la cuvintele acestea, Holden simţi un fior pe spate. Se înveli cu mânia ca într-o manta.

— Nu îţi mai răci gura, Mica. Nu te ascultă nimeni. Ştiu ce spun.

Ieşi pe uşă cu paşi apăsaţi, coborî scările şi o luă pe trotuarul ce ducea la bungaloul său. Dar, după ce se închise în camera în care domnea liniştea, îşi lăsă bărbia în piept, copleşit de tristeţe. Era foarte posibil ca Mica să aibă dreptate.

Callie nu îl va alege pe el în locul Dumnezeului ei. Foarte bine, atunci. Ridică bărbia, merse în dormitor şi începu să se dezbrace cu mişcări ţepene, bruşte. Cine avea nevoie de ea? Mereu împrăştia versete din cartea ei de poveşti de adormit copiii, îşi băga nasul unde nu îi fierbea oala. Ce mai nevastă! Nici măcar nu umbla încălţată.

Putea ea să impresioneze înalta societate din Chicago? Se opri şi rămase în mâini cu cămaşa pe care o dăduse jos, imaginându-şi faţa dulce a lui Callie, care se uita la el cu milă, în timp ce vorbea cu înflăcărare despre credinţa ei. Făcu cocoloş cămaşa pe care o aruncă mânios în coşul de rufe, din ce în ce mai înverşunat să nu cedeze amintirii ochilor ei rugători.

Scormoni prin dulapul de haine după o pijama curată, îndrugând vorbe în camera liniştită şi goală.

— M-am descurcat bine în ultimii ani de unul singur. Da, mă simt singur din când în când. Dar mă descurc. Nu am nevoie de nimeni.

Atunci de ce îi spusese lui Callie că o voia? Ce fusese în capul lui să se deschidă faţă de ea în felul acela? Probabil povestea ei tristă îl dezechilibrase şi îi trăsese preşul raţiunii de sub picioare.

Dar revenise cu picioarele pe pământ. Merse la fereastră, o deschise şi se rezemă de pervaz. Vântul frământa crengile copacului.

„Când vântul te atinge, trăieşti realitatea unui Dumnezeu extraordinar, fie că alegi să îl recunoşti, fie că

nu”.

Cuvintele lui Callie din seara aceea în Haleiwa îi răsunau în minte. Ce vorbise el cu Mica? Era ceva legat de soartă… A, da, că erau la voia sorţii. Să însemne asta că era la mila lui Dumnezeu?

Se apropie cu paşi grei de pat şi dădu învelitorile la o parte. Se trânti pe saltea, îşi puse mâinile sub cap, lăsă coatele pe pat şi privi în tavan. Gândurile îi zburau în voie. Mila Domnului e compasiunea… Asta fusese învăţat să creadă. Mama îi citise despre îndurarea lui Dumnezeu în Petru, capitolul 1, ceva despre îndurarea care dădea oamenilor o speranţă vie, prin învierea lui Isus Cristos.

El se încruntă, storcându-şi mintea să îşi amintească restul. Era un avertisment, cum că ar trebui să te bucuri în necazuri, pentru ca, astfel, alţii să vadă credinţa ta şi, să îi aducă slavă lui Isus. Pufni dispreţuitor. Callie trebuie să fi citit pasajul şi să îl fi înghiţit cu totul, din vreme ce nu îşi abandonase credinţa, în ciuda încercărilor.

Dorinţa de a avea aceeaşi pace sufletească precum Callie nu îi dădea pace. Şi ea suferise. Pierduse la fel de mult ca el. Cu toate acestea, în loc să se cufunde în amărăciune, ea ajunsese puternică, veselă şi împăcată. Îşi luă mâinile de sub cap şi le puse pe piept, apăsând cu putere pe golul pe care îl simţea în locul acela.

Mica îi spusese că se pregătea de o dezamăgire, aşteptând alegerea lui Callie. Nu avea nevoie de încă o dezamăgire. În loc să îi dea prilejul de a-i refuza oferta, avea să îi spună că se răzgândise. Un moment de slăbiciune îl făcuse să îşi deschidă sufletul în faţa ei, dar acum îşi recăpătase stăpânirea de sine.

Se întinse şi îşi trase aşternuturile peste picioare, apoi se cuibări în perne, foindu-se puţin, ca să stea comod. Stătea întins, nemişcat, cu ochii în tavanul negru şi cu ochii larg deschişi. Luase decizia. Oare nu trebuia să simtă satisfacţie? în loc de asta, golul din suflet părea să îi coboare în măruntaie şi să îi provoace o dorinţă dureroasă,

pe care nu ştia cum să o astâmpere.

— Callie Myers, regret ziua când te-am ridicat din nisip.

„M-a scos din groapa pieirii, din fundul mocirlei; mi-a pus picioarele pe stâncă şi mi-a întărit paşii”.

Holden îşi împietri inima ca să reziste cuvintelor ei spuse cu glas duios.

„M-a scos din groapa pieirii, din fundul mocirlei…” îşi împietri inima împotriva lui Callie.

„…mi-a pus picioarele pe stâncă…”

Îşi împietri inima împotriva lui Dumnezeu. Şi ignoră golul dureros pe care îl simţea în piept, unul la fel de real precum liniştea răsunătoare din camera lui goală şi însingurată.

17

CALLIE

Callie deschise ochii după ce îşi rosti rugăciunea de la masa de dimineaţă şi îl zări pe Holden care se îndrepta spre ea, traversând sala de mese.

Simţi un gol în stomac şi inima începu imediat să îi bată de două ori mai repede. Avusese o noapte foarte grea, luptându-se din răsputeri cu sentimentele pentru bărbatul acesta, rugându-L pe Dumnezeu să îi dea curajul de a face ce trebuia făcut. Se împăcase cu situaţia, numai că sentimentele ei nu puteau fi stinse la fel de lesne.

— Domnişoară Myers.

Holden stătea politicos de partea cealaltă a mesei, ţinând mâinile împreunate la spate. Îşi pieptănase părul de pe frunte, punând în valoare ochii aceia de safir cărora lui Callie îi venea atât de greu să le reziste.

Îşi îngădui o arcuire a buzelor la salutul lui respectuos.

— Ce ar fi să stai jos, Holden. Şi, te rog, nu fă pe scorţosul cu mine – am depăşit momentul, nu crezi?

El mişcă puţin din umeri, cuprins de o roşeaţă uşoară pe gât. Pentru o clipă, şovăi, părând ruşinat, dar apoi trase un scaun şi se aşeză în faţa ei. Îşi puse braţele pe masă.

— Callie, trebuie să stăm de vorbă.

— Despre aseară? întrebă ea. El încuviinţă din cap. Atunci pot să vorbesc eu prima?

El strânse din dinţi şi, pentru o clipă, crezu că o va refuza. Dar el făcu un gest scurt din bărbie, ce însemna că se învoia, fără tragere de inimă.

— Holden, m-am gândit la ce ai spus aseară. Ea vorbea aproape de şoaptă, ca să aibă un dram de intimitate. Ai zis că o relaţie între noi depinde de mine şi că…

— M-am înşelat. El inspiră atât de adânc încât i se umflă pieptul, apoi expiră. O relaţie ar trebui să fie o hotărâre reciprocă. Aş dori să îmi retrag cuvintele pe care le-am spus

pripit aseară.

Callie nu îşi dezlipi privirea de la el, dar se lăsă pe spătarul metalic al scaunului, retrăgându-se cât putu de mult din faţa lui. Ar fi trebuit să simtă că îi fuge pământul de sub picioare, tocmai acum, când abia îşi găsise locul, dar el reuşi din nou să o ia prin surprindere.

— În regulă… Te rog să nu o iei personal. Ea făcu o grimasă la tonul lui sec. Eşti o tânără foarte atrăgătoare, cu multe însuşiri bune. Dar, ca să înţelegi, viitorul meu e nesigur. Mă gândesc să fac o altă alegere în privinţa carierei după ce stagiul meu de aici se încheie. Prin urmare, nu îţi pot oferi siguranţă. Astfel, e în interesul tău să…

— În interesul *meu*?. Callie dădu farfuria la o parte şi îşi puse braţele pe masă. Nu încerca să faci pe victima, Holden Winters. Ştiu ce faci acum. O rupi la sănătoasa de frică.

— Nu înţeleg. El strânse buzele, făcând o linie amară.

Ea pufni într-un râs scurt.

— Asta faci. Când sunt emoţiile tale în joc, tragi pătura formalismului şi te înveleşti atât de strâns în ea că îţi înăbuşi sentimentele. Măcar pentru o vreme. Faci asta de fiecare dată când începi să te apropii de mine.

— Eu nu mă învelesc…

— Ba da! Ea aproape şuieră cuvintele. Dar, mai ştii ceva, Holden? E în regulă. Ca să înţelegi, nici eu nu caut o relaţie de lungă durată. Nu sunt la vânătoare de soţ. Scopul pentru care mă aflu aici e să învăţ cât pot de mult despre îngrijirea bolnavilor ca apoi, când ajung acasă, să pot folosi cunoştinţele pentru a-mi ajuta comunitatea.

— E foarte nobil din partea ta, sunt convins, dar…

— Mai cred că Dumnezeu vrea să fiu o mărturie pentru El câtă vreme sunt aici, să re ajut să îţi regăseşti drumul spre El. Nu îmi faci munca uşoară, dar Dumnezeu nu a zis niciodată că voia Sa e o misiune uşoară, ci numai că e răspunderea mea. Cumva, El îmi va da puterea de a-ţi ţine piept şi de a-ţi înfrunta amărăciunea care nu se dezlipeşte de tine şi care, câteodată, mă face să doresc să îţi smulg

nasul.

Ea se ridică în picioare, se aplecă peste masă, apropiindu-şi nasul la numai câţiva centimetri de al lui.

— Oricare ar fi motivul pentru care te afli aici e ceva ce trebuie să îţi lămureşti singur, dar, câtă vreme fugi de mine, ai putea lua în calcul un lucru. Poţi scăpa de mine, dar nu poţi scăpa de Dumnezeu. El e peste tot. Şi te vrea înapoi. Iar dacă eu nu voi reuşi să pătrund prin căpăţâna aceea tare a ta, atunci altcineva va veni să facă acelaşi lucru. Aşa că, ai face bine să nu mai trăieşti în trecut, ci să ridici numai privirea la cer şi să faci pace cu El. Ne va scuti pe toţi de multă pierdere de vreme şi de supărări.

Apoi ea îşi luă cu elan tava neatinsă şi se îndepărtă cu paşi mari şi cu nasul în vânt.

* * *

HOLDEN

Holden se lăsă greu în scaun. Ce ghiduşă mică putea fi! Părul ei roşu nu era o păcăleală. Dar cât de încântătoare era când se mânia! Voia să îi smulgă nasul? El îşi undui buzele amuzat, apoi îşi domoli repede reacţia. Conversaţia nu avusese cursul plănuit, dar rezultatul era acelaşi.

Se rezemă cu cotul pe masă şi îşi puse bărbia în palmă. Oricât detesta să admită, Callie avea dreptate în privinţa unui singur lucru. Trebuia să îşi lămurească scopul pentru care se găsea acolo. Şi nu doar atât, trebuia să îşi afle raţiunea de a trăi. Nu mai era nici soţ, nici tată. Nu avea de gând să îşi continue cariera de medic la care visase încă din copilărie.

Dacă pierduse pentru totdeauna lucrurile care îi conturaseră identitatea în trecut, oare mai avea vreo menire?

* * *

CALLIE

Callie ieşi ca o furtună din sala de mese, aproape lovindu-se de doi soldaţi în uniformă care intrau. Ei fluierară şi se traseră îndărăt, ridicând mâinile în semn de capitulare în glumă, dar ea îi împinse şi trecu pe lângă ei fără să se scuze.

O podideau lacrimile şi era hotărâtă să dispară singură undeva, înainte să cadă pradă emoţiei ce ameninţa să se dezlănţuie. Nu avea să se umilească bocind în public.

O ploaie măruntă începu să cadă, aşa că grăbi pasul, alergând pe distanţa rămasă până la biblioteca unităţii. Acolo era la adăpost şi putea găsi un colţ liniştit unde se putea gândi la ce o ardea şi putea vărsa lacrimile ce împingeau de sub pleoape. Ar fi preferat să meargă la apartamentul ei, însă nu putea. Lidia era acolo.

Faţa acră a colegei de cameră nu va face decât să îi sporească neliniştea sufletească. Oare când va ieşi Lidia din butoiul cu melancolie? Cândva, Lidia fusese o confidentă bună, dar nu mai era. Abia dacă mai erau colege de cameră, nici măcar nu mai vorbea cu ea. Callie înălţa rugăciuni neîncetat pentru Lidia şi pentru ca prietenia lor să se refacă, dar, până în clipa aceea, Dumnezeu nu îi răspunsese la cerere.

Intră pe uşile bibliotecii şi îşi făcu drum printre mese către ultimul rând de rafturi, spre o măsuţă rotundă, ce era pusă în colţul cel mai îndepărtat. Se aşeză cu spatele la sală, îşi puse capul în mâini şi dădu frâu liber lacrimilor ei amare. De ce îl lăsa să aibă atâta putere asupra ei? Iar se înfuriase peste măsură pe el.

Mătuşile ei o preveniseră mereu să îşi stăpânească furia. Dacă se răstea mânioasă când era mică, o puneau la masa de scris să scrie Iacov 1:26 până ce umplea o pagină, pe faţă şi pe spate. Ştia că trebuia să îşi ţină limba în frâu ca să nu fie un exemplu negativ pentru iubirea răbdătoare a lui Dumnezeu. Credea că învăţase să îşi stăpânească emoţiile sub îndrumarea lor. Aceasta până să îl întâlnească

pe Holden.

O, cât de mult o provoca! Îşi şterse lacrimile copilăreşti ce şiroiau neîncetat pe obrajii ei fierbinţi. Băgă mâna sub gulerul rochiei şi scoase un şnur pe care şi-l legase în jurul gâtului în dimineaţa aceea.

Legănă şnurul dinaintea ochilor, privind cum se răsucea şi se legăna nasturele smuls de la cămaşa lui Holden. Îşi pusese şnurul cu nasturele la gât, ca să atârne aproape de inima ei, ca o aducere-aminte să se roage pentru el – şi să îi poarte iubirea lui Dumnezeu.

Dar el îi făcea viaţa atât de grea! Ce anume din ce îi spusese Holden o enerva atât de rău? Patima. Mătuşile Viv şi Vi o preveniseră că bărbaţii puteau deveni pătimaşi şi o învăţaseră să stea departe de ei când se întâmpla lucrul acesta. Era sigură că mătuşile vedeau pasiunea ca pe un lucru rău.

Numai că Holden îi spusese că, atunci când se aprindea pătimaşă, era cea mai frumoasă. Şi atunci, pasiunea era de bine sau de rău? Şi ce mai conta, din moment ce luase hotărârea că nu putea începe o relaţie cu doctorul Holden Winters? Lăsându-şi capul în mâini, îşi adună gândurile în rugăciune.

„Doamne, credeam că am lămurit toate lucrurile acestea. Am venit în Schofield ca să profesez ca soră medicală, pentru a fi mai bine pregătită pentru oamenii din Shyler’s Point. Dar am atât de puţine ocazii de a profesa, încât am prea mult timp la dispoziţie. Nu am venit aici ca să mă îndrăgostesc. De ce s-a întâmplat? Şi de ce de Holden? Dacă era voia Ta să iubesc pe cineva, de ce nu l-am putut iubi pe Mica, cu care mi-e uşor să mă înţeleg şi care ţi-e devotat, în loc să mă îndrăgostesc de un îndărătnic şi un arţăgos?

Buza de jos îi tremura. Dorul de mătuşile ei şi de viaţa simplă din Shyler’s Point o cuprinse dureros. „Vreau să merg acasă, Doamne”. Îşi puse capul pe braţele încrucişate pe masă şi îşi mai îngădui câteva minute să îşi plângă de

milă. După ce i se uscară lacrimile, ridică fruntea, îşi şterse ultimele urme de lacrimi şi strânse din dinţi.

Aşadar, se îndrăgostise de Holden Winters. Ei bine, când te legi de ceva, te poţi şi dezlega. Va trebui să afle o cale de scăpare, atâta tot. Dintotdeauna fusese o persoană hotărâtă. Mătuşile Vi şi Viv o dojeneau adesea din pricină că era încăpăţânată, numai că această trăsătură de personalitate îi putea prinde bine.

Lăsă nasturele să cadă la loc, sub rochie, şi puse mâna în dreptul inimii. Cu o noapte în urmă, Dumnezeu îi dăruise pacea în toiul viforului ei de emoţii legate de Holden. Din câte se părea, pacea rămânea cu ea doar dacă era departe de el. Drumurile lor aveau să se întâlnească în mod inevitabil, fiindcă Schofield nu era mare, iar ei lucrau în acelaşi spital.

Atunci, Dumnezeu va trebui să îi păzească inima. Şi limba. Cu mâna pe nasturele care i se lipise de piele, închise iar ochii şi şopti:

— Ajută-mă să îl iubesc cu dragostea *Ta*, nu a mea. Rogu-Te, Tată…

18

CALLIE

— Domnişoara asistentă! Domnişoara asistentă!

Un cuplu Hawaiian venea fugind pe culoarul principal al spitalului. Callie ieşi grăbită din spatele biroului de recepţie să îi întâmpine. Bărbatul căra în braţe un băieţel, în timp ce femeia agita o tulpină cu flori galbene, delicate.

Ochii holbaţi ai mamei erau roşii de plâns. Callie se întrebă imediat de ce venise cu tulpina în spital, dar era mai îngrijorată de copilul care nici nu mişca, nici nu părea să respire măcar, şi inima începu să îi bată şi mai tare.

Callie arătă spre primul salon de pe hol şi îi făcu semn bărbatului să pună copilul pe masa de consultaţie. Apăsă cu degetele pe vena de la gâtul copilului. Pulsul inimii era înspăimântător de scăzut. Betsy se opri în uşă.

— Callie, ce se întâmplă?

— Cheamă-l pe doctorul Winters. Spune-i că e o urgenţă. Sunetul unor picioare grăbite îi dădu de ştire lui Callie că ajutorul era pe drum. Ridică poala cămăşii copilului. Acesta avea abdomenul plin de pete roşiatice, inflamate. Nu mai văzuse o erupţie ca aceea. Fruntea i se încruntă de îngrijorare. Copilaşul era foarte bolnav.

Părinţii stăteau lângă pat, urmărind-o pe Callie îndeaproape. Bărbatul bătu uşor cu mâna pe umărul soţiei şi femeia îşi acoperi gura cu mâna. Încă ţinea tulpina cu flori.

— Fiu mestecat plantă. Bărbatul arătă spre tulpină. Făcut foarte rău. Scuipat mult. Dus la culcare, nu trezit. Adus aici.

— Aţi făcut bine.

Callie se uită iar la creanga înflorită. Florile galbene semănau foarte mult cu cea roşie pe care Mica o culesese şi i-o pusese pe după ureche, leandru, cum o numise el. Îşi întoarse privirea spre copil. Îşi aminti tot ce învăţase despre

reanimare, în cazul în care copilul nu mai respira normal, dar se ruga să nu fie nevoită să folosească ce ştia.

Holden dădu buzna în încăpere, cu stetoscopul care i se legăna pe piept. Betsy venea în urma lui, dar rămase în uşă, să nu îi stea în cale. Callie se duse de partea cealaltă a patului.

— Ei zic că băieţelul lor a mâncat o plantă, apoi s-a îmbolnăvit.

Holden ridică privirea şi trase o gură scurtă de aer când privirea îi căzu pe creanga subţire pe care mama înnebunită de spaimă o agita ca pe un steag ce arăta capitularea.

— Leandru. Foarte otrăvitor. El îşi folosi stetoscopul, ascultă cu atenţie şi se încruntă. Pulsul e abia peste treizeci. Mult prea scăzut. Se întoarse către tată. Câţi ani are fiul dumitale?

— El… şapte luni.

Bărbatul ridică degetele ca să arate numărul.

— Şi cât timp a trecut de când a ingerat planta?

Bărbatul păru nedumerit. Se scărpină în cap şi schimbă o privire încurcată cu soţia lui.

— Eu nu ştie asta, ingerat.

— Mestecat. Holden apucă crenguţa şi o ţinu lângă gura sa, făcând mişcări cu gura ca şi cum ar muşca. Când a mestecat planta?

Bărbatul se lumină la faţă, în semn că înţelese.

— O! De dimineaţă. Multe ceas.

Fruntea lui Holden se încreţi apărându-i câteva rânduri de vârste ce trădau îngrijorarea, în timp ce aruncă crenguţa cu floarea ei ofilită în coşul de gunoi.

— Ceasuri… Puse mâna uşor pe abdomenul plin de pete al copilului, cu o expresie blândă. Domnişoară Myers? El vorbi atât de încet, încât ea fu nevoită să se aplece ca să îl audă. Acum ar fi un moment potrivit să vorbeşti cu Dumnezeul acela al minunilor de care eşti atât de sigură. Băieţelul acesta o să aibă nevoie de toate rugăciunile pe

care le poate înălţa cineva.

El se întoarse şi merse repede la un dulap aflat într-un colţ al camerei, îl deschise cu o cheiţă pe care o avea în buzunar şi scoase o sticlă de culoare maro şi o pipetă. Callie puse uşor mâinile pe capul copilului şi începu să se roage în gând, în timp ce se uita la Holden care umplea pipeta cu lichidul din sticlă: sirop de ipeca.

Holden se întoarse la masă.

— Ţine-i capul în locul meu. Sper să înghită. Trebuie să îl facem să vomite cât de mult posibil.

— Tatăl a zis că a scuipat deja.

— Asta e bine. Trebuia să dea ceva afară. Dar va trebui să îl facem să vomite până ce dispare orice urmă de leandru.

Callie îi ţinu sus capul copilului. Gura mică i se deschise şi Holden goli conţinutul pipetei în gâtul lui. Ca prin minune, muşchii gâtului copilului se mişcară, primind lichidul.

— Întoarce-l într-o parte şi pune perne în spatele lui. Nu vrem să se înece cu propria-i vomă. Fără să îşi abată atenţia de la copil, el îi vorbi lui Betsy care rămăsese în uşă fără a scoate o vorbă. Domnişoară Barnes, ştiu că avem antidotul pentru leandru în dulapul cu medicamente din biroul meu. O sticlă verde, al treilea raft, cred, pe dreapta. El îi întinse o cheie pe care Betsy o luă în timp ce primea ultimele instrucţiuni. Pe etichetă scrie nerioside sau oleandroside. Adu-o repede, te rog! Timpul contează cel mai mult.

Betsy se depărtă în mare grabă. Holden îşi îndreptă atenţia spre cei doi, care rămăseseră lipiţi unul de altul într-un colţ şi le dărui un zâmbet încurajator.

— Vom face tot ce ne stă în putinţă pentru băieţelul vostru. Cum îl cheamă?

— Kimokeo. Noi îi zicem Tim.

Holden se albi la faţă şi înghiţi în gol, ca apoi să afişeze iar un zâmbet forţat din câte se părea.

— Tim... Un nume bun. Se întoarse către Callie. În ochii

lui ca de safir ea citi tristeţe. Domnişoară Myers, ai putea găsi două scaune pentru părinţii lui Tim? S-ar putea să aibă de aşteptat…

Callie plecă în timp ce Betsy intră în grabă, ţinând în mână sticla cerută de Holden. Când se întoarse, copilul deja vomitase şi Holden îi ştergea faţa cu multă grijă. Din câte se vedea, el şi Betsy îi administraseră deja antidotul, fiindcă sticla se găsea lângă o mică seringă, pe o masă aflată într-un colţ. Mama stătea lângă masa de consultaţii, mângâindu-i părul foarte moale şi negru al copilaşului şi îi cânta încet. Chiar dacă nu înţelegea limba, Callie era destul de sigură că mama îi cânta un cântec de leagăn. Simţi o strângere de inimă şi începu din nou să se roage pentru copilaşul bolnav.

Callie îi oferi tatălui scaunele metalice pliabile. El le luă şi îi zâmbi recunoscător. Chiar dacă el o invită pe mamă să meargă şi să stea pe scaun, aceasta rămase lângă pruncul ei. Callie se apropie de Holden.

— Copilaşul are să fie bine?

Holden clătină din cap şi Callie avu impresia că în ochii lui părea să se oglindească neliniştea.

— Nu mă pot încă pronunţa. În cazul leandrului, primele douăzeci şi patru de ore sunt critice. Dacă era un adult, aş fi spus fără îndoială că va supravieţui, din vreme ce am putut să îl tratăm în primele ore de la ingerare. Dar sistemul unui copil e mult mai fragil. Mai ales la un copil atât de mic cum eTim…

Callie îşi aminti de floarea pe care Mica i-o pusese la ureche, tot leandru. Inima începu să îi bată mai tare. Îşi pusese ceva otrăvitor în păr, atinsese floarea de mai multe ori… la fel cum părinţii aceia ţinuseră crenguţa. Ea puse mâna pe braţul lui Holden.

— Te poţi otrăvi atingând florile?

El scutură din cap.

— Contactul extern cu leandrul nu e periculos, numai intern.

— Adică trebuie să mesteci planta ca să fie vătămătoare?

Callie reţinu cele spuse pentru a-i fi de folos pe viitor. Holden îi aruncă o privire tăioasă.

— Ar fi trebuit să fi fost instruită când ai venit cu privire la plantele dăunătoare de pe insula aceasta. Cineva sigur nu şi-a făcut treaba. Va trebui să verific asta. El îşi trecu mâna prin păr. Ei bine, domnişoară Myers, o lecţie scurtă despre leandru. Cu câteva săptămâni înainte să vii, au fost aduşi câţiva pacienţi cu probleme gastrointestinale, din pricina otrăvirii cu leandru. Nu ingeraseră planta. Totuşi, înfipseseră nişte peşti, pe care îi pescuiseră, în crengi dintr-o tufă de leandru ca să îi prăjească deasupra focului. Toxina din plantă s-a transmis la peşti şi, astfel, la oameni. A fost un caz uşor. Tratamentul a avut succes. Dar esenţialul e că au fost trataţi. Lăsată netratată, otrăvirea cu leandru poate avea urmări grave. În unele cazuri, chiar moartea, mai cu seamă la copii...

El îşi întoarse privirea la silueta mică din pat.

— Când... Tim... începe să dea semne de trezire, va trebui să îl facem să mănânce banane. Vomitatul îi va dezechilibra electroliţii, aşa că va trebui să înlocuim potasiul pe care îl pierde. Bananele sunt cele mai uşoare pentru organismul lui. Poţi face rost de câteva, te rog?

El o privi din nou, dându-i încă un prilej de a vedea durerea din ochii lui. Ea lăsă deoparte profesionalismul ce trebuia arătat în timpul serviciului şi puse mâna pe braţul lui.

— Holden, ştiu că îţi faci griji din pricina copilaşului, dar mai e ceva. Ce anume?

El plecă fruntea. Muşchii obrazului îi zvâcneau.

— Kimokeo înseamnă Timothy. Aşa îl chema şi pe fiul meu.

Pentru o clipă, lui Callie îi stătu inima în loc. îl strânse de mână, sperând să îi transmită compasiunea ei.

— Avea aproape şapte luni când l-am pierdut. Holden îşi

îndreptă privirea spre tatăl copilului. La fel şi Callie. Nesiguranţă şi teamă se vedeau pe chipul rotund al părintelui. Holden oftă. Nu vreau să fiu răspunzător pentru că am pricinuit o astfel de durere unui tată.

Callie îl trase de braţ.

— Nu vorbi aşa. Gândeşte-te că va fi bine, Holden. Faci tot ce îţi stă în puteri pentru micul Timothy.

Holden se dezlipi de atingerea ei şi merse la masa unde băiatul era întins, cu braţele lui micuţe atârnând fără vlagă dinainte şi cu pieptul mic abia ridicându-se odată cu respiraţia slabă. El înălţă capul şi îi întâlni privirea.

— Sper doar să fie îndeajuns.

Ea se îndreptă grăbită spre uşă.

— Mă duc să caut bucătarul. Să avem bananele aici când începe să se trezească din somn.

Holden încuviinţă din cap, iar Callie zăbovi puţin ca să îl vadă cum îl mângâia pe spate pe micuţul Kimokeo. Mergând înspre bucătărie, se ruga. Pentru copilaş, pentru părinţii lui şi pentru Holden. Şi el, şi Kimokeo aveau nevoie de vindecare.

* * *

Un vaier ciudat o trezi pe Callie din somn. Înălţă capul şi se strâmbă de durerea care îi străfulgeră ceafa. De ce stătea înghesuită într-un scaun pliabil, într-un salon de spital, în loc să stea întinsă comod în patul ei? Şi de ce se auzeau ţipetele acelea ciudate? Cu ochii împăienjeniţi se uită la patul înalt care fusese împins într-un colţ al salonului şi totul îi năvăli deodată în minte. Copilul mic otrăvit, părinţii îngroziţi şi Holden care îi dăruia o frântură din inima lui. O mişcare în partea dreaptă îi atrase atenţia.

Holden, cu părul în dezordine şi nebărbierit, sări dintr-un scaun aflat la picioarele patului din metal. Se mişca repede, pregătindu-şi stetoscopul pe care îl lipi de pieptul copilului care plângea. Un zâmbet îi răsări deodată pe faţă şi i-l oferi

lui Callie, care venise lângă el.

— Pulsul e o sută zece!

El săltă cămăşuţa copilului şi se uită la burtica lui. Băieţelul se foia, fără să se oprească din plâns şi îi împingea supărat mâinile lui Holden, însă doctorul îşi duse la bun sfârşit examinarea.

— Şi acum, micuţule, lasă-l pe doctorul Holden să arunce o privire. După ce termină, îi zâmbi din nou radios lui Callie. Şi erupţia dă înapoi. Pericolul a trecut, Callie.

— O, slavă Domnului!

Nici nu apucă bine să rostească cuvintele, că se trezi trasă la pieptul lui Holden într-o îmbrăţişare. La fel de repede el îi dădu drumul, se îndepărtă doi paşi şi se întoarse cu spatele. Îşi făcu de lucru cu gulerul pentru câteva secunde, iar când se întoarse cu faţa la ea, afişă din nou un aer oficial.

— Domnişoară Myers, vrei, te rog, să mergi în salonul de alături şi să îi trezeşti pe părinţii micului Tim? Sunt convins că se vor bucura să vadă că se simte mai bine.

— Bineînţeles.

Abia mergea. Nu avea stabilitate pe picioare, fiindcă şocul îmbrăţişării neaşteptate îi înmuiase de tot genunchii. Îi trezi pe părinţi şi îi conduse în camera lui Kimokeo. Mama îşi îmbrăţişă şi îşi sărută pruncul, dar acesta plângea în continuare. Ea se uită întrebător la Holden.

— Eu hrănesc?

Holden dădu din cap.

— Da, cred că ar fi bine.

Când ea începu să îşi deschidă nasturii din faţă de la bluză, Holden o îndemnă pe Callie să iasă pe uşă.

— Să îi lăsăm puţin singuri.

Pe hol, tatăl se apropie de ei, cu ochii strălucind de recunoştinţă, îi strânse mâna lui Holden şi îi zâmbi radios, dezvelindu-şi dinţii albi.

— Mulţumesc tare mult pentru ajutor. El îi strângea mâna lui Holden, iar ochii îi luceau de lacrimi. Tu bun

doctor. Om bun.

Holden zâmbi.

— Cu plăcere. Să ai grijă de copil. Nu îl mai lăsa să molfăie plante din grădină.

Pe faţa părintelui se văzu o grimasă.

— Molfăie?

Holden se prefăcu a-şi muşca degetul.

— Molfăie. Muşcă.

Tatăl deschise gura îngrozit.

— O, nu! Nu mai molfăit frunză! Noi privit! Nu mai mâncat!

— Bine.

Holden bătu cu mâna prieteneşte pe umărul tatălui, zâmbindu-i călduros. Bărbatul intră grăbit în camera copilului, iar Holden se întoarse cu faţa spre Callie. Zâmbetul îi păli.

— O să îl mai ţin pe Tim o noapte preventiv, ca să mă asigur că nu are şi alte reacţii neplăcute. Vrei, te rog, să completezi fişa cu medicamentele administrate lui Kimokeo aseară?

— Desigur. Ea îşi înăbuşi un căscat. Şi, apoi, aş putea să merg acasă să mă spăl? Trebuie să intru în tura mea peste două ceasuri.

— Nu, nu trebuie. Ai liber azi.

— O, dar…

— Domnişoară Myers, te rog să nu îţi contrazici superiorul. Holden îşi încrucişă braţele pe piept cu un aer hotărât. Ai stat aici toată noaptea. Am dreptul să îţi dau liber azi, ca să dormi. Te rog, du-te şi odihneşte-te. Meriţi asta!

Callie îşi acoperi alt căscat.

— Atunci, probabil că n-aş fi de folos la cât sunt de istovită. Dar cu tine cum rămâne? Nici tu n-ai dormit mai mult decât mine.

— Eu m-am obişnuit cu nopţi lungi şi somn puţin în anii petrecuţi în Chicago. Noaptea trecută a fost o nimica toată

în comparaţie cu unele nopţi pe care le-am petrecut acolo.

Încă un detaliu scurt din trecutul lui. Callie aflase de la Holden mai multe în ultimele douăsprezece ore, decât în cele patru luni de dinainte, puse la un loc. I-ar fi făcut o plăcere deosebită să îl întrebe, să sape mai adânc, dar îşi simţea ochii grei şi expresia de pe chipul lui nu o invita să îşi arate curiozitatea.

Astfel, ea dădu din cap, somnoroasă.

— Foarte bine, doctore Winters. O să primesc recunoscătoare dimineaţa asta liberă ca să dorm, dar o să mă întorc după-amiază.

El zâmbi cu un aer glumeţ.

— Fireşte că vei veni. Nu te dai bătută niciodată, am dreptate, domnişoară Myers?

Oare întrezărea o apreciere în ochii lui? Era prea obosită ca să îşi dea seama. Adunând şi ultima fărâmă de putere pe care o avea, ea ridică bărbia.

— Nu. Şi ar fi înţelept din partea ta să nu uiţi.

Ea o luă spre cabinetul asistentelor, completă în grabă formularele necesare pentru a înregistra medicamentele administrate micului lor pacient, apoi se îndreptă spre apartament, cu promisiunea unui somn lung şi plăcut.

19

CALLIE

Callie intră în apartamentul ei micuţ. Patul Lidiei era în dezordine, dar nici urmă de Lidia în el. Aruncă o privire în jur. Deşi Lidia se schimbase în multe privinţe, nu renunţase la obiceiul de a-şi face ordine în partea ei de cameră, înainte de a pleca la treburile zilnice. O emoţie îi dădu fiori până în vârful degetelor. Ceva mai grav decât sentimentele rănite, ori resentimentele, trebuia să o tulbure pe Lidia.

Uşa de la baie se deschise şi Callie sări.

— O, Lidia! M-ai băgat în sperieţi. Nu mi-am dat seama că eşti aici.

Ochii roşii ai Lidiei şi paloarea din obraji o îngrijorau pe Callie. Se repezi spre ea şi o duse în pat. Lidia se prăbuşi pe el, ţinându-şi capul în mâini.

Callie se aşeză lângă ea, frângându-şi mâinile.

— Te-am auzit plângând azi-noapte, pari foarte supărată sau deprimată. Atinse cu dosul mâinii fruntea Lidiei. Avea pielea umedă şi rece, nu fierbinte de la febră, dar lui Callie tot i se părea îngrijorător. Te-a prins febra pisicii?

Lidia scoase un suspin.

— Nu, nu sunt bolnavă, dar nu cred că voi fi în stare să îmi duc la capăt anul de practică.

Callie luă mâna lipsită de vlagă a Lidiei.

— Spune-mi ce s-a întâmplat. Orice ar fi, vom rezolva. Ne-am înţeles?

Lidia râdea nervos. Callie simţi o strângere de inimă.

— O, Callie, naivo, nu există „rezolvare” la orice problemă.

— Nu vom şti până ce nu încercăm.

Lidia înălţă fruntea în cele din urmă. Deznădejdea se citea în ochii ei trişti.

— Nu mă poţi ajuta. N-are rost.

— Nimic nu e fără rost. Lidia, te rog, spune-mi care e

problema. Am făcut eu ceva?

Gândurile o duseră înapoi în timp, la conversaţia cu Mica. El îi spusese că se certase aprins cu Lidia în seara aceea petrecută în Honolulu. Callie îşi stăpâni emoţia cu greu.

— A... te-a supărat Mica cu ceva?

— Nu, nimeni n-a făcut nimic. Cel puţin, nu o persoană pe care să o cunoşti... Ea sări în picioare şi se îndepărtă. Aşa cum am zis, nu poţi face nimic. Dar, cumva, trebuie să ajung acasă.

Callie simţi deodată o sudoare rece pe corp. Lidia făcea totul să sune grav, de parcă ar fi vorbit despre moartea iminentă a cuiva.

— Ai vorbit cu domnişoara Torkelson?

— Nu, nu încă, dar trebuie. Eu... n-am ştiut, pur şi simplu, ce să îi spun.

Callie oftă.

— Nu e uşor să mergi la ea. Vrei să vin cu tine?

Lidia scutură din cap şi părul îi căzu pe frunte. Îşi aranjă şuviţele rebele la loc.

— Nu, mă descurc singură.

Merse la fereastră şi privi lung afară, fără să scoată o vorbă. Callie se gândi că nu văzuse niciodată ceva mai trist. Îi frământa stomacul de emoţii. Strânse în mâini cearşafurile mototolite ale Lidiei.

— Lidia? Te rog, spune-mi că vei fi bine.

Lidia se întoarse cu faţa la Callie cu hotărâre în priviri.

— M-am gândit la asta în ultima vreme şi cred că, de îndată ce voi fi acasă, voi fi mai bine. E din pricină că mă aflu aici, atât de departe şi fără să ştiu... O clipă îşi muşcă buza de jos. Apoi dădu din cap. Da, de îndată ce voi fi acasă, o să mă simt mai bine.

Lui Callie i se puse un nod în gât. Nu realizase cât de mult depindea de prezenţa Lidiei, până nu se văzu pusă în situaţia de a o pierde.

— Când vei pleca?

— De îndată ce se poate aranja. Nu mai pot aştepta mult. O să vorbesc cu domnişoara Torkelson în seara asta. Lidia scoase alt oftat lung. Înainte să plec, simt nevoia să îţi cer scuze. Am fost o urâcioasă. Nu sunt supărată pe tine – ci cu totul altceva – dar te-am folosit ca pe un pretext.

Callie străbătu repede încăperea şi o strânse pe Lidia în braţe.

— Te iert. Dar aş dori să îmi spui care e problema, ca măcar să mă pot ruga pentru asta.

Lidia râse scurt şi făcu un pas în spate, desprinzându-se din braţele lui Callie.

— Tu şi rugăciunile tale... Dacă rugăciunile ar putea face problema mea să dispară, ţi-aş spune totul, dar nici măcar rugăciunea nu va schimba nimic. Ea oftă adânc şi privirea îi fugi la priveliştea de dincolo de fereastră. Mi-aş dori ca lucrurile să poată fi altfel. Aş vrea să fiu *eu* altfel, ca tine mai degrabă. Eşti aproape perfectă.

— O, nu sunt perfectă. Callie se cutremură. Am făcut multe lucruri nesăbuite.

— Nimic din ce am făcut eu. Ea o privi şiret pe Callie. Văd cum se uită Mica la tine, până şi Holden, şi mă înverzesc de invidie... Ai ceva al tău ce atrage oamenii. Eu... Ea îşi lăsă capul în pământ... sunt doar o cochilie goală.

Callie puse mâna pe umărul Lidiei şi o scutură uşor.

— Lidia, nici pe departe nu eşti o cochilie goală. Eşti o fiinţă minunată şi pe dinăuntru, şi pe dinafară şi ai un suflet de preţ, ce valorează mai mult decât orice.

Regretele o apăsau atât de mult încât simţea cum i se moaie genunchii. Se lipi de perete, adusă de spate şi îşi astupă gura cu mâna. De când era în Oahu, nu stătuse niciodată de vorbă cu Lidia despre creştinism.

Fusese atât de preocupată să alerge după Holden, încercând să îl convingă că Dumnezeu e real, încât neglijase complet o persoană care avea nevoie disperată de un Mântuitor.

— O, Lidia, am făcut o greşeală atât de groaznică…

Vârste de îndoială îi crestau fruntea Lidiei.

— Tu? Ce greşeală ai fi putut face tu încât să fie atât de groaznică?

— Cea mai urâtă. Callie gemu. Am fost atât de prinsă de interesele mele, încât am neglijat total nevoile tale spirituale. Ar fi trebuit să petrec mai mult timp cu tine, să îţi fac cunoscută dragostea lui Dumnezeu. Ochii i se umplură de lacrimi. Poate că dacă şi-ar fi făcut timp să îi vorbească Lidiei despre cum poate avea o relaţie cu Dumnezeu, tumultul acela misterios ar fi putut fi evitat. Îmi pare atât de rău. Te rog să mă ierţi.

O închipuire de zâmbet trist îi îndulci chipul Lidiei.

— Dragă Callie, de parcă ai avea nevoie de *vorbe* ca să împărtăşeşti dragostea lui Dumnezeu. Am văzut-o în fiecare zi, pur şi simplu în felul tău de a fi. Te-am văzut absorbită de Biblie, ţi-am ascultat rugăciunile rostite în şoaptă, te-am auzit discutând cu Holden… Mi-ai vorbit despre Dumnezeu în fiecare zi, de când am venit împreună pe acelaşi vapor spre Oahu. Lidia plecă fruntea o clipă, apoi înălţă ochii şi o privi pe Callie în faţă. N-ar fi trebuit niciodată să te acuz că eşti o prefăcută. Vinovăţia mea a vorbit. M-am simţit atât de… imperfectă… şi cu sufletul atât de gol. Am încercat să te fac să te simţi prost pentru ca eu să mă simt mai bine. Ea oftă. N-a mers. Am fost foarte nefericită.

Pe Callie o durea inima în faţa suferinţei tăcute pe care Lidia o răbda. Îşi dorea să o poată elibera, dar ştia că nu stătea în puterile ei. Însă ştia Cine avea astfel de puteri.

— Lidia, aşa cum am încercat să îi spun şi lui Holden, Dumnezeu înţelege durerile noastre sufleteşti ascunse. El vrea să ne scape de orice durere. El e acolo, te aşteaptă şi pe tine, doar dacă vei dori să îi ceri ajutorul.

Lidia înghiţi în gol de mai multe ori şi clipi să îşi alunge lacrimile.

— Vreau, Callie, dar cum poate Dumnezeu să mă ierte şi să mă vindece câtă vreme fac atâtea greşeli? Mai ales,

când greşelile acelea îi rănesc şi pe ceilalţi?

Callie o conduse la pat şi se aşezară una lângă alta.

— În oraşul Ierusalim se petreceau lucruri îngrozitoare, se venerau idolii şi se făceau tot soiul de fapte rele. Dar Dumnezeu i-a zis lui Solomon că, dacă poporul Lui va căuta faţa Sa, dacă oamenii se vor smeri şi se vor ruga, atunci El îi va ierta şi le va vindeca ţara. Aceeaşi făgăduinţă ţi se potriveşte şi ţie chiar în clipa asta. Eşti tristă şi te simţi fără rost din cauză că ai făcut nişte alegeri neînţelepte. Dar Dumnezeu te iubeşte indiferent ce ai făcut. E gata să te ierte şi să te aducă într-un loc al bucuriei, tot ce ai de făcut e să îl rogi.

Lidia îşi abandonase mâna în mâna lui Callie, cu faţa posomorâtă.

— Apreciez ce ai spus, dar trebuie să mă gândesc la asta. Bine?

Deşi Callie voia să o grăbească pe Lidia, simţi că inima prietenei sale era fragilă. Se va ruga şi va lăsa Duhul Sfânt să termine lucrarea pe care o începuseră.

— Înţeleg. După ce te întorci în California, ai să îmi scrii şi ai să îmi dai de ştire cum eşti?

Lidia ridică din umeri şi îşi feri iar chipul.

— Cred că ar fi mai bine să uiţi că m-ai cunoscut vreodată.

Callie scutură mâna Lidiei.

— N-aş putea să te uit niciodată!

Lidia se uită iar la Callie. Avea lacrimi în ochi.

— Ai spus că Dumnezeu iartă atunci când mărturisim că ne pare rău. Crezi că Dumnezeu îi poate ajuta şi pe oameni să ierte?

— Sigur că poate. Nimic nu e cu neputinţă la Dumnezeu.

Lidia scutură încet din cap, răsuflând lung.

— O, Callie, chiar sper să ai dreptate. O să am multe de îndreptat când mă voi întoarce acasă…

Mesajul era foarte secretos. Callie îşi dorea din suflet să ştie ce anume avea Lidia de reparat. Dar nu avea de gând

să o oblige pe Lidia să îi vorbească despre durerea sufletului ei. Holden îi spusese că nu trebuia să le ştie pe toate şi avea dreptate. Dumnezeu ştia care era problema şi tot El avea o rezolvare în gând. Callie îi strânse mâna Lidiei.

— O să te port în rugăciune şi voi fi alături de tine.

Lidia o cuprinse pe Callie în braţe şi o ţinu strâns.

— Eşti una dintre cele mai bune prietene pe care le-am avut vreodată. Îţi mulţumesc că ai fost alături de mine, în locul ăsta.

— Cu drag.

Ea îi mângâie spatele încordat al Lidiei, închise ochii şi începu a se ruga Tatălui ca să o lumineze pe prietena ei în situaţia aceea, să îi dea pacea şi să o aducă pe calea cea bună.

20

CALLIE

Lidia luă trenul spre Honolulu în dimineaţa în care Callie împlinea 24 de ani. Deşi Callie nu ştia deloc cum – Lidia nu se oferise să îi împărtăşească ce îi spusese domnişoarei Torkelson, iar Callie nu insistase – Lidia aranjă să se întoarcă în California cu vasul *S.S. Wilson*, urmând ca părinţii ei să o întâmpine în portul San Francisco.

Cele două tinere îşi luară rămas-bun cu ochii în lacrimi, însă Callie ştia că Lidia nu pleca singură. În seara de dinainte, în febra pregătirii bagajelor, Lidia îi mărturisise că îl invitase pe Isus să îşi facă lăcaş în inima ei. Callie văzuse dovada celor spuse în ochii umflaţi de plâns ai Lidiei. Se bucurase din tot sufletul.

Faptul că devenise creştină nu avea să o scape pe Lidia de probleme, dar, de acum, avea acces la puterea de care avea nevoie pentru a înfrunta problemele şi a ieşi învingătoare. Nicio altă asistentă nu venise să o petreacă pe Lidia, dar nu avea de ce să fie surprinsă. Nu legaseră prietenii strânse cu celelalte fete.

Cu toate acestea, Mica veni să îşi ia rămas-bun de la Lidia şi să îi ureze noroc. Callie bănui că venise mai mult prieteneşte decât ca să îi spună că simţea ceva pentru Lidia. Asta o întrista pe Callie. Lidia nutrea sentimente sincere pentru Mica.

După ce trenul se depărtă pufăind pe şine, lăsând în urmă un miros înţepător de cărbune, Callie se întoarse cu faţa spre Mica şi vărsă câteva lacrimi pe umărul lui puternic şi de nădejde. După ce se linişti, el îi oferi o batistă, pe care ea o folosi cu sfială, dacă nu puţin ruşinată. Într-un final, suspină încă amorţită de atâta plâns.

— O să am un sentiment ciudat singură în apartament, în noaptea asta.

Mica îşi încrucişă braţele.

— Cel mai bun medicament pentru o inimă rănită sunt mâinile ocupate. Nu eşti de serviciu până la ora trei, dar ce-ai zice să vii la spital şi să dai o mână de ajutor?

— La ce?

— Să umpli borcanele cu tampoane de vată şi să numeri spatulele. Ştii tu, lucruri cu adevărat importante.

El dădu din sprâncene în sus şi în jos şi zâmbi larg. Când vorbea cu accent sudist şi îi scânteiau ochii, cu greu îi puteai rezista.

— Nu vrei să mă laşi să îmi înec singură amarul, aşa-i?

— Nici gând. El puse mâna pe spatele ei şi o întoarse în direcţia spitalului. Azi nu e timp de supărări.

Ea merse alături de el, fără a se împotrivi.

— Merg cu o singură condiţie.

— Care e aceea?

— Nu mai vorbi ca în sud. Mă faci să zâmbesc şi nu prea am chef acum.

El dădu capul pe spate şi râse copios, ridicând faţa spre cerul albastru. Ea se opri şi se uită mânioasă la el.

— Mica, eu nu glumesc. Nu am poftă de zâmbete. O să te ajut ca să fiu ocupată cu ceva, dar nu încerca să mă faci să zâmbesc. Am dreptul să jelesc. Chiar îmi va fi dor de Lidia.

Tot amuzamentul se risipi de pe faţa lui.

— În regulă, domnişoară Myers, promit să nu mai vorbesc cu accent. Şi să nu te tachinez. Şi să nu te ispitesc să zâmbeşti, cu condiţia să scapi de mutra asta acră, atât de neatrăgătoare.

— Bun.

— Dar o să fie tare greu.

Ea îngustă ochii.

— Încearcă.

El dădu din cap.

— Bine.

Îşi continuară drumul tăcuţi, pe lângă tufele de leandru şi tulpinile înalte de hibiscus. Unele flori de hibiscus erau

mari ca nişte farfurii întinse, iar inima lui Callie se învioră în faţa frumuseţii petalelor roz, uşor încreţite.

Ajunseră la uşa spitalului. Mica o deschise şi o pofti pe Callie să intre. Se întâlniră cu Holden care stătea în spatele biroului de recepţie al asistentelor, cu ochii la nişte hârtii prinse într-un dosar de culoare maro.

El lăsă dosarul jos şi privi la ceas.

— Bună dimineaţa, domnişoară Myers. Nu eşti de serviciu până la ora trei. Ai venit cam devreme.

Callie ridică din umeri.

— Ştiu. Îl voi ajuta pe Mica să numere tampoanele de vată.

Holden ridică sprâncenele.

— Să numeri tampoanele de vată?

Mica îşi drese glasul.

— Adică, nu, o să numărăm spatulele, cât despre tampoanele de vată…

Holden ridică o mână.

— Lasă. Cred că e mai bine să nu ştiu prea multe. El îi aruncă o privire pătrunzătoare lui Mica. Presupun că ştii unde sunt tampoanele de vată.

— Unde am stabilit?

— Da, cred că le vei găsi în locul stabilit.

— Bun. Vrei să ne ajuţi să numărăm tampoanele de vată mai târziu?

— Foarte probabil că da. În calitate de supraveghetor al tampoanelor de vată, va trebui să mă asigur personal că se respectă corect procedura.

Callie îşi plimba privirea de la unul la altul, urmărind conversaţia ciudată. Holden păstra o mină serioasă, însă pe obrajii şi gâtul lui Mica apăruseră pete roşiatice, de parcă era gata să izbucnească, dintr-un motiv anume. Cu siguranţă tema discuţiei nu erau tampoanele de vată. Era limpede că aveau un semnal secret, dar era atât de încurcat, încât ea nu îşi putea da seama ce era.

— Foarte bine. Mica puse mâna pe talia lui Callie şi o

împinse uşor înainte. Eu o voi însoţi pe domnişoara Myers la locul unde sunt tampoanele. Vii în vizita de supraveghere peste câteva minute?

Holden încuviinţă dând din cap. El salută, mai tare decât îl auzise vreodată vorbind.

— O zi bună, domnişoară Myers. Spor la numărătoare.

Callie îi aruncă lui Holden o privire nedumerită peste umăr, în timp ce Mica o îndemna să înainteze. Holden arcui buzele într-un zâmbet menit a o tachina şi îi făcu semn cu mâna. Mica o conduse pe după colţ, înainte ca ea să îi poată întoarce gestul.

Mica o opri în faţa unui salon de spital. Callie se încruntă. Materialele erau ţinute într-o cameră de depozitare ce se afla în partea din spate a clădirii, nu în zona destinată pacienţilor. Se încruntă la Mica.

— De ce suntem aici? Şi nu îmi spune că avem de numărat tampoane. Zâmbitor, Mica deschise larg uşa. O ploaie de tampoane de vată căzură peste ea şi câteva voci strigară:

— La mulţi ani, Callie!

Callie îşi cuprinse faţa în palme şi rămase cu gura căscată. Mica o îndemnă să intre în cameră. Pansamentele din bumbac zburau ca la petrecere, iar Callie râdea amuzată de tampoanele moi care cădeau în jurul ei. Veniseră toate asistentele, inclusiv domnişoara Torkelson, care schiţa primul zâmbet pe care Callie avea onoarea să îl vadă pe faţa ei indiferentă.

Fâşii făcute din hârtie igienică atârnau din tavan şi un banner pe care era scris LA MULŢI ANI cu litere făcute din spatule, pictate în culori vii, era prins în cuie pe peretele din spate.

Tot râzând, ea arătă spre banner.

— Trebuie să număr câte spatule au fost folosite pentru a confecţiona chestia aceea?

Mica dădea din sprâncene şi zâmbea. Callie se întoarse către grupul care, într-un final, încetă să mai arunce în ea

cu tampoane de vată şi se apropie, toată numai zâmbet.

— De unde aţi ştiut că e ziua mea de naştere?

Ea nu spusese nimănui. Domnişoara Torkelson se desprinse de micul grup, cu două tampoane de vată agăţate de părul ei cărunt, scurt şi cârlionţat.

— Ne-a spus doctorul Winters. S-a gândit că ţi-ar prinde bine puţină distracţie după plecarea Lidiei.

Callie rămase cu gura căscată. Holden pregătise totul? Ca prin farmec, Holden intră pe uşă cu o faţă acră. Inima începu să îi bată nebuneşte. Ea întinse mâinile spre el şi, după numai o clipă de şovăială, el i le prinse.

— Tu chiar ai pus la cale totul?

El ridică nepăsător din umeri, dar ea văzu în ochii lui satisfacţie şi înţelegere.

— Ştiu cât de dificile pot fi aniversările. Am crezut că puţină distracţie e binevenită.

Lacrimile îi usturau ochii.

— Dar de unde ai ştiut că azi e ziua mea? Ea se trase îndărăt, oftând uşor. Ţi-ai băgat nasul în dosarul meu?

Se vedea în ochii lui că îi venea să râdă.

— Nu, Lidia a scăpat porumbelul. Când şi-a dat seama că plecarea ei pică în ziua ta de naştere, şi-a făcut griji că îţi vei petrece ziua singură. Aşa că, ne-a dat o idee lui Mica şi mie. Cu degetele mari el îi strângea uşor nodurile degetelor. Sper că nu te-am pus într-o postură stânjenitoare.

Callie scutură din cap.

— Îmi prinde bine să fiu ocupată azi. Îţi mulţumesc, Holden.

Privirile li se întâlniră. Parcă plămânii ei uitaseră să respire.

Când să se topească în tandreţea privirii lui, ceilalţi începură să strige.

— Discurs! Discurs!

Se văzu nevoită să îi lase mâinile lui Holden şi să stea cu faţa la asistentele cu feţe zâmbitoare. Întinse braţele în

lături.

— Nu ştiu ce să spun. N-am avut niciodată o petrecere adevărată de ziua mea. Fără îndoială că mi-aţi oferit un dar minunat. Ea tăcu, înălţând sprâncenele întrebător. Sper că avem şi tort?

Toţi cei aflaţi în cameră, inclusiv domnişoara Torkelson, izbucniră în râs. O asistentă aduse în încăpere un cărucior cu un tort alb, rotund, cu două etaje, pe care erau puse în cerc lumânări mici, în culori pastelate. Holden aprinse lumânările şi îi făcu semn lui Callie să se apropie.

— Pune-ţi o dorinţă!

Privind în ochii lui de safir, îi venea să îşi dorească lucruri pe care nu şi le putea îngădui. Dar închise ochii pentru câteva secunde şi o dorinţă prinse contur fără efort în inima ei. „Doresc ca Holden să afle calea înapoi la Creatorul său”. Deschise ochii şi suflă cu toată puterea. Lumânările scoaseră scântei şi se stinseră în uralele cercului restrâns de spectatori. Surorile se apropiară şi scoaseră lumânările din tort. Domnişoara Torkelson aduse un cuţit uriaş şi toată lumea sări îndărăt de groază, stârnind un nou val de râsete.

Mica ţinea farfurioarele, iar domnişoara Torkelson servi pe toată lumea cu felii groase de tort. Celelalte asistente stăteau una lângă alta pe salteaua fără cuvertură a patului, iar domnişoara Torkelson se aşează cu silueta ei robustă pe un scaun pliant de lângă pat. Holden o conduse pe Callie pe un scaun aflat în mijlocul camerei, iar el şi Mica ocupară scaunele de o parte şi de alta.

Ea se întoarse către Mica, cu un zâmbet întins pe buze.

— Ai zis că n-ai să încerci să mă faci să zâmbesc.

— Iar tu ai zis că nu ai chef să zâmbeşti. El se aplecă în faţă şi i se adresă lui Holden. Mi-a zis că nu are chef să zâmbească azi. Mi-a trecut prin cap să o duc înapoi la apartamentul ei, să o las supărată şi deprimată, în loc să o aduc aici, la petrecerea ei.

Holden îşi stăpâni pornirea de a râde.

— Aş fi fost ispitit şi eu dacă făcea pe încăpăţânata.

— „Dacă făcea pe încăpăţânata!” protestă Callie zgomotos. Apoi surprinse lucirea amuzată din ochii lui. Agită furculiţa la el. Îţi spun clar şi răspicat, doctore Winters, eu nu fac pe încăpăţânata. Chiar sunt.

— O, sunt foarte conştient de asta, domnişoară Myers. El zâmbi şiret. Desigur, e doar unul din numeroasele tale farmece.

— Da, adăugă Mica din partea cealaltă. Mai e şi înclinaţia ta de a face bujori în obraji…

— Temperamentul tău ţâfnos… adăugă Holden.

— Obiceiul de a cita din Scriptură cu orice prilej…

— Abilitatea ta extraordinară de a cădea de pe buturugă…

— Ca să nu pomenesc de…

Callie îşi plimba privirea înainte şi înapoi atât de repede încât simţea că ameţeşte.

— Ajunge! Nu ştia dacă să râdă sau să plângă. E ziua mea de naştere. Ar trebui să fiţi drăguţi cu mine.

Holden afişă o expresie nevinovată, aproape credibilă.

— Ei, acum, tu ai început.

Ea se sili să se încrunte, dar pe dinăuntru tremura de râsul pe care şi-l stăpânea.

— Atunci tot eu îi pun şi capăt.

— În regulă. Mica oftă. Bănuiesc că asta înseamnă că nu pot pomeni…

Callie îl ameninţă cu furculiţa în care avea înfipt un miez de aluat. El dădu din sprâncene spre Holden.

— Îţi povestesc mai târziu.

Holden îi aruncă un zâmbet şiret ca răspuns.

— O să aştept.

Callie dădu ochii peste cap, dar nu îşi putu ascunde un zâmbet. Negreşit cei doi transformaseră o zi tristă într-una fericită. Asistentele se apropiară, ea se ridică, puse farfuria pe scaun şi le îmbrăţişă pe rând.

— La mulţi ani, Callie! Betsy o bătu uşor cu palma pe

umăr. Dacă te simţi singură, vino pe la mine şi pe la Ginger.

Roxanne dădu din cap.

— Eu şi Trudy ne bucurăm mereu de oaspeţi.

— Mai cu seamă dacă te pricepi cât de cât la şah, adăugă Trudy.

— Roxanne nu e deloc o provocare pentru mine.

Roxanne îi dădu un ghiont în braţul lui Trudy, dar râseră amândouă. Callie se trezi cu lacrimi de fericire pe care încerca să şi le stăpânească. Cu toţii erau atât de mărinimoşi.

— Vă mulţumesc.

Domnişoara Torkelson se apropie, o îmbrăţişă cu stângăcie pe Callie şi o bătu prieteneşte şi cu vioiciune pe spate.

— Să petreci frumos şi restul zilei, domnişoară Myers.

Avea tonul aspru, dar ridurile din jurul ochilor îi îndulciră urarea. În momentul acela, Callie o îndrăgi sincer pe sora cea corpolentă.

— Vă mulţumesc, domnişoară Torkelson. Se uită la fiecare asistentă în parte. Vă mulţumesc tuturor. A fost o surpriză minunată.

Surorile părăsiră încăperea şi Callie le făcu semn cu mâna la plecare, scoţând un suspin uşor de fericire. Se prăbuşi la loc pe scaun. Apoi tresări – tortul ei! – şi se ridică iar în picioare. Se uită cu ochi mari la scaunul gol. Unde era farfuria ei? înfiorată, întinse mâna la spate şi pipăi.

— Hm! Holden îi întinse farfuria cu felia ei pe jumătate mâncată. O privi în felul lui, cu o sprânceană ridicată, apoi se întoarse către Mica. Ce ţi-am zis? Chiar s-ar fi pus pe el.

Mormăind, Mica scoase o monedă de cincizeci de cenţi din buzunar şi i-o aruncă lui Holden. Acesta o prinse şi o strecură în buzunar. Mica îndreptă mâna spre Callie.

— Tocmai m-ai costat cincizeci de cenţi.

Callie se uită cu ochi miraţi la Holden.

— Ai pus pariu cu el că mă voi aşeza pe tort?

— Da, am pus. Şi am câştigat.

Ea îşi puse mâinile pe şolduri, străduindu-se să păstreze un aer hotărât.

— Nu te-aş fi crezut niciodată un parior, doctore Winters.

— Pariez numai când sunt convins că voi câştiga. El îi puse farfuria pe cărucior, lângă tort. Şi pariez că nu o să îţi poţi ascunde zâmbetul de pe faţă pentru tot restul zilei.

Îşi îngădui un zâmbet care îşi cerea drepturile.

— Câştigi şi pariul acesta. Îşi plimbă privirea înainte şi înapoi, zâmbindu-le recunoscătoare celor doi bărbaţi. Vă mulţumesc. Chiar aţi făcut din ziua asta una specială pentru mine.

— Cu plăcere, dragă. Mica se ridică în picioare şi îndreptă un deget spre ea. Dar să nu uiţi că am venit aici ca să numărăm spatulele şi să umplem borcanele cu tampoane de vată. Te aşteaptă muncă multă.

El îşi dădu braţul în lături, arătând spre tampoanele de vată împrăştiate pe podea. Callie căscă gura dezamăgită.

— Vrei să zici că trebuie să strâng tot ce e aici?

Holden şi Mica izbucniră amândoi în râs, iar Callie se făcu deodată roşie la faţă. Holden îi dădu un ghiont cu cotul lui Mica.

— Putem pune şi uşor de păcălit pe lista cu însuşiri.

Mica râse.

— Nu, Domnişoară Aniversare, surorile care sunt de serviciu vor face curat în cameră. Eşti liberă să pleci. Eu, în schimb, sunt pe tură. Aşa *că*... îi duse mâna la gură şi o sărută pe încheieturile degetelor. Îţi urez „La mulţi ani” şi la cât mai multe aniversări pe viitor.

Callie se ridică pe vârfuri şi îi dădu o sărutare fugară pe obraz.

— Mulţumesc din nou, Mica. Eşti un frate minunat.

— Aiii!

El îşi înfipse vârful papucului în podeaua din gresie –, prefăcându-se ruşinat. Apoi, îi aruncă o ocheadă generoasă, îşi puse farfuria goală pe stiva de pe cărucior şi ieşi pe uşă.

Callie şi Holden rămaseră în picioare, în mijlocul încăperii cufundate brusc în linişte. Inima lui Callie începu să bată mai tare, ca de fiecare dată când se trezea singură cu el.

Ca să îşi facă ceva de lucru şi să nu stea cu ochii lungiţi la el, începu să rearanjeze farfuriile murdare de pe cărucior.

— Ai…vocea lui sună răguşit. El îşi drese glasul. Ai vreun plan deosebit pentru restul zilei tale?

Callie ridică din umeri, fără să îl privească.

— Nu, nu tocmai. Sunt de serviciu la trei sau, poate, voi face o plimbare cu maşina până la plajă.

— Cu maşina?

— Da. Lidia nu a putut să rezolve într-un timp atât de scurt ca maşina ei să fie transportată cu vaporul în California, aşa că m-a lăsat să o folosesc eu până în noiembrie.

Ea riscă o privire în direcţia lui. El se legăna pe călcâie într-un fel ciudat, ce trăda emoţie.

— Frumos din partea ei.

— Da.

Holden îşi îndesă mâinile în buzunare.

— Ei, ai primit felicitări de ziua ta de acasă?

Callie zâmbi, amintindu-şi cele câteva cuvinte scrise pe una din felicitările primite de ziua ei prin poştă.

— Aha! Iar mătuşa Vi mi-a povestit despre mătuşa Viv. Se pare că domnul Shakely, un văduv din oraş, i-a făcut vizite mătuşii Vivian.

Holden înălţă sprâncenele.

— Chiar aşa?

— Da. Doar că mătuşa Viv nu a pomenit nimic despre asta.

Holden dădu din cap. Se aşternu linişte. Una lungă. Cu cât se lungea, cu atât ea nu îşi mai găsea locul. Cât de mult îşi dorea să poată să se simtă bine în preajma acestui bărbat, pe termen lung. Neliniştea permanentă o tulbura. Strânsese farfuriile şi nu mai avea nimic de făcut.

Se întoarse către Holden şi ridică din umeri.

— Ei bine…

— Ei bine…

— Eu… cred că o să merg în cameră la mine şi…

— Domnişoară Myers. Holden îşi coborî privirea pentru un moment, scutură capul, apoi o privi în ochi. *Callie*, de vreme ce nu ai planuri, pot să te invit la un prânz de ziua ta?

Ea se aprinse la faţă. Oare îi dădea întâlnire?

— Eu… eu… Ea îşi stăpâni cu greu emoţiile. Bănuiesc că da.

De i s-ar fi liniştit pulsul, poate nu s-ar mai fi bâlbâit.

— Cum nu prea stăm bine cu timpul, va trebui să ne vedem în sala de mese. I se simţea regretul în glas. Dar aş dori să vorbesc ceva cu tine şi cred că va fi mai bine să avem discuţia aici.

Callie încreţi fruntea.

— Despre ce este vorba?

— O să îţi povestesc totul la prânz. Asta dacă… El făcu deodată o faţă ruşinată şi timidă…dacă ai bunăvoinţa să vii.

O, da, avea. Murea de curiozitate.

— Mi-ar face plăcere să iau prânzul cu tine.

— Foarte bine. El reveni la tonul lui oficial. Atunci ne vedem în sala de mese la, să zicem, ora unu? Vom avea timp să se aşeze bine tortul.

Callie zâmbi larg.

— Perfect.

Făcând încă un gest scurt din cap, el ieşi cu paşi mari pe uşă. Callie încrucişă mâinile pe piept. Îşi simţea bătăile puternice ale inimii sub palme. Oare era pregătit să se întoarcă la Dumnezeu? Să fi primit deja răspuns la dorinţa de ziua ei?

21

HOLDEN

Holden o aştepta pe Callie să sosească, patrulând înainte şi înapoi pe podeaua din gresie a holului din faţa sălii de mese. Mirosul de varză murată ce venea dinspre bucătărie îi făcea stomacul să bolborosească.

Din toate câte ar fi putut mânca de ziua ei de naştere, avea crenvurşti afumaţi şi varză murată. Oftă. Ar fi fost frumos să îi sărbătorească ziua la un restaurant din Honolulu, cu lumânări pe masă, cu orhidee în vază şi cu o muzică discretă pe fundal. O tânără ca ea merita ceva deosebit. Va trebui să facă şi asta dacă voia să o curteze.

Dar niciunul dintre ei doi nu era interesat de întâlniri. Dacă ar fi existat şi cea mai mică şansă ca vreunul să se răzgândească în privinţa întâlnirilor amoroase, nici măcar nu ar lua în calcul o asemenea propunere. Avea însă încredere că tânăra va păstra totul în limite profesionale, iar el, unul, ştia că poate păstra distanţa profesională. La urma urmei, aşa făcuse încă de când o ridicase din nisip, când căzuse de pe buturuga de pe plajă, cu atâtea luni în urmă. O, avusese şi el momentele lui. Era şi el om, la urma urmei. Dar judecata sănătoasă ieşea totdeauna învingătoare. În cele din urmă. Se mai putea baza pe judecata sănătoasă încă o jumătate de an, apoi o putea lua voios la sănătoasa, fără altă vătămare după întâlnirea cu irezistibila domnişoară Calliope Myers.

Se încruntă. Oare nu ar fi trebuit să fi ajuns deja? Sigur nu îl făcuse să aştepte degeaba? Aruncă o privire la ceas. Unu fără cinci minute. Ca să vezi! El ajunsese mai devreme. Nu avea rost să stea acolo, nevoit să simtă miros de varză acră. Va aştepta afară, la aer curat. Deschise larg uşa şi dădu cu ochii de Callie care era de partea cealaltă. Era îmbrăcată în uniforma de soră medicală, în rochia binecunoscută, lungă până la genunchi, de culoarea

nisipului, acoperită cu un şorţ cu dungi cafenii şi albe. O îmbrăcăminte atât de simplă, dar care, într-un fel anume, îi venea bine.

Ea zâmbi radioasă şi stătu timidă în faţa lui, iar el simţi pe loc cum i se bucură inima.

— Bună, Holden. Pfui. Miroase urât aici. A ce?

Expresia ei luminoasă rămase neatinsă. Holden râse. Nu ştia niciodată la ce să se aştepte din partea ei.

— A crenvurşti afumaţi şi varză murată. El o luă pe după umeri şi o conduse către rândul de la cantină. Putem doar spera că avem şi nişte legume verzi sau un desert bunicel ca să mai dreagă chinul papilelor gustative.

Callie râse uşor.

— Acum, doctore Winters, varza murată e bogată în vitaminele A şi C, aşa că îţi face bine.

— Şi calităţile salvatoare ale crenvurştilor ar fi…?

El înălţă sprâncenele asemenea unui profesor curios. Ea îşi bătu uşor buzele cu degetele, încreţi fruntea, apoi dădu braţele în lături şi ridică din umeri.

— Echilibrează gustul sărat al zemii de varză?

El izbucni într-un râs scurt şi ea zâmbi.

— Ei bine, sinceră să fiu, nu ştiu ce conţine un crenvurst. Are carne, nu?

— Cred că, pesemne, asta e o întrebare care mai bine rămâne fără răspuns.

El îi dădu tava şi începură să înainteze în rând, cu Callie în faţă. Ea îşi puse varză murată, fără crenvurşti. Făcu şi el la fel. Îşi umplură golul rămas în tăvi cu porumb şi smântână, cu piersici la conservă şi cu tartă de porumb tăiată în formă de pătrat şi dată cu unt din belşug.

Ieşiră din rând şi se îndreptară spre locul unde se lua masa. Era destul de târziu şi cei mai mulţi deja mâncaseră şi plecaseră, aşa că foarte puţini oameni se mai aflau în sala de mese. Chiar dacă aveau intimitatea asigurată oriunde s-ar fi aşezat, Holden îi făcu semn arătând spre un colţ din partea cealaltă a sălii, lângă ferestrele deschise.

Aerul proaspăt risipi mirosul greu de varză murată ce se răspândise prin toată clădirea. El stătea cu mâinile în poală, în timp ce ea rostea o rugăciune la masă. Ea înălţă capul şi ochii lor se întâlniră. El simţi iar fluturi în stomac, dar, de data aceasta, nu erau din pricina mirosului de varză acră.

Oare cum va reacţiona la propunerea lui? Ea luă o cantitate mică de porumb cu smântână cu furculiţa, făcând mişcări graţioase.

— Aşadar, despre ce ai vrut să vorbeşti cu mine?

Expresia curioasă din ochii ei scânteietori îl îndemnă pe Holden să îşi apropie scaunul şi să se aplece spre ea.

— Despre slujba de soră medicală.

Callie lăsă sprâncenele. Ar fi putut să jure că era dezamăgită. Ea lăsă capul într-o parte.

— Slujba de soră medicală?

— Te mai gândeşti să te întorci în Shyler’s Point să lucrezi ca soră medicală pentru comunitate?

— Da.

— Atunci, aş vrea să îţi fac o propunere. El puse tava rămasă neatinsă deoparte şi se rezemă cu coatele de marginea mesei. Ţi-l aminteşti pe micul Kimokeo, pe Tim? Copilaşul care a fost otrăvit?

— Sigur că da. Ea înfipse furculiţa în varza murată. Sunt atât de uşurată că a supravieţuit.

La fel era şi Holden.

— M-am tot gândit la întrebările tale din ziua aceea. Nu erai pregătită îndeajuns pentru a avea grijă de o persoană aflată în situaţia aceea.

Ea deschise gura să răspundă şi el simţi o reacţie de apărare. El dădu din mână.

— Nu a fost vina ta. Altcineva ar fi trebuit să informeze toate asistentele despre leandru, din vreme ce otrăvirea cu leandru e destul de des întâlnită prin părţile astea. Dar m-a făcut să mă gândesc la altceva, să răspunzi la o provocare pentru care eşti slab pregătită.

Callie puse furculiţa pe masă cu zgomot şi se rezemă de

spătar, încrucişând braţele. Încruntătura încăpăţânării pe care Holden o cunoştea bine îi umbrea trăsăturile.

— Ai de gând să îmi spui că nu îmi pot ajuta prietenii şi familia în calitate de soră medicală?

— Sigur că nu.

Ea lăsă braţele în jos.

— Dar tocmai ai spus că nu sunt pregătită pentru asta.

— Da, în momentul de faţă, cu pregătirea pe care ai făcut-o la Crucea Roşie, nu eşti pregătită. El ridică un deget ca să împiedice alte obiecţii. Cu toate astea, am pus la cale un plan ca să ai parte de o pregătire mai aprofundată. El tăcu. Asta dacă te interesează.

Callie se muşcă de colţul buzei de jos în timp ce cântărea spusele lui. El aproape că vedea rotiţele mişcându-se în capul ei, atât de serioasă îi era faţa. Păstră tăcerea, dându-i timp să cântărească lucrurile.

În cele din urmă, ea oftă.

— Mă interesează să ştiu mai multe, dar motivul pentru care am ales pregătirea la Crucea Roşie e acela că mătuşile mele nu au bani să mă trimită la şcoala de asistentă medicală.

— Ei bine... Holden îşi mângâie bărbia. La şcoală mă refer şi eu, dar pregătirea aceasta anume nu o să te coste decât timp.

Neştiind ce să creadă, ea se încruntă.

— O şcoală unde nu se cer bani pentru cursuri? Ce fel de şcoală e asta?

Holden se ridică şi întinse braţele în lături.

— Şcoala de Medicină Holden Winters.

Callie scutură din cap.

— Îţi arde de glume cu mine? Dacă e aşa, eu...

— Nu glumesc, Callie. El se rezemă iar cu coatele pe masă, apropiindu-şi din nou faţa de a ei. De acord, nu e o şcoală de medicină oficială. Cu siguranţă nu o să primeşti niciun fel de diplomă. Dar cred că ţi-aş putea oferi destule cunoştinţe ca să fii atât de bine pregătită, încât să răspunzi

la cele mai multe solicitări de prim ajutor din comunitatea ta.

Ochii ei verzi se făcură mari.

— Dar de ce ai fi dispus să faci asta? Nici măcar nu cunoşti oamenii din Shyler’s Point.

— Nu, dar te cunosc pe tine şi mi-ar face plăcere să te ajut să îţi împlineşti visul.

Callie îl fixă cu privirea ei curioasă şi pătrunzătoare.

— Te rog să înţelegi că nu încerc să te jignesc, dar cum pot să fiu sigură că te vei ţine de cuvânt cu oferta aceasta? La urma urmei, ai mai spus lucruri – obrajii ei se făcură rozalii – şi apoi te-ai răzgândit.

Cuvintele ei erau usturătoare. Mai cu seamă fiindcă erau adevărate. El îşi îndreptă umerii şi o privi în ochi.

— Nu o să mă răzgândesc. Dacă doreşti să afli lucruri, o să te învăţ.

Până la urmă ieşea ceva bun din anii lui de pregătire. Ea trase adânc aer în piept, apoi dădu drumul aerului şi îşi răsfrânse buza de jos. Şuviţele fine din bretonul ei se ridicară şi căzură la loc.

— Holden, e o ofertă foarte generoasă şi apreciez foarte mult că îmi oferi din timpul şi din cunoştinţele tale pentru a mă învăţa.

El se încruntă. Urma oare să fie refuzat?

— Mi-ar plăcea să mă gândesc la ea, să mă rog şi să hotărăsc cum ar fi cel mai bine.

El îşi drese glasul. Nu plănuise să înceapă în ziua aceea, dar se aşteptase măcar la puţin entuziasm.

— Pare un târg cinstit. Dar să nu aştepţi prea mult până te hotărăşti. Sunt multe de învăţat şi nu stăm bine cu timpul. Misiunea mea se apropie de sfârşit. Voi pleca din Schofield la începutul lui februarie.

— Şi tu pleci?

Uimirea se citea în vocea şi pe chipul ei.

— Da. Am semnat numai pentru o misiune de doi ani, iar aceasta se apropie de sfârşit.

Deodată, lacrimi se văzură în colţurile ochilor ei, făcându-i irişii verzi să strălucească şi mai mult.

— Nu-mi place gândul că şi tu pleci. Mai ales azi, când doar ce a plecat Lidia…

O lacrimă lunecă şi i se prelinse repede pe obraz. O şterse cu un gest nervos al mâinii. Aerul ei abătut punea şi mai mult inima lui la încercare, în moduri pe care nu le putea înţelege.

— Nu o să plec decât peste cinci luni.

El spera ca spusele lui liniştitoare să pună stavilă lacrimilor ei.

— Cinci luni… Ea privi peste umărul lui o clipă, apoi suspină şi îl privi iar. După ce termini aici, te vei întoarce în Chicago?

— Probabil că nu. El simţi o strângere în piept. Nu mă aşteaptă nimic acolo.

— Spitalul.

El însă scutură din cap.

— Nu, nu o să mă întorc la spital.

— Atunci ce o să faci?

Holden se încruntă.

— Nu ştiu. Dar orice voi face, nu va avea legătură cu medicina.

Callie înălţă brusc sprâncenele.

— Dar, Holden, eşti un doctor minunat!

El pufni într-un râs scurt.

— Şi de unde ştii asta?

— Te-am văzut la muncă. Cu micul Tim şi cu soldatul acela care avea nevoie de cusături, până şi cu mine. De ce nu vrei să continui cu medicina?

Ea părea atât de sincer îngrijorată, încât Holden se trezi că îşi dorea să i se poată destăinui. Dar la ce îi folosea?

— Chiar nu contează.

— E din pricina familiei tale, nu-i aşa? întrebarea ei, pusă pe un ton atât de blând, îi trimise un junghi dureros în inimă. Holden, nu poţi renunţa la vocaţia ta doar pentru că

cineva a murit. Ce vei schimba cu asta?

Holden scrâşni din dinţi. Nu se va contrazice cu o tinerică zveltă ce ţinea prea mult la ideile ei fanteziste despre o lume perfectă.

— Domnişoară Myers, te mişti în ape care nu îţi priesc. Sunt dispus să îţi împărtăşesc din cunoştinţele mele medicale pentru a te pregăti mai bine pentru visul pe care îl ai. Gândeşte-te la asta şi dă-mi de ştire ce ai hotărât. Ştii unde mă găseşti.

El dădu să se ridice.

— Aşteaptă!

El se aşeză încet la loc pe scaun.

— Vreau să fac asta.

Ea nu îşi luase timp de gândire. Ori de rugăciune.

— Eşti sigură?

Ea dădu din cap.

— Sunt sigură. Oamenii din Shyler’s Point au nevoie de îngrijirea cea mai bună pe care le-o pot oferi. Mă poţi ajuta să fiu o soră medicală mai bună. Vreau să fac asta. Apoi, expresia ei serioasă se destinse într-un zâmbet ce făcu inima lui Holden să bată şi mai tare. Vreau să fiu prima cursantă care merge la Şcoala de Medicină Holden Winters.

El râse, clătinând din cap la ochii ei strălucitori, încercând să îşi stăpânească bătăile iuţi ale inimii.

— Sunt destul de convins că vei fi prima din clasă.

Ea râse şi faţa ei era plină de bucurie. Apoi deveni serioasă şi întinse mâna după a lui.

— Îţi mulţumesc, Holden.

Simpla ei atingere îi trimise lui Holden un fior electrizant pe braţ în sus, aşa că se dezlipi foarte uşor de mâna ei.

— Să nu îmi mulţumeşti încă. Pot fi un şef destul de dificil.

Ea îi zâmbi în colţul gurii, ochii ei lucind ştrengari pe sub bretonul răvăşit, cu cârlionţi roşcaţi.

— Asta fiindcă eşti autoritar şi morocănos.

El râse. Nu se putea abţine. A, da, va fi o plăcere să îi

predea. Dar va trebui să fie foarte atent. Tot ce voia să îi ofere domnişoarei Callie Myers erau cunoştinţele lui medicale, nu inima.

* * *

Callie

Callie stătea pe un scaun în spatele pupitrului înalt al recepţiei asistentelor medicale şi făcea o listă cu toate lucrurile pe care voia să le înveţe de la Holden. Rodea radiera de la creion, dusă pe gânduri între scrierea intrărilor, în timp ce în minte alegea între diferitele boli existente în orăşelul ei: febră, gripă, muşcături de insecte, muşcături de şarpe, oase rupte, tăieturi şi contuzii…

Ce propunere incredibilă îi făcuse Holden! Abia îi venea a crede că el era dispus să împartă cu ea cunoştinţele şi experienţa lui bogată! Cu siguranţă pronia cerească îi surâsese. La început, când el îi făcuse propunerea de a o învăţa, ea şovăise. Nu din pricină că nu avea încredere că era un profesor bun. Dar nu se credea în stare să respecte graniţele ce existau între un cursant şi profesorul său.

Când se gândea că urma să petreacă mai mult timp alături de el, aproape singuri-singuri, inima ei o lua razna, mâinile i se umezeau şi îşi simţea gâtul uscat. Era oare un lucru înţelept să petreacă timp singură cu Holden, din moment ce el îi stârnea un asemenea iureş al emoţiilor? Cu toate acestea, ce cale mai bună avea de a deveni cea mai bine pregătită soră medicală?

Sperase să aibă mai multe ocazii de a petrece timp între patru ochi cu Holden. Cu siguranţă în timpul lecţiilor va reuşi să îşi cerceteze convingerile şi, până la urmă, să îl îndrume pe calea de întoarcere la Tatăl lui Ceresc. Oricine s-ar fi gândit la cele două aspecte pozitive ale acceptării propunerii minunat de generoase a lui Holden, nu ar fi găsit decât opţiunea de a spune da.

Dar va trebui să fie cu băgare de seamă.

Adăugă „tuse” la listă. Dacă şedinţele se vor ţine acolo,

în spital, vor fi mereu şi alte asistente în preajmă, la fel şi domnişoara Torkelson şi Mica. Cu atâţia protectori, va reuşi să se concentreze pe studiu, nu pe ochii de safir, tulburători ai lui Holden şi nici la aluniţa din stânga nasului sau la părul lui negru, uşor lins la baza cărării... Apăsă creionul atât de tare pe hârtie în timp ce scria „erupţii”, că îi rupse vârful.

Pufni nemulţumită şi se ridică să caute un briceag cu care să îl ascută. Când se ridică, Holden îşi făcu apariţia în faţa pupitrului.

— O! Aici erai.

Zâmbetul lui făcu un evantai de linii la coada ochilor, scoţând în evidenţă culoarea deosebită a irişilor. Privirile acelea aproape o făceau să îşi piardă capul. Se scutură puţin. El vorbea. Trebuia să asculte.

— Dacă începem devreme ziua de mâine, am putea lua maşina Lidiei până la plajă să ţinem prima lecţie la buturugă. E păcat să stai înăuntru când e atât de plăcut afară. Ce crezi?

Ea clipi repede. Ce credea? Credea că zelul lui relaxat era cel mai frumos lucru pe care ochii ei îl văzuseră vreodată. Credea că, singură cu el, nu se va putea gândi la studiu. Mai credea şi că era bine să nu se mai holbeze la el ca o sperietoare de ciori fără minte şi să îi răspundă la întrebare. Şi mai credea că era cel mai nimerit să refuze.

— Sună minunat. Să fiu gata pe la opt?

Zâmbetul lui îi făcu sângele să pulseze în tâmple.

— La opt e perfect. O să pregătesc un coş cu picnic, să nu sărim peste prânz. Ne vedem mâine dimineaţă, domnişoară Myers. El aruncă o privire asupra listei, apoi o ocheadă în semn de aprobare. Te-ai gândit bine. Să aduci şi lista cu tine să vedem ce putem parcurge, ce zici?

Ea dădu din cap şi el se dezlipi de pupitru, întorcându-se să plece. În timp ce el mergea pe holul ce ducea spre uşile de la ieşire, ea se trezi admirându-i umerii mari. Înghiţi în sec. Ce bine arăta şi la plecare, şi la venire... Plecă repede privirea la listă. Ar trebui să adauge şi „boala din

dragoste”? La sfârşitul şedinţelor, şi ea va avea nevoie de tratament, în mod sigur…

22

Callie

În regulă, să repetăm. Holden puse dosarul cu clamă în poală şi acoperi mâzgălelile mari cu amândouă mâinile. O mamă îngrijorată îşi aduce copilul la tine din cauză că cel mic are o erupţie. Ce faci?

Callie luă o mână de nisip cald, pe care îl lăsă să se prelingă printre degete, în timp ce se gândea la întrebare.

— Întâi de toate, mă uit la erupţie şi răspund la întrebări în mintea mea. Ce parte a corpului e afectată? E erupţia într-un singur loc sau în câteva locuri pe corp? E plană, în relief sau cu băşici? Copilul arată rău pe lângă faptul că are o erupţie?

Holden dădea din cap.

— Bun. Apoi…?

— Apoi pun întrebări părintelui. A mâncat copilul ceva neobişnuit? Erupţia îi dă mâncărimi? Copilul a făcut febră sau i-a fost rău de la stomac recent?

— Excelent!

Aprobarea lui Holden îi dădea aripi Lui Callie. Ea zâmbi şi îşi dădu pe după ureche o şuviţă suflată de vânt.

— Îţi mulţumesc.

— Acum, să presupunem că erupţia e localizată numai pe picioarele copilului, mai ales în zona gleznelor. E în relief, *cu* băşici şi dă mâncărimi. Ce propui?

Callie se muşcă de buză.

— În cazul acesta, aş crede că cel mic face o reacţie alergică de la atingerea frunzei unei anumite plante. Pentru a opri mâncărimea provocată de erupţie, aş recomanda să se pună pastă de bicarbonat de sodiu după cum e nevoie. De asemenea, aş spune mamei să lase descoperită zona erupţiei cât de mult timp posibil, ca să se usuce şi să aibă

grijă pe viitor să nu mai lase copilul să umble desculţ prin ierburi înalte şi prin buruieni.

Holden zâmbi şi dădu din cap.

— Bine, domnişoară Myers. Exact asta aş fi recomandat şi eu. El lăsă capul într-o parte, încruntând fruntea. După opt săptămâni de lecţii, ea se obişnuise cu postura lui gânditoare, aşa că aşteptă cu răbdare şi cu un zâmbet ce îi juca pe buze. Într-un sfârşit, el stătu cu capul drept, fruntea i se netezi şi se aplecă uşor în faţă.

— De data asta pacientul e…

Vorbiră despre alte trei scenarii posibile, ce aveau legătură cu tipuri diferite de erupţii, fiecare având nevoie de un alt tratament. Callie venea cu un plan de tratament pe care Holden îl aproba sau îi făcea şi recomandări noi. De cele mai multe ori, Callie avea dreptate, iar încrederea în sine creştea odată cu baza ei de cunoştinţe.

— Şi… el trase aer adânc în piept odată cu rostirea cuvântului, semn că ajunsese la întrebarea cea mai grea… când nu tratezi erupţia, ci trimiţi de îndată pacientul la medic?

— Dacă erupţia nu e localizată în centru, adică, dacă acoperă aproape tot corpul, dacă seamănă cu vânătăi mici sau dacă e însoţită de febră ce ţine mai mult de două zile, atunci trimit pacientul la medic. Tipul acela de erupţie ar putea însemna rubeolă, pojar sau meningită.

Holden îi strânse mâna lui Callie.

— Foarte bine. Se vede că ai fost foarte atentă. Sunt mândru de tine.

Laudele lui îi dădeau senzaţia că pluteşte la un metru deasupra pământului. Se rezemă de buturuga caldă şi întinse picioarele. În ultimele două luni trecuseră de jumătatea listei lui Callie.

Holden avea o listă proprie şi îi făgăduise că îi va pregăti o trusă cu lucruri necesare ce îi vor fi de folos când se va întoarce în Shyler’s Point. Ori de câte ori se putea, ţineau lecţiile pe plajă. Ea îndrăgea cadrul relaxant, valurile care

se spărgeau şi ţipetele păsărilor de mare. Întinderea nesfârşită a oceanului de turcoaz şi cerul azuriu nu încetau niciodată să îi încânte simţurile, aşa că îşi dorea să poată veni acolo în fiecare zi.

Dar lecţiile trebuiau ţinute între obligaţiile ei de soră medicală şi îndatoririle lui Holden de la spital. În unele săptămâni reuşiră să ţină patru lecţii, în altele numai una. Ea număra săptămânile rămase, ştiind că timpul lui la Schofield se apropia de sfârşit. Gândul de a nu îl mai vedea niciodată îi dădea dureri în piept.

În ciuda tuturor strădaniilor, ea tot nu reuşise să „scape din mrejele” iubirii pentru Holden Winters. Se întoarse cu faţa la el.

— Suntem gata pentru azi?

El aprobă din cap, dar rămase cu ochii la valurile înspumate. Callie îi admira linia masculină a obrazului şi felul cum îşi pieptăna părul negru. Oare la ce se gândea el când privea departe? Deşi petrecuseră mult mai mult timp împreună şi aflase multe despre Holden Winters, medicul, ea nu reuşise încă să afle tot ce voia despre Winters, bărbatul.

În multe feluri rămânea la fel de misterios ca atunci când ea încerca să se lămurească dacă el era proprietarul nasturelui care încă îi atârna la gât, legat de un şnur.

Deodată, Holden arătă spre ocean.

— Vezi un vapor?

Callie crezu că observa forma cenuşie a unui vapor de dimensiuni mari, foarte departe. Un sentiment de teamă o apăsa.

— Da, văd. Crezi că e german sau italian?

— După cum au ameninţat forţele noastre navale militare că vor ataca cu torpile orice vas invadator? Sincer să fiu, sper că nu.

Mânia cu care vorbea o înspăimântă şi mai rău. Îşi strânse mâinile în poală şi se întoarse cu faţa la el.

— Dar avertismentul trebuie să fi fost dat. Au dovedit că

n-au gânduri paşnice când ajung în apele americane.

— Da, sunt conştient de asta. El îi aruncă o privire scurtă, încruntată, în care se citea nerăbdarea. Dar aş dori să se evite altă vărsare de sânge. Nu văd niciun folos imediat în atacarea unui vas, doar fiindcă navighează într-o zonă a oceanului pretinsă de o ţară anume.

Callie îşi muşcă buza.

— Bănuiesc că dacă n-ar face decât să navigheze, n-ar fi o problemă. Dar ştii că, dacă vaporul aparţine Germaniei sau Italiei, nu e un vas de croazieră.

Holden oftă.

— Ştiu toate lucrurile astea, Callie.

În pofida seriozităţii subiectului, Callie simţi că inima îi prinde aripi când el îi rosti numele. Rareori i se mai adresa cu domnişoara Myers.

— Atunci, de ce eşti atât de îngrijorat? Nu facem decât să ne apărăm.

Holden se uită la ea şi clătină din cap, cu o expresie greu de citit. Îşi împreună mâinile pe genunchii ridicaţi.

— Faci să sune totul atât de rece. Îţi dai seama că atunci când un vas e atacat cu torpile, sunt oameni la bord, care mor? în clipa aceea, chiar nu mai contează dacă sunt americani, germani ori italieni. Cu toţii sunt doar… morţi.

Instinctiv, Callie îşi puse palma pe dosul mâinii lui. El nu se împotrivi când ea îşi împleti degetele într-ale lui, el chiar îi mângâie degetul ei mic cu degetul lui mare, răspunzând întrucâtva acestei legături. Priviră în tăcere vasul care se îndepărta de insulă şi se pierdea dincolo de linia orizontului. Numai după ce vârfurile catargelor se făcură încet nevăzute Holden se relaxă din nou.

Vrând să mai destindă atmosfera, Callie bătu vioi cu mâna pe mâna lui.

— Ţi-ar plăcea să facem o plimbare până sus, la colibă? Eu sunt îmbrăcată potrivit.

Ea începuse să poarte pantaloni şi bluze uşoare atunci când nu era la muncă. Cu tenişii în picioare şi şosete albe,

din bumbac, era echipată să urce pe munte.

Holden sări în picioare şi îi oferi mâna. O ajută să se ridice, apoi îşi scutură fundul pantalonilor.

— Ce zici să luăm şi prânzul acolo?

Callie zâmbi.

— Perfect.

El ridică rucsacul pe care îl cumpărase de la magazinul cazărmii pentru plimbările lor lungi şi îl azvârli pe umeri. Callie îl privea, uimită că nişte mişcări atât de simple – nişte braţe puternice strecurate printre bretelele rezistente, reglate pentru a fixa rucsacul mai bine – erau atât de captivante atunci când le făcea Holden.

Greutatea rucsacului îi întindea cămaşa pe piept şi pe abdomen, scoţându-i în evidenţă constituţia atletică. Îşi întoarse repede faţa, înainte ca ochii ei holbaţi să îi dea de gol gândurile.

El o luă înainte pe plajă.

— Să mergem!

Ea îl urmă, oprindu-se din loc în loc ca să studieze câte o floare sau să privească înapoi la peisajul minunat ce se întindea sub ei. Ea făcuse deja urcuşul de câteva ori. Muşchii picioarelor nu o mai dureau şi nu mai avea crampe ca primele dăţi când urcaseră coama muntelui.

Uşa deschisă a colibei părea să le zâmbească în semn de bun venit. Holden grăbi paşii. Apoi, el se opri brusc, aplecat în faţă de la mijloc. Callie aproape se dădu cu nasul de rucsacul lui înainte să îşi dea seama că el se oprise.

— Ce se întâmplă?

— Şt!

Ea îşi înghiţi cuvintele şi inima îi stătu pentru o clipă în loc. El rămase atât de nemişcat şi de atent de parcă ar fi fost sculptat în piatră. Foşnetul uşor al frunzelor de palmier şi zbaterea continuă a valurilor îşi cântau muzica obişnuită, însă Callie tresări când se auzi un alt sunet, o bufnitură ciudată, neobişnuită.

Se auzea din colibă. Holden întinse braţul, avertizând-o

tăcut să rămână în spate. El strigă.

— Cine e acolo?

Zgomotul se transformă într-un hârşâit haotic. Holden îşi dădu jos rucsacul şi îl puse fără a face zgomot pe pământ, la picioarele ei. El ridică palmele şi mimă din buze „Stai aici”. Apoi, el se furişă spre colibă, fără să i se audă paşii. Lui Callie îi suna inima în urechi în timp ce îl privea pe Holden care se apropia dintr-o parte, de-a lungul peretelui colibei şi cu faţa spre intrare.

Când ajunse la marginea uşii el se opri, cu tot corpul încordat. Apoi el sări, sucindu-şi corpul prin aer şi aterizând în uşă, cu genunchii îndoiţi şi cu braţele ridicate.

— Ha!

O zbatere sălbatică se auzi deodată în colibă şi Callie îşi puse mâinile pe gură de spaimă. Se aşteptase ca Holden să o ia la fugă înapoi, dar, în schimb, el intră în colibă. Strigă din interior.

— Callie, e-n regulă. Haide. Nu o să îţi vină să crezi.

Ea sări peste rucsac şi o zbughi spre el. Avu nevoie de un moment ca ochii să i se obişnuiască în interiorul întunecat, apoi însă inima îi fu cuprinsă de milă.

— O, biata făptură!

O pasăre mare, cu nişte picioare ciudate, cu membrane şi cu pene albe şi negre se chircise într-un colţ, cu o conservă din cositor înfiptă în capul ei. Bufnetul straniu trebuie să fi venit de la pasărea care se lovea de pereţii colibei. Callie se încruntă privind pasărea.

— E un pescăruş?

Holden scutură din cap.

— Nu, cred că e o gâscă. Fie se va înfometa până va muri, fie se va răni grav dacă nu îi scoatem conserva aia de pe cap.

— Ei bine, cât de greu poate fi să prinzi o gâscă care nu vede?

Holden ridică din umeri.

— Bănuiesc că o să aflăm.

El se lăsă pe vine şi înaintă spre pasăre. Cumva aceasta trebuie să îl fi simţit apropiindu-se fiindcă dădu din aripi şi păşi bălăbănindu-se spre el. Callie sări în uşă ca să nu lase pasărea să scape, iar Holden fugi după pasărea îngrozită, pe lângă pereţii colibei. Pasărea fugi în direcţia lui Callie şi se lovi de picioarele ei. Callie scoase un ţipăt fără să vrea. Probabil că sperie pe biata gâscă, fiindcă aceasta îşi luă zborul. Îl păli pe Holden în stomac. El căzu pe spate şi gâsca se depărtă de el dând din aripi. În aer era numai praf şi pene, aproape imposibil de respirat.

Holden se ridică în picioare, o luă pe Callie de braţ şi o scoase din colibă.

— Pfui! El îşi şterse fruntea asudată. Păcat că nu vorbim Hawaiiană. Poate am convinge creatura aceea că nu vrem decât să o ajutăm.

În ciuda frustrării, Callie râdea.

— Ce ar schimba limba? Gâsca nu vorbeşte nicio limbă omenească.

El îi zâmbi şiret.

— Presupun că ai dreptate. Dar a meritat să încerc.

Callie se înfioră auzind bufniturile din interiorul colibei.

— De ce crezi că a rămas blocată cu capul într-o conservă?

— Cine ştie? Poate ceva i-a mirosit interesant. Poate luciul conservei i-a trezit interesul. Pesemne a fost un accident. Nu poate vorbi. Deodată, pe chipul lui se văzu uimirea. Ştii ce cred că avem aici?

— De unde a venit zicala „gâscă proastă”?

Holden pufni în râs, dar clătină din cap.

— Nu, cred că e o *nene*, o gâscă Hawaiiană. Sunt pe insula aceasta de aproape doi ani, dar e prima pe care o văd. El o îndemnă să se apropie de uşă şi arătă cu mâna spre gâsca retrasă şi înghesuită într-un colţ, sucindu-şi capul când la stânga, când la dreapta. Uită-te la picioarele ei. Observi că membranele nu sunt crescute complet cum te-ai aştepta să vezi la o raţă sau la o gâscă? Sunt convins

că sunt picioare de *nene*. El pufni. Desigur, trebuia să facă o vizită în locuinţa mea şi să îmi distrugă micuţa mea „casă departe de casă”.

În cele din urmă, gâsca se aşează ca pe cuibar. Callie arătă cu mâna.

— S-a liniştit. Poate, până la urmă, nu mai are putere. Ar trebui să încercăm iar?

— Da, numai că, de data asta, nu mai ţipa. Pasărea asta chiar loveşte bine din aripi. El se frecă pe burtă şi zâmbi. Să o fugărim n-a fost de niciun folos. N-am făcut decât să o băgăm şi mai tare în sperieţi. Ne trebuie un plan…

Aruncă o privire în jur, cu fruntea încreţită de gânduri, iar apoi faţa i se lumină. Merse la locul unde avea rucsacul, scoase faţa de masă din pânză pe care o foloseau la picnicuri şi o ţinu sus, la fel cum un matador îşi ţinea capa.

— O să arunc asta peste gâscă, ca să nu ne scape. Când o să trag pânza de pe cap, tu smulgi conserva şi apoi îi dau drumul. Ne-am înţeles?

Callie îi făcu semn că era în regulă. Holden merse în vârful picioarelor spre uşă. Se opri şi se încruntă la ea.

— Nu uita, fără ţipete.

Callie îşi puse mâinile pe şolduri şi îi zâmbi.

— Chiar te temi de gâsculiţa asta, nu-i aşa?

— Nu fi răutăcioasă. Nu tu ai primit o pălitură-n burtă. El îndreptă un deget spre ea. Să nu ţipi.

Ea îl salută.

— Da, domnule!

El îi aruncă încă o privire de prevenire, apoi se puse iar pe vine, ţinând faţa de masă la îndemână şi merse tiptil pe pământul gol. Tocmai când ridica faţa de masă, gâsca se înălţă cu aripile întinse. Oarbă cum era, pasărea zbură drept în pătratul de pânză. Holden o cuprinse cu braţele şi căzu drept în şezut.

Un gâgâit sugrumat umplea toată coşmelia. El se lupta cu faţa de masă.

— Ajută-mă!

Callie se repezi spre el, sărind când înainte, când înapoi ca să ţină pasul cu el, în timp ce el se rostogolea de pe o parte pe alta.

— Holden, pentru numele Domnului, stai locului şi descoperă-i capul!

— Nu o pot ţine nemişcată dacă ea nu vrea! Şi nu ştiu unde are capul în clipa asta!

— Scoate ceva la iveală şi vezi!

Holden se rostogoli pe mâini şi pe genunchi, prinzând sub el pasărea învelită în faţa de masă. Callie aşteptă, pregătită să o prindă în momentul când vedea conserva. El fixă pe pământ o parte a pânzei cu genunchii, apoi răsuci cu grijă cealaltă parte. Callie îi văzu coada din pene a gâştei. El dădu pânza la loc şi o privi îngrijorat pe Callie.

— Va trebui să mergi în spatele meu să îi dezveleşti capul. Te rog să te mişti repede. Nu o mai pot ţine mult. Nu îmi vine să cred cât de voinic e masculul ăsta.

Faţa de masă parcă prinsese viaţă, făcea valuri şi se umfla ca cearceafurile atârnate, în bătaia aspră a vântului. Lui Callie îi tremurau mâinile. Avea senzaţia că rămâne fără aer, dar se lăsă pe vine dinapoia lui Holden şi ridică marginea feţei de masă. Spre marea ei uşurare, zări luciul cositorului. Prinse conserva între mâini şi o scoase.

Gâsca îşi scutură capul negru şi începu a gâgâi zgomotos. De bucurie, de frică sau de furie? O zbughi printre picioarele lui Holden. Acesta căzu jos, pe burtă, prinzând pânza sub el şi Callie căzu în şezut când încercă să se ferească din calea păsării. Gâsca, acum liberă, se bălăbăni cât de repede o ţineau picioarele şi ţâşni pe uşă afară, dând din aripi.

În momentul în care ieşi din colibă, se înălţă în aer, gâgâind de parcă nu avea să se mai oprească vreodată. Callie şi Holden se ridicară în picioare cu mişcări stângace şi fugiră afară să vadă pasărea luându-şi zborul. Aceasta trecu peste tufele din apropiere şi ateriză la câţiva metri depărtare, gâgâind de le suna în urechi.

Apoi, spre marea lor satisfacţie, alte două gâşte frumoase îşi făcură deodată apariţia, alăturându-se primei, la fel de gălăgioase.

Împreună, cele trei păsări maiestuoase se făcură nevăzute în frunzişul bogat.

Holden îşi strecură mâna, o cuprinse de mijloc şi rămase mai departe cu ochii la locul pe unde dispăruseră, foarte mirat.

Ea îşi şterse transpiraţia de pe frunte.

— A fost mult de muncă.

— „Să nu obosim în facerea binelui; căci, la vremea potrivită, vom secera, dacă nu vom cădea de oboseală”. El oftă. Ce seceriş pe cinste, să vedem cum îşi recapătă libertatea o pasăre superbă.

Callie îşi lăsă capul pe umărul lui, simţindu-se mai aproape de el ca oricând. Făcuseră ceva deosebit salvând gâsca împreună. Holden o lăsase să întrezărească un crâmpei din inima lui bună. Îi trecu prin minte imaginea lui cu faţa de masă în mână, gata de atac, şi, deodată, caraghioslâcul situaţiei o copleşi.

Izbucni în hohote de râs. Holden se dezlipi de ea şi se trase un pas în spate.

— Ce e atât de amuzant?

— Dacă… dacă te-ai fi văzut…

Ea scoase cu greu cuvintele printre pufnetele de râs.

— Gata să te arunci pe sărmana gâscă ce nu bănuia nimic. Ea ridică braţele şi îi imită postura furişată. Apoi, în coate şi genunchi, luptându-te cu faţa de masă…

Ea râdea cu atâta poftă, că nici nu mai putea să vorbească. Holden îi zâmbi strâmb.

— Ce era să fac? E o pasăre puternică.

— Nici nu se vedea că era pasăre. Callie râdea cu gura până la urechi, ţinându-se cu mâinile de burtă. O altă criză de râs copios. Arătai de parcă te luptai cu o… gâscă în carouri. O, a fost cel mai amuzant lucru pe care l-am văzut vreodată!

Holden îşi încrucişă braţele şi o privi de sus, dar îi luceau ochii.

— Mă bucur foarte mult că te-am făcut să râzi.

Ea îşi agita mâinile, făcându-şi vânt şi încercând să îşi înăbuşe chicotelile, dar îi trebui ceva timp. Holden o privea, clătinând din cap. Când se linişti, într-un sfârşit, ea dădu drumul unui oftat lung.

— O, vai de mine, chiar a fost distractiv.

Holden ridică ochii la cer.

„Distractiv, zice ea. Mi-a luat zece ani din viaţă, iar ea zice că a fost distractiv”. El îşi luă rucsacul.

— Nu ştiu cum eşti tu, dar mie bătălia asta mi-a dat poftă de mâncare. Ce zici, mâncăm?

Ea întinse faţa de masă pe pământ, în faţa colibei. Se aşezară şi luară împreună un prânz simplu, povestind despre cele întâmplate, râzând şi minunându-se de păţania avută.

Holden puse hârtia în care fusese învelit sendvişul în rucsac şi făcu o faţă serioasă.

— Callie, pot să te întreb ceva?

Ea îşi şterse firimiturile de pe buze, numai ochi şi urechi.

— Desigur.

— De ce îţi place atât de mult pe plajă? El încruntă fruntea. După ce ţi-ai pierdut părinţii înghiţiţi de ape, aş fi zis că nu mai vrei să vezi apă în viaţa ta.

Callie ridică din umeri, strângând hârtia sendvişului în mâini.

— Probabil pentru că sunt prea multe relatări frumoase în Biblie despre apă. Izvoare de apă vie, să stai lângă ape liniştite... Valurile şi curgerea oceanului mă liniştesc, nu mă tulbură. Bănuiesc că e un dar pe care Dumnezeu mi l-a făcut. Să mă pot bucura de apa rece care îmi spală picioarele, fără să îmi trezească amintiri nefericite.

Holden aproba încet din cap, strâmbând din gură a îndoială. Ea puse mâna pe genunchiul lui.

— Gândeşte-te câtă bucurie aş fi sacrificat dacă aş fi

rămas cu teama de apă. Momentele mele cele mai fericite au fost pe plajă. Ea îşi stăpâni emoţia şi îndrăzni să adauge. Multe din ele alături de tine.

Privirea lui tandră o fixă pe a ei. După câteva secunde bune de privit în tăcere, el oftă.

— Mă bucur că nu ţi-e frică. Şi eu aş fi pierdut momentele astea alături de tine.

Înainte să poată Callie răspunde, cineva de jos, de pe plajă, îi strigă pe nume.

— E Mica.

Holden se ridică în picioare şi puse mâinile căuş la gură.

— Coborâm îndată!

Puseră ce le rămăsese de la picnic în rucsacul pe care Holden îl luă în spate. Callie coborî în urma lui, pe cărarea bătătorită, ce ducea la plajă. Mica îi aştepta la marginea frunzişului. Îngrijorarea se vedea în linia frântă a gurii.

Holden alergă pe ultimii metri.

— Ce se întâmplă?

Mica stătea cu ochii la Callie. În clipa în care ea se alătură celor doi, el îi întinse o telegramă.

— Asta a sosit pentru tine. E de la una dintre mătuşi. M-am gândit că ar putea fi ceva important.

Ea simţi cum îi iese transpiraţia pe tot corpul. Telegramele erau scumpe. Trebuia să fie o urgenţă, altfel mătuşile îi trimiteau o scrisoare.

— Ştii ce scrie?

— Nu. M-am gândit doar că ar putea fi ceva important.

Prinzându-şi buza de jos între dinţi, Callie deschise plicul galben şi scoase o telegramă simplă. Ea simţi privirile îngrijorate ale lui Holden şi Mica aţintite asupra ei, în timp ce citea mesajul preţios.

După ce termină de citit, fără să se gândească la urmări, ea îşi lipi faţa de gâtul lui Holden şi începu a plânge.

23

Holden

— Callie?

Holden o mângâia pe spate şi se uita neajutorat la Mica. Credea că i se frânge inima în timp ce hohotea de plâns la gâtul lui.

— Callie, draga mea, te rog nu mai plânge. Spune-mi ce s-a întâmplat.

Callie doar scutura din cap în timp ce se cuibărea lângă el, cu braţele strânse în jurul pieptului lui Holden, cu umerii tresăltând. Mica păşi spre ei şi o bătu uşor cu mâna pe umăr.

— Hei, haide, orice ar fi, nu poate fi atât de rău.

— Nu… e… Callie stătea lipită de pieptul cămăşii lui Holden, care îi înăbuşea vocea… nimic rău. Sunt doar foarte fericită!

Holden şi Mica se uitară surprinşi unul la altul. Holden o prinse de umeri şi o dezlipi de el, privind-o în faţă.

— Tocmai ai zis că eşti fericită?

Ea ridică faţa brăzdată de lacrimi, dar radioasă, şi se uită când la unul, când la altul, iar ochii ei de smarald străluceau de lacrimi.

— Da. Este despre mătuşa Vivian. Se mărită!

Holden pufni nemulţumit.

— Vrei să îmi spui că plângi cu amar când se întâmplă ceva *bun*?

Ea strânse pumnul şi se frecă sub nas, apoi ridică ochii la el, neştiind ce să creadă.

— Eşti supărat pe mine?

Holden dădu ochii peste cap, nu putea să răspundă la întrebare. Se întoarse către Mica.

— Explică-i, te rog.

Mica puse mâna pe umărul lui Callie şi ea se întoarse cu faţa către el.

— Callie, ne-ai speriat de moarte, plângând în halul ăsta. Am crezut că s-a întâmplat ceva groaznic!

— Atunci, îmi pare rău, zise ea repede, încercând parcă să se apere. Am fost, pur şi simplu, copleşită, atâta tot. Mătuşa Vivian a stat atâţia ani necăsătorită, iar acum cineva o iubeşte şi vrea să o ia de soţie.

Bărbia îi tremura. Holden agită spre ea un deget, prevenind-o.

— Să nu începi iar cu plânsul.

Callie îşi supse buza de jos şi clipi din ochi, nelăsând lacrimile să îi curgă pe obraji.

— Nu pricep de ce eşti supărat.

Tonul nedumerit aproape îl descumpăni pe Holden. Lui încă îi bătea inima nebuneşte. Când se agăţase, plângând, de gâtul lui, simţise că i se rupe sufletul. îl speriase de moarte, iar acum îl făcea să se simtă vinovat.

Trase o gură bună de aer pentru a se linişti.

— Callie, nu sunt supărat. Dar, data viitoare, când te hotărăşti să te arunci în braţele mele pentru un bocet pe cinste, vrei să îmi spui, rogu-te, dinainte pentru ce sunt lacrimile? Dacă ştiu din vreme că sunt lacrimi de fericire, atunci nu o să mai fiu îngrijorat.

Callie mai clipi de câteva ori, îşi şterse urmele de lacrimi de pe obraji şi ridică din umăr.

— Bine. Ea zâmbi. V-ar plăcea să vă citesc telegrama?

Holden şi Mica răspunseră în cor.

— Nu.

Ea rămase cu gura căscată, se întoarse cu spatele şi încrucişă braţele strâns pe piept.

— Bine!

Holden se uita la Mica, iar Mica la Holden.

Amândoi se uitau la ceafa lui Callie. Şi, din senin, începură amândoi să râdă. Callie se suci, îi privi mânioasă, dar, după câteva clipe, renunţă la privirea glacială şi râse împreună cu ei. Mica o strânse în braţe felicitând-o şi ea citi telegrama, vărsând lacrimi noi în timp ce o recitea.

Holden îşi întipări în minte detaliile acelei zile, ştiind că, după ce va pleca din locul acela şi de lângă femeia aceea, va vrea să îşi aducă aminte ce gust avea fericirea adevărată.

* * *

În timp ce octombrie se sfârşea, cedând locul lui noiembrie, Holden îşi simţea inima mai uşoară: Callie avea ceva pozitiv la care să se gândească. Părea destul de imună la ceea ce se întâmpla – lucruri care pe Holden îl înspăimântau dacă îşi îngăduia să se gândească prea mult la ele – atât de pierdută era în lumea ei.

Într-o seară, la cină, aproape de Ziua Recunoştinţei, ea îşi puse bărbia în palmă şi oftă.

— Aş vrea să o pot vedea pe mătuşa Vivian făcând jurămintele de căsătorie.

Holden înghiţi o muşcătură dintr-o felie de carne.

— Când e nunta?

— Imediat după Ziua Recunoştinţei. Urmă alt oftat de supărare. Apoi, ridicându-se ca un popândău, se înveseli vizibil. Dar vreţi să vă arăt ce am de gând să fac cu camera mea veche?

Holden se şterse la gură cu şerveţelul din pânză, apoi dădu din cap. El o privi cum îşi aruncă şerveţelul în mijlocul mesei. Ea îşi înfipse degetul în ketchup şi desenă cu linii vălurite planul casei.

— Ca să vedeţi felul în care e casa aranjată, îi lămuri Callie în timp ce arăta spre şerveţel. O uşă duce de la terasa din faţă drept la mine în dormitor. Acum, bineînţeles, n-am folosit niciodată uşa aceea. De fapt, am pus dulapul de haine în faţa ei, ca să nu intre nimeni pe nepusă masă! Dar, dacă cineva vrea să intre de afară, cum e indicat acum pentru cabinetul medical, e perfect.

El îşi ascunse un zâmbet la auzul cuvintelor *cabinetul medical*. Era atât de serioasă şi nu avea habar cât de

simpatică era în sinceritatea ei.

— Voi muta mobila din dormitorul meu în dormitorul mătuşii Vivian. Apoi voi împărţi în două fosta mea cameră cu ajutorul unei perdele, pentru ca jumătatea din faţă să poată fi folosită ca sală de aşteptare, iar jumătatea din spate, care face legătura cu restul casei, să fie camera de consultaţii. Camera nu e foarte mare, dar, cu siguranţă, e destul de încăpătoare pentru a servi ambele situaţii. Ea îi zâmbi cu o strălucire în privire. Pur şi simplu, Dumnezeu a pregătit totul pentru mine, Holden! Uşa ce dă în terasă, care nu a fost folosită niciodată, căsătoria neaşteptată a mătuşii Viv, până şi tu!

— Eu? Holden se lăsă pe spate, înălţând o sprânceană.

Callie dădu braţele în lături.

— Desigur. Lecţiile pe care mi le-ai dat. Toate lucrurile se aşează numai bine ca să îmi deschid propriul cabinet.

Aceasta însemna, fireşte, că nu el venise cu ideea de a o învăţa. Şi el admitea cu oarecare rezervă în timp ce îşi sorbea cafeaua că, poate, ea avea dreptate. Poate exista o Forţă superioară care lucra, care punea lucrurile cap la cap pentru oameni asemenea lui Callie, care, cu siguranţă, meritau să li se întâmple lucruri bune.

Holden se gândea că locuitorii din Shyler’s Point se vor duce cu problemele lor medicale la Callie, în lipsa unui doctor „adevărat”. Într-un fel, o invidia. Ştia atât de sigur ce voia! îi admira dorinţa de a face ca totul să devină realitate. El încă nu era sigur încotro să o ia sau ce să facă după plecarea din Oahu, iar momentul acela nu era departe.

Să ai un oraş natal, o comunitate mică, apropiată, care să te atragă acasă! se întreba cât de conştientă era Callie de norocul ei.

* * *

Callie

Callie plăti pentru cutia cu felicitări de Crăciun şi se

întoarse de la ghişeul magazinului garnizoanei. Un zâmbet îi cuprinse deodată toată faţa când se trezi cu Mica în spatele ei.

— Ei, Mica! îl salută ea voioasă. După ce lăsă micile obiecte pe tejghea, îl îmbrăţişă scurt. Crăciun fericit!

El o strânse tare în braţe şi îi zâmbi larg.

— E cam devreme, nu crezi? Mai sunt trei săptămâni.

Luă cutia şi se îndepărtară de ghişeu.

— Eu simt că se apropie. Mâine după-amiază, după biserică, voi pregăti plicurile cu felicitările de Crăciun.

— Sună bine. Îmi trimiţi şi mie una?

Ea râse la zâmbetul lui şiret.

— Ei, fireşte, prostuţule. Nu te-aş neglija. Şi o să îmi facă o plăcere deosebită să îi trimit o felicitare şi noului meu *unchi*. E prima oară.

— Asta înseamnă că mătuşa Vivian e bine?

— O, da, foarte bine. Ultima ei scrisoare e foarte veselă. În timp ce îi povestea, pentru o clipă bucuria îi păli. Încă regret că nu o să pot merge la nunta ei, dar n-aş fi vrut să mă aştepte. La urma urmei, zise ea ridicând din umeri şi zâmbind, aşteaptă!

Mica râse.

— Ei bine, mă bucur că simţi deja că au venit sărbătorile. Îmi vine greu să cred că mai e atât de puţin până la Crăciun. Vremea e pur şi simplu superbă. Am nevoie de zăpadă ca să simt că sunt sărbătorile.

— Aş putea arunca tampoane de vată peste bungaloul tău, îi sugeră Callie cu un aer jucăuş.

El dădu capul pe spate şi râse iar.

— De acord. Vom face rezerve de tampoane de vată pentru sărbători.

Callie oftă.

— Mi-e dor şi mie de zăpadă. Sunt sigură că acasă e cel puţin un strat de o jumătate de metru. Ador să văd cum se aştern fulgii cu atâta linişte şi pace. Dar şi insula asta are liniştea ei, nu-i aşa? E plăcut să ştim că, deşi sunt atâtea

furtuni în alte părţi ale lumii, la noi încă e pace.

Privirea lui ciudată, nu neapărat de teamă, îi dădu fiori pe şira spinării. Dar, cum veni, aşa se şi duse, şi Mica o întrebă pe un ton vesel.

— Mergi la teatru în seara asta?

Callie alungă sentimentul straniu de teamă.

— Bineînţeles. Abia aştept. Am auzit că Abbott şi Costello sunt tare amuzanţi. Mergi şi tu?

— O, s-ar putea… El tăcu, jucând o sprânceană. Dacă nu te deranjează că stau în sufletul tău şi al lui Holden.

Callie simţi că i se aprind obrajii şi îi dădu un ghiont uşor peste mână cu cutia de felicitări, iar inima începu să îi bată nebuneşte la ideea că ea şi Holden ar fi un cuplu.

— Nu începe, Mica! Ştii că eu şi Holden suntem doar prieteni.

El dădu din cap serios, dar în ochi i se citea un zâmbet.

— Cum zici tu, Callie.

Ea îl înghionti din nou.

— Te rog să vii. Cred că e comedie. Îţi place să râzi.

Mica dădu încet din cap, ochii lui privind deodată în gol.

— Da, chiar îmi place să râd… Callie simţi iar un fior, dar Mica se scutură şi o privi iar în ochi. Păi, ne vedem la şapte, la cinematograf. Ţine-mi un loc, bine?

— Sigur.

Callie se îndreptă spre uşă în timp ce Mica se întoarse către ghişeu ţinând cumpărăturile în mână. Ea se opri înainte de a ieşi, privi înapoi la Mica, întrebându-se de ce avusese reacţia aceea ciudată la unele din cuvintele lui. Apoi scutură din cap. Se purta prosteşte.

Era emoţia pentru toate lucrurile bune care se întâmplaseră în ultimul timp. Isprăvise cu Holden şi ultima lecţie din listă, căsătoria mătuşii Vivian, perspectiva de a-şi deschide propriul cabinet, apropierea Crăciunului…

Mergea cu paşi vioi pe trotuar, făcând lista destinatarilor pentru felicitările de Crăciun. Chiar şi în decembrie cerul era senin, vremea era plăcută. Îi plăceau nespus culorile

vesele ale crăciuniţelor în plină floare, peste tot în jur. Luă o gură bună de aer cu miros plăcut şi se rugă în gând: „îţi mulţumesc, Doamne, pentru toată splendoarea pe care ai creat-o. Îţi mulţumesc pentru darurile pe care le-ai revărsat. Îţi mulţumesc că L-ai trimis pe Fiul Tău pentru ca toate să îşi afle pacea în această lume…”

24

Callie

Callie tocmai strânsese micul dejun când auzi huruitul unor motoare de avion. Nedumerită, ea se întoarse către domnişoara Torkelson.

— De ce fac exerciţii duminica dimineaţa? N-au mai făcut până acum.

Pe fruntea domnişoarei Torkelson apărură vârste întrebătoare. Merse la fereastră şi privi afară. Scoase un ţipăt.

— Nu sunt avioanele noastre! Ea fugi la masă, trupul ei încordat zvâcnind de spaimă. E un răsărit de soare sub aripi. Sunt japonezii! Fetelor, grăbiţi-vă! Trebuie să ajungem la spital!

Japonezii? Ce făceau acolo? Asistentele săriră direct în picioare. Scaunele scrâşniră pe podeaua de gresie din sala de mese. Tava cu micul dejun a lui Callie căzu pe jos, făcând un zgomot asurzitor, dar ea o dădu la o parte cu piciorul, în loc să o ridice. Trudy o prinse de mână şi fugiră afară împreună cu celelalte surori.

Soldaţii alergau din toate direcţiile, cu toţii părând să se îndrepte spre hala unde era depozitată muniţia. Un huruit ritmat dădea semnal că deasupra lor avioanele împânziseră cerul. Soldaţii din curte se aruncau pe burtă, cu faţa la pământ. Callie se aplecă instinctiv, chiar dacă îşi dădu seama de ridicolul unui asemenea gest. Un tunet bubui în depărtare. Callie privi la cer, neştiind ce să creadă.

Apoi, îşi dădu seama că nu era un tunet, ci o explozie. Ţinându-şi respiraţia, întoarse privirea spre locul de unde venea zgomotul. După o clipă încordată, un nor de fum în formă de ciupercă înnegri cerul spre sud. Soldaţii săriră în picioare de la pământ.

Unul strigă.

— La atac!

Cu toţii o luară din loc, în timp ce bubuiturile altor

explozii tulburau dimineaţa.

— O, Doamne sfinte, ocroteşte-ne, se rugă Callie cu glas tare, cu ochii larg deschişi la măcelul din jurul său.

— Haideţi, fetelor!

Callie se supuse mecanic ordinului dat de domnişoara Torkelson. Îşi aduse aminte prima lecţie pe care o primise de la sora robustă: „Vor fi momente când acţiunea voastră neîntârziată va însemna diferenţa dintre viaţă şi moarte”. Lui Callie adevărul acelor cuvinte îi zbârli părul pe ceafă. Surorile se îngrămădiră în spatele asistentei-şef, iar Callie era în urma lor.

Fugiră pe strada ce despărţea sala de mese de cazărmile din est. Alte două avioane japoneze trecură cu vuiet mare pe deasupra. Callie simţea furnicături în tălpile picioarelor de la vibraţia motoarelor. Avioanele zburau unul peste altul, cel de jos coborând atât de mult, încât Callie reuşi să vadă faţa cu ochelari de protecţie a pilotului.

Înlemni, înăbuşindu-şi cu mâinile un strigăt de spaimă la vederea torpilelor de sub aripi. Nişte mâini puternice o traseră la peretele unei cazărmi. Un balcon de la etajul al doilea oferea un dram de protecţie. Inima îi bătea năvalnic în timp ce o rugăciune simplă se repeta fără încetare în mintea ei: „Izbăveşte-mă de rău… Izbăveşte-mă de rău…” După ce avioanele trecură fără să lanseze torpilele, femeile fugiră una lângă alta până la spital. Înăuntru, domnişoara Torkelson se sprijini cu o mână de perete şi respiră greu. După ce îşi recăpătă suflarea, începu să dea instrucţiuni rapide.

— Roxanne, ia cheile mele şi deschide toate dulapurile cu medicamente din spital. Vom avea nevoie de mai multe paturi. Callie şi Betsy, strângeţi toate păturile pe care le puteţi găsi şi începeţi să puneţi saltele din paie de-a lungul pereţilor din hol, dar lăsaţi loc destul să putem trece. Ginger, Trudy, puneţi bandaje şi alifii antibacteriene, lucruri de prim ajutor, ştiţi care sunt!, pe cărucioare şi duceţi-le în saloane. Roxanne, umple cu apă toate lighenele pe care le

poţi găsi. Vom fi foarte ocupate dacă japonezii îşi vor îndeplini misiunea.

Ea era albă la faţă şi îşi ţinea buzele strânse într-o linie subţire.

— Domnişoară Torkelson?

Faţa lui Trudy se făcu albă ca varul în timp ce tânăra îşi punea mâinile împreunate pe piept.

— Credeţi că ne vor bombarda şi pe noi?

Domnişoarei Torkelson îi tremura bărbia, scuturând din cap.

— Au avut deja ocazia asta, dar au trecut mai departe. Ţinta lor sunt vasele din Pearl. Şi probabil avioanele din Wheeler. Nu suntem atât de mulţi aici ca să se deranjeze. N-or risipi muniţia pe noi!

Vorbea hotărât şi calm, întocmai cum aveau nevoie surorile înspăimântate pentru a trece la acţiune. Callie o luă pe Betsy de mână şi cele două alergară pe hol spre camerele cu cele necesare, unde îşi umplură braţele cu pături şi cu cearceafuri.

În timp ce pregăteau paturile, Callie se tot gândea la ce spusese Holden, că un atac asupra lui Pearl Harbor era imposibil, dar iată că se întâmpla. Dacă şi domnişoara Torkelson se înşela? Cu toţii puteau fi ucişi.

Cu fiecare explozie, credea că îi cedează inima, dar, cumva, reîncepea mereu să bată, iar ea îşi continua munca. Zgomotele de artilerie umpleau aerul. Oare soldaţii americani ripostau cu gloanţe? Sirenele începură să vuiască. Betsy o privi pe Callie cu o tristeţe profundă.

— Pleacă ambulanţele. În curând vom avea răniţi de îngrijit.

Callie îşi întinse mâinile tremurânde şi Betsy le prinse între ale sale. Callie închise ochii.

— Doamne, dă-ne puterea Ta. Putem totul în Cristos care ne întăreşte. Fă-ne vrednice de misiunea care ne aşteaptă. Amin!

— Amin! Betsy îi strânse mâinile lui Callie şi le dădu

drumul. Hai să mai pregătim paturi.

Trecu încă o jumătate de oră, încordată. Tremurau şi se întrebau dacă vor fi bombardaţi înainte ca primele şase tărgi care transportau piloţi de la Baza Wheeler să ajungă la ei. Callie verifică bandajul pe care şoferul ambulanţei îl legase pe umărul unui pilot tânăr. Bărbatului îi lipsea braţul de la cot în jos. Văzându-i rana zdrenţuită, simţi în gât un gust amar de la fiere, pe care îl înghiţi cu greu, refuzând să se lase copleşită de greaţă.

Cu mâna rămasă, pilotul o prinse pe Callie de încheietura mâinii cu o putere incredibilă şi îi şopti apăsat.

— Ne pregăteam să lansăm contraatacul când ne-au lovit. Am fost prins în schimbul de focuri. Mă cheamă Jimmy Phelps. Spune-i mamei mele că am murit demn.

— Îi voi transmite mamei tale că te refaci grabnic. Callie îşi suci încheietura şi o eliberă, ca să îl prindă de mână. Să te odihneşti. Va veni un doctor la tine îndată.

Ea îi făcu o injecţie cu morfină, îşi rezervă un moment pentru a rosti o rugăciune scurtă pentru el, apoi se întoarse spre răniţii din spatele ei. Mulţi bărbaţi aveau membre lipsă, cu toţii erau înspăimântaţi şi unii erau în stare de şoc. Văzându-le nevoile, o cuprinse un sentiment de neputinţă.

Stagiul ei de la Crucea Roşie nu o pregătise pentru o suferinţă omenească atât de profundă. Respiră adânc ca să capete putere şi îşi aminti rugăciunea pe care o făcuse: putea totul prin Cristos care o întărea. Hotărâtă, merse la Betsy ca să o ajute. Pacientul lui Betsy era rănit mai grav decât Jimmy Phelps, dar era la fel de nerăbdător să vorbească.

— E vreun radio pe aici? Sigur preşedintele va anunţa planurile de represalii!

— Toate la timpul potrivit.

Callie îi tăie costumul murdar ca să îi poată trata arsurile de pe piept, în timp ce Betsy îi făcea o injecţie cu calmant în braţ. Îi venea greu să creadă că bărbatul acela mai avea puterea de a vorbi, judecând după gravitatea rănilor.

— Nu am putut riposta. Au lovit în avioanele de vânătoare de la Wheeler. Dar doi piloţi ai noştri au reuşit! Pariez că îi vor face praf pe blestemaţii de japonezi! El tuşi, faţa i se schimonosi îngrozitor. Unde e prietenu' meu? îl cheamă Terry. Trebuie să îmi găsesc prietenu'…

Vocea i se stinse, calmantul făcându-şi, din fericire, efectul, iar Callie şi Betsy terminară de curăţat arsurile adânci pe care le avea, de la gât până aproape de genunchi. Pentru bărbatul acesta Callie rosti o rugăciune mai lungă. Se temea că rănile adânci îi vor aduce moartea, în ciuda strădaniilor ei.

Veneau şi mai mulţi răniţi, iar Callie făcea eforturi să îşi ţină bătăile inimii în frâu, încercând să nu ia seama la sunetele înspăimântătoare de dincolo de pereţii spitalului. Se ducea de la un pacient la altul, le dădea cu alifie, le punea pansamente şi le administra morfină. În pofida haosului, rezerva fiecărui om un zâmbet încurajator, o mângâiere pe cap sau pe mână şi o rugăciune, chiar dacă era scurtă: „Doamne, ajută-l pe bărbatul acesta", spusă în fugă. Dumnezeu vedea sinceritatea din inima ei şi îi auzea vaietele tăcute. Crâmpeie de conversaţie îi atrăgeau atenţia.

— Mulţi oameni ucişi la Hickam…

— Au bombardat cazărmile la Hickam şi Wheeler. Mă mir că n-au bombardat Schofield…

— Trebuie să fi fost mai bine de patruzeci de avioane! Veneau unul după altul…

— Câte vase au fost lovite? Ştie cineva?

Ca răspuns la întrebarea aceasta un bărbat începu să plângă în hohote.

— S-au dus. Toate. Le-au distrus pe toate…

Nu vorbise Callie doar cu o zi înainte despre liniştea acelei insule în mijlocul furtunilor din alte părţi ale lumii? Se alesese praful de liniştea aceea. Pentru ea putea fi de domeniul trecutului.

— O să improvizăm un spital în sala de mese pentru cei

ce nu sunt răniţi foarte grav.

În acel vacarm, auzi tonul autoritar al lui Mica, şi Callie ridică îndată capul. Nu îl mai auzise vorbind pe un astfel de ton până atunci. Accentul glumeţ din Texas dispăruse cu totul. Îi luase locul o autoritate de necontestat, ce îşi câştigă imediat atenţia.

— Am nevoie de două surori şi doi infirmieri care să vină cu mine.

Domnişoara Torkelson strigă.

— Domnişoară Barnes! Domnişoară Welker! Mergeţi cu doctorul Hatcher!

Ginger şi Roxanne îşi încetară pe loc lucrul şi se grăbiră să ajungă lângă Mica. El stătu numai o clipă, cât să o privească în ochi pe Callie, cu apăsare. Ea îi zâmbi cu buze tremurânde şi se simţi recunoscătoare când ridurile aspre din jurul gurii lui se mai şterseră, chiar şi numai pentru câteva secunde.

Apoi, el şi cele două surori o luară în mare grabă pe hol, dispărând din vedere. Callie îşi întoarse atenţia spre patul de paie de la picioarele ei. Căzu pe genunchi şi netezi părul tânărului care suferea îngrozitor. Nu părea să aibă mai mult de optsprezece ani.

— Ştiu că ai dureri. O să te ajut…

* * *

Holden

Unii după alţii… În primele treizeci de minute de la atac, un şir lung de victime ale masacrului făcut de japonezi umplu spitalul până la refuz. Tocmai când Holden crezuse că îi adunaseră pe toţi, sosi un alt grup, ultimii supravieţuitori ai navei de luptă *Arizona*, toţi cu arsuri foarte grave. Holden simţea că moare de picioare, la fel ca tot personalul spitalului. Nu se pregătiseră pentru o asemenea urgenţă, dar, cumva, trebuiau să îşi întreacă limitele şi să facă faţă solicitărilor numeroase.

Voluntari din Honolulu făceau munci istovitoare, curăţând, cărând tărgi şi transportând morţi într-o sală ce servea drept morgă temporară până la trecerea crizei. Se dăduse ordin să fie pană de curent pe insulă, aşa că o mână de voluntari vopsiseră în negru ferestrele spitalului.

Holden le aprecia eforturile. Cum să aibă grijă de răniţi cu toate luminile stinse? în ciuda ajutorului neaşteptat, erau atât de mulţi răniţi faţă de personalul medical, încât mulţi bărbaţi mureau din pricina rănilor, în timp ce aşteptau să primească îngrijiri. De câteva ori, în ceasurile cele mai grele, Holden se întâlnise cu Callie. Cearcănele vineţii îi adânceau în orbite ochii verzi, de obicei de un verde luminos, şi avea faţa albă ca varul, dar îşi păstra calmul.

Nici măcar o singură dată nu o auzi să se plângă, era mereu cu ochii pe cei ce aveau nevoie de ea. Mâinile ei delicate erau aspre şi crăpate de la alcoolul folosit pentru a preveni pătrunderea germenilor în răni. Vorbea încet şi calm în timp ce le trata rănile, însă fără a pierde vremea, mergea calculat de la un bărbat la altul, dar fără a da vreun moment impresia că se grăbea. Fiecare rănit era tratat ca şi cum ar fi fost singurul suferind.

Îngrijirea răniţilor părea pentru ea la fel de firesc ca respiraţia. Lui Holden îi creştea inima de admiraţie pentru atitudinea ei calmă, la fel şi pentru îndemânarea ei. Din fericire, se părea că bombardierele japoneze îşi încheiaseră misiunea şi duse erau, pentru totdeauna. Câţiva soldaţi se lăudau că nu toţi japonezii se întorseseră în viaţă în Japonia. Holden puse capăt discuţiilor de acest fel. Pentru el, moartea era moarte. Refuza să celebreze orice fel de pierdere de vieţi omeneşti.

Teama că pe insulă rămăseseră infanterişti japonezi, care aşteptau să lanseze noi atacuri-surpriză, îl împiedica să lase garda jos, chiar şi în clipa aceea. Personalul spitalului primea ştiri pe unde scurte, la radio şi, astfel, ştiau că exploziile pe care le auzeau din când în când erau cauzate de armele sau de soldaţii lor.

Focurile continuau să ardă puternic în timp ce uleiul navelor alimenta infernul. Deşi baza era la mai bine de şaisprezece kilometri de locul atacului, mirosul de fum ajungea peste tot. Mirosul acela, mai mult chiar decât duhoarea putreziciunii de carne arsă îl chinuia pe Holden. Îşi strânse nasul, vrând să scape de mirosul neplăcut.

Un soldat înspăimântat se agăţă de braţul lui.

— Doctore, o să mor?

Primise întrebarea aceasta de nenumărate ori. Cum făcuse şi până atunci, Holden nu îi făgădui nimic, răspunse numai cu ceea ce spera să fie o strângere liniştitoare de mână pe umărul bărbatului.

— O să fac tot ce îmi stă în puteri ca să te salvez.

Îl chinuiau sentimente de neputinţă în timp ce trata trupurile lovite şi arse ale celor care, cu numai câteva ore înainte, fuseseră bărbaţi voinici şi plini de viaţă. Se aplecă asupra unei alte victime a japonezilor, ce zăcea fără cunoştinţă, şi o zări pe Callie mai jos, pe hol, ţinând de mână un bărbat ce tremura în urma şocului.

Ea ţinea ochii închişi, buzele i se mişcau într-o rugăciune, după câte îşi dădea seama. Scăpă un suspin. Ce n-ar da el să poată avea acces la Puterea aceea superioară.

„Cere!”

El tresări. Era o voce aievea? Privi în jur, căutând vorbitorul. Toată lumea se mişca de zor ca înainte, nimeni nu vorbea cu el. Cu toate acestea, ştia că auzise un îndemn simplu.

„Cere! Sunt aici, aşa cum am fost mereu. Cere!”

Mâinile începuseră să îi tremure, respira greu. Se temea să nu aibă palpitaţii.

Întrebă în şoaptă:

— Cine e?

Şi, din nou, auzi vocea aceea liniştită şi blândă. „Cereţi, şi vi se va da; căutaţi şi veţi găsi; bateţi, şi vi se va deschide…” Alte crâmpeie din trecutul său. Amintiri din copilărie şi conversaţii de demult îşi croiau drum prin

mintea lui. „Gândurile lui Dumnezeu pentru noi întrec numărul boabelor de nisip de pe plajă… Eşti prins în noroi şi mocirlă… Pot să înfrunt greutăţile vieţii pentru că am un loc tare pe care să stau… Poate că ai ignorat prietenia, dar relaţia e acolo, aşteptând să fie reluată…”

Pentru câteva secunde, parcă forfota se oprise. Lacrimile îi dădeau usturimi în ochi. Puterea îi părăsea picioarele care încercau să se înfigă în nisipul mişcător, şi îi tot alunecau, până ce simţi că se prăbuşeşte din cauza efortului de a sta în picioare prin puterile lui. Îi trebuia un loc tare. Fără el, nu mai putea sta în picioare nici măcar un minut.

El ridică ochii înlăcrimaţi în tavan – spre porţile Cerului – şi şopti răguşit: „Doamne, dacă eşti acolo, îţi cer să Te întorci în viaţa mea”.

Valul de pace care îi învălui trupul aproape îl doborî în genunchi. Inima i se umplu de o bucurie pe care nu o mai trăise de când era copil. Se simţea ca şi cum ar fi transportat de un alt avion. Privi în jur, mirat să descopere că stătea încă pe un hol aglomerat şi plin de paturi mobile, de răniţi care gemeau şi de o activitate frenetică. Uimirea, pacea interioară incredibilă, întrecea oroarea care îl înconjura. O ţinu aproape de el, o strânse în inima lui, şi se întoarse la pacientul său. Holden era sleit de puteri, îl dureau picioarele, era epuizat dincolo de limitele rezistenţei omeneşti. Cu toate acestea, îşi continuă sârguincios munca, stând în picioare, susţinut de o Piatră tare.

* * *

Callie

Timp de aproape patru zile, personalul se ocupă zi şi noapte de nevoile răniţilor. Lui Callie i se frângea inima să vadă trupurile celor morţi unul peste altul, fără să aibă nimeni grijă de ei. Trebuia să se ocupe de cei care încă trăiau.

Nu ştiuse ce e epuizarea până în ziua atacului. Nu îşi dăduse seama cât de departe putea merge omul să îşi facă treaba cu mâncare puţină şi cu somn şi mai puţin. Dar nu îşi plângea de milă. Fusese trimisă pe insula aceea ca să lucreze ca soră medicală, aşa că îşi făcea treaba mai departe, cât de bine putea.

În clipele libere, îi mulţumea lui Dumnezeu că Lidia fusese cruţată de necazul acela. Se întoarse către alt pacient, un bărbat cu arsuri foarte grave, îmbrăcat în ce mai rămăsese din uniforma de marină. Fusese salvat din coca unei nave răsturnate, deşi el nu îşi amintea care. Avea mintea prea confuză pentru detalii.

Îngenunche lângă patul de paie şi îl luă de mână. îl întrebă cum îl cheamă în timp ce o aştepta pe Betsy să îi aducă o seringă cu morfină.

— D... Dan. El o atinse cu degetele, prea lipsite de putere ca să o prindă. Eu... eu o să... o să mor, soro. Ştiu! Mi-e frică...

— Şt...

Callie nu voia să îl mintă spunându-i că nu avea motive să se teamă. Rănile lui erau oribile şi pierduse foarte mult sânge. Moartea se apropia dintr-o clipă în alta. Îşi dorea să îl mângâie pe frunte, însă carnea expusă nu suferea să fie atinsă. Dar ceva tot putea face pentru el.

— Ştii unde vei merge dacă mori, Dan?

Aproape imperceptibil, el ridică şi lăsă bărbia într-o încuviinţare scurtă.

— Când... eram mic, mi-am dăruit viaţa lui Cristos. D... dar m-am rătăcit... am făcut rele... nu ştiu dacă... dacă El mă ia acum.

Callie îi cuprinse mâna lui Dan cu ale sale.

— Dumnezeu iartă şi păcatele cele mai grele. I-ar ierta până şi pe japonezi că au semănat atâta groază în vieţi nevinovate, dacă i-ar cere asta. Dacă îl cunoşti, Dan, vorbeşte cu El. Îşi va aminti de glasul tău. Şi El te va lua acasă.

Ochii lui Dan, plini de durere, se aţintiră împăienjeniţi asupra ei.

— Cre… crezi asta?

— Ştiu sigur. Ea îşi simţea capul greu din pricina epuizării, dar avea vocea hotărâtă. Vorbeşte-I!

Fruntea lui arsă se strânse de durere. Dan închise ochii.

— Iartă-mă, Doamne. Am… am dat-o-n bară. Îmi pare rău. I. ia-mă acasă.ro… rogu-Te…

Callie văzu cum se schimbă la faţă. Cutele de pe frunte i se neteziră, faţa i se destinse. Buzele i se dezlipiră şi pieptul i se ridică în efortul de a mai lua o gură de aer. Apoi, scoase aerul încet, dar nu mai putu să ia încă o gură. Murise.

Ea puse capul în piept, luptându-se cu lacrimile. Cu multă grijă, îi aşeză braţele lipsite de viaţă pe piept. Opri unul dintre voluntarii care treceau în grabă pe alături.

— Omul acesta va trebui dus de aici.

Bărbatul dădu din cap, îi făcu semn altuia şi cei doi mutară din hol trupul lipsit de viaţă al lui Dan. Callie se ridică, însă muşchii picioarelor îi cedară. Două braţe puternice o prinseră şi o ţinură dreaptă. Ea înălţă privirea şi descoperi că fusese salvată de Holden Winters. Ea îi oferi o închipuire amară de zâmbet, îşi dădea seama, dar era tot ce mai avea.

— Îţi mulţumesc.

— Cu plăcere, domnişoară Veselie. El nu o lăsase încă din mâini. Acum poţi sta în picioare?

Ea dădu din cap că da şi dovedi lucrul acesta făcând un pas mic. Inima îi bătea cu putere să îl ştie atât de aproape. Îi simţise braţele atât de puternice, îi oferiseră atâta siguranţă. Ce mult îşi dorea să se poată lăsa pe pieptul lui vânjos pentru tot restul vieţii. Dar nu era momentul pentru asemenea gânduri.

Ea se întoarse ca să o ia pe hol, înapoi la oamenii care încă aşteptau să îi ajute. Holden o prinse de braţ şi o opri.

— Callie, tocmai am primit vestea că vin întăriri de la spitalul din Honolulu. Întoarce-te în camera ta acum şi trage

un pui de somn.

El îi dăduse un ordin, dar pe un ton foarte blând. Ochii lui erau mai blânzi ca niciodată. Erau atât de obosiţi, cu pleoapele lăsate, dar aveau o lumină pe care ea nu o mai văzuse în adâncul lor de safir. Ea îngustă privirea la el, încercând să îşi dea seama dacă era atât de istovită, încât îşi imagina lucruri care nu erau adevărate.

Deodată, el afişă un zâmbet total ieşit din peisajul care îi înconjura şi îi mângâie obrajii cu nodurile degetelor.

— Începi să te uiţi cruciş.

Ea se făcu roşie la faţă ca para focului.

— Nu, nu mă uit. Apoi, ea îşi îndreptă spatele cât de bine putu, ridicând umerii dureroşi într-o postură războinică. Şi nici la culcare nu merg. Nu câtă vreme aici mai sunt lucruri de făcut.

Holden clătină din cap spre ea, cu o expresie îngrijorată.

— Callie, va fi multă muncă şi în următoarele câteva zile. O să mă asigur că vei fi şi tu aici. Te-am văzut alături de oameni. Ştiu că vrei să fii aici. Dar, scumpa mea, ai să te îmbolnăveşti, dacă nu te odihneşti puţin şi, atunci, la ce o să mai fii de folos?

Tonul lui blând şi cuvântul de alint pe care el îl rostise aproape o emoţionară până la lacrimi. Ea clipi repede, ascunzându-le.

— Dar…

Era prea sleită de puteri pentru a născoci vreo obiecţie.

— Biata, istovita mea Callie…

El o prinse de umeri şi o lipi de pieptul său. O legănă uşor, mângâindu-i părul. Atingerea uşoară a obrazului său pe creştetul capului ei o alina. Braţele îi atârnau fără vlagă pe lângă corp. Nu îi rămăsese putere destulă ca să îl îmbrăţişeze la rândul său. Stătea liniştită, la adăpostul braţelor lui strânse în jurul ei. Închise ochii, bucurându-se de căldura şi de siguranţa îmbrăţişării. Treptat, raţiunea se risipi şi un gând rătăcit i se strecură în minte:

„Te iubesc, doctore Holden Winters…”

25

Callie

Callie se trezi încet, revenind la realitate ca o frunză plutind lin din frunzişul unui pom. Se întinse galeş, cu ochii încă închişi, bucurându-se de susţinerea saltelei de sub ea şi de moliciunea aşternuturilor ce o acopereau.

Căldura soarelui se revărsa prin fereastra deschisă. Păsările cântau în apropiere, iar buzele ei se unduiră într-un zâmbet la cântecul lor vesel, în timp ce continua să se cuibărească în locşorul ei cald.

Vreme însorită? Păsări care cântă?

Ea se ridică brusc, cu ochii larg deschişi. Cât era ceasul? Miji ochii la ceas, se frecă la ochi, apoi privi iar. Aproape zece şi jumătate! sări din pat, fugi la baie şi intră repede în duş, cu tot cu pijama. Întoarse energic mânerele rotunde ale robinetului şi ridică faţa la jetul foarte rece de apă ce ţâşnea din capul de duş.

Cum de putuse dormi atât de mult? Trebuia să fie la spital la ora opt. Sau să fie trei? Ori era ziua ei liberă? Mişcările agitate se opriră. Stătu în apa de acum caldă, care îi înmuia pijamaua, încercând să îşi amintească în ce zi a săptămânii era. Îşi reaminti puţin câte puţin. Cum plănuise să trimită felicitările de Crăciun, cum se pregătise pentru biserică, fusese la micul dejun, auzise avioanele deasupra capului, îngrijise răniţii, atât de mulţi răniţi…

Şi, la urmă, braţele Lui Holden în jurul ei, în timp ce pe ea o fura somnul.

Dar amintirile se încheiară acolo. Cum ajunsese în apartamentul ei şi în pat? Cât timp dormise? Opri apa cu un gest scurt şi întinse mâna după un prosop ca să se şteargă şi să usuce şi pijamalele cât de bine posibil. Lăsă pijamalele ude pe marginea căzii şi îmbrăcă uniforma de soră medicală.

Aruncă o privire la cele câteva haine aruncate pe podea,

la capătul patului: rochia, ciorapii de nailon şi papucii pe care îi purtase în duminica atacului. Nu îşi putea aminti nici măcar că şi le dăduse jos. Avea senzaţia că pierduse o parte din fiinţa ei şi că nu va mai fi în stare să o regăsească până ce umplea golurile.

Odată îmbrăcată, ea ieşi cu paşi grăbiţi din Grant Hall şi se îndreptă spre spital.

* * *

Holden

Holden şopti „Amin, „apoi dădu drumul mâinii bărbatului întins pe pat.

— Odihneşte-te! O să trimitem de îndată telegrama familiei tale.

— Mulţumesc, doctore. Soldatul vorbea răguşit. Şi îţi mulţumesc pentru rugăciune. Deja mă simt mai bine.

Holden dădu din cap, zâmbi şi ieşi pe hol. În cabinetul asistentelor, îi spuse lui Trudy de unde să trimită o telegramă prin care informa familia soldatului despre rănile acestuia.

Trudy o luă spre biroul unde se găsea telegraful, iar el se întoarse, vrând să o ia spre salonul următor. Dar Callie, care venea pe hol cu mersul ei hotărât, cu bărbia ridicată într-o uşoară încăpăţânare, şi mişcând braţele, îl făcu să se oprească în loc. Părul ei umed cădea într-o aură încântătoare de cârlionţi ce îi încadrau faţa şi, chiar de la câţiva metri depărtare, verdele ochilor ei era uimitor de radios.

Simţind că îi sare inima în piept, el îi zâmbi.

— Bună dimineaţa!

Ea se opri chiar în drumul lui.

— Ultimul lucru pe care mi-l amintesc e că-mi spuneai să merg la culcare. Dar nu ştiu cum am ajuns acolo, cât am dormit sau…

— Hopa, ia-o mai uşurel! El râse. Eşti ca un marfar

scăpat de sub control.

Callie îşi ţuguie buzele şi încrucişă braţele. Coborî vocea până şopti aspru.

— Holden Winters, eşti ultima persoană cu care am vorbit înainte să mă trezesc acum un ceas. Hainele mele zăceau la piciorul patului şi eram îmbrăcată în pijama, dar am un gol – ceva lipseşte în memoria mea – şi vreau să ştiu ce s-a petrecut în timpul de care nu îmi amintesc.

El se lumină. Holden se trase, cu gura căscată.

— Crezi că eu te-am dezbrăcat şi te-am pus în pat?

Callie se făcu deodată roşie la faţă şi aruncă priviri în sus şi în jos pe hol. Se întoarse către el, încreţind fruntea.

— Asta ai făcut?

Holden se îndreptă de spate.

— Nu. Te-am ajutat să ajungi la camera ta – aproape dormeai în picioare – dar, când te-am lăsat, stăteai pe marginea patului, cu bărbia în piept şi te uitai la picioare. Te-am îndemnat să te schimbi în pijama şi să te pui în pat. Se pare că mi-ai urmat instrucţiunile… de data asta.

Callie oftă greu.

— Atunci eu m-am îmbrăcat… Ea rămaseo clipă privind în lături, apoi tresări. Şi când a fost asta? Şi în ce zi suntem?

Un zâmbet apăru pe buzele Lui.

— Te simţi un pic cam ca Rip Van Winkle, nu-i aşa?

Callie se îndură să îi zâmbească. Ridică din umăr într-un gest a nepăsare.

— Cam da.

Holden îndreptă mâna spre calendarul de pe peretele din spatele pupitrului asistentelor.

— E 13 decembrie, Callie.

— 13 decembrie. Aproape o săptămână. Ea întoarse privirea la el. Tu ai închis cât de cât un ochi? Arăţi groaznic.

El râse.

— Ei, mulţumesc foarte mult. De fapt, am reuşit să mă furişez câteva ore şi sunt convins că mă voi reface complet după ce sosesc medicii cei noi.

— Medici noi?

Holden încuviinţă din cap.

— Da, vor veni mai mulţi la sfârşitul săptămânii. Trebuiau să vină în februarie, dar, cu atacul ăsta, s-au schimbat planurile. Eu şi Mica vom primi ajutor în scurt timp, aşa că nu o să ne mai copleşească numărul mare de pacienţi care sunt acum aici. El se dezlipi de pupitru. Şi, dacă tot vorbim despre pacienţi, trebuie să îmi fac vizita, în loc să stau să îţi amintesc lucruri. Îmi ia puţin mai mult la fiecare pacient de când îmi fac timp să mă rog pentru ei, dar cred că merită.

Callie făcu ochii ei verzi şi mai mari.

— Tu… te rogi?

O, cât de mult îi plăcea cum reacţionase la bomba lansată la întâmplare. El îi zâmbi ştrengar.

— De ce eşti atât de uluită, domnişoară Myers. Ai zis că urma să îmi dovedeşti existenţa lui Dumnezeu. Te-ai gândit că vei da greş?

— Dar… dar…

El îşi încrucişă braţele.

— Eşti foarte convingătoare, Callie. El lăsă gluma deoparte. Plus eşecul de săptămâna trecută, epuizarea mea cumplită şi convingerea că, pur şi simplu, nu mai pot să fac niciun pas de unul singur.

El respiră adânc, retrăind momentul minunat când întinsese mâna spre Tatăl lui şi când mâna Tatălui o prinsese pe a lui.

— M-a scos din groapa pieirii, din fundul mocirlei, mi-a pus picioarele pe stâncă şi mi-a întărit paşii. Picioarele mele sunt pe o piatră tare din nou, acolo unde mi-e locul. Nu mai stau pe nisipuri mişcătoare.

Obrajii lui Callie erau plini de lacrimi.

— O, Holden… Fără să îl avertizeze, îl luă în braţe. El o îmbrăţişă la rându-i, respirând parfumul dulce al părului ei. Când? Cum?

Deşi nu îi venea, o dezlipi de el.

— Callie, chiar trebuie să mă duc la vizite. Dar vorbim cât de repede. Ce faci în seara asta, după ce termini tura? Va fi târziu, dar mi-ar plăcea să mergem cu maşina la buturuga noastră, dacă nu vrei altceva.

Callie dădu din cap, cu ochii încă plini de lacrimi.

— Pe deseară.

Apoi, el îşi urmă instinctul, se aplecă spre ea şi îi dădu o sărutare scurtă pe gura mirată. O salută din mers şi se îndreptă spre pacienţii săi, lăsând-o acolo, fără cuvinte, în mijlocul holului.

* * *

Holden o ridică pe Callie pe buştean, apoi urcă lângă ea. Puse mâna pe genunchiul ei şi începu să vorbească despre lucrurile pe care aştepta să i le împărtăşească.

— Callie, mi-am recăpătat bucuria. O pierdusem de atâţia ani, încât aproape uitasem cum e să ai „pacea care întrece orice pricepere”. A făcut atât de mult parte din fiinţa mea în copilărie şi o aveam când am hotărât să practic medicina. Pacea îmi spunea că am făcut alegerea potrivită.

Callie se încruntă.

— Atunci, cum de poţi renunţa la ea, Holden? La medicină, vreau să zic. Eşti menit pentru asta! Nu poţi, pur şi simplu, să întorci spatele chemării tale.

— Acum ştiu asta. Holden se întoarse într-o parte, atingându-i genunchiul cu al lui. Şi nu renunţ la medicină. Ultima săptămână mi-a dovedit că menirea mea e să fiu medic. Da, m-am împotrivit. M-am luptat cu neputinţa de a salva fiecare om care a venit la mine în suferinţă, căutând un leac. Dar tot ce pot face, tot ce poate face oricare dintre noi cu adevărat e să dau tot ce pot şi apoi să las lucrurile în mâinile Domnului. Ştiam toate astea în copilărie, dar m-am lăsat acaparat de egoism şi mândrie.

În lumina stelelor, chipul lui Callie radia.

— Mă bucur nespus că nu renunţi la menirea ta de

medic. Se vede că te-ai împăcat cu asta. Am observat înainte să mă ia somnul. Am văzut în ochii tăi o lumină, şi o văd şi acum.

Holden îşi stăpâni emoţiile.

— Am pretins că am pierdut-o odată cu moartea Lornei şi a lui Timmy, dar, în realitate, nu a fost aşa. Slăbise cu multă vreme înainte de asta. Mă prefăceam doar că sunt fericit cu multe luni înainte de incendiu.

— Ţi-ai pierdut familia într-un incendiu?

În tonul ei se simţea mila. îl luă de mână. El îşi împleti degetele cu ale ei.

— Da. Mirosul de fum îmi trezeşte amintiri foarte neplăcute. Ultima săptămână a fost îngrozitor, miros greu, plutind tot timpul în aer. Dar mi-a fost mult mai uşor să nu mă mai gândesc la asta de când am pus totul în mâinile atotputernice ale lui Dumnezeu.

În timp ce el vorbea, lăsă moale mâna lui Callie. Privirea ei ageră nu se dezlipea o clipă de la faţa lui.

— Ce te-a făcut să ţi se împietrească inima, Holden?

— Eu, zise el înfiorându-se, şi scopul meu. Ajunsesem să nu mă mai gândesc decât cum să impresionez oamenii: pe tatăl Lornei, pe şefii din spital, până şi pe familia mea căreia nu i-ar fi păsat nici dacă rămânea cu doi bani în buzunar. Cu cât am fost mai preocupat să capăt lucruri materiale, cu atât mai puţin a contat pentru mine să fiu bărbatul care Dumnezeu mă chemase să fiu. El oftă. Apoi, firește, când lucrurile n-au mers aşa cum credeam eu, L-am socotit pe Dumnezeu răspunzător pentru alegerile mele proaste.

— Şi ce ţi-a readus bucuria?

El îşi lăsă privirea să alunece peste trăsăturile ei dragi şi nu putu să nu zâmbească la părul ei rebel, uşor de recunoscut şi la ochii ei luminoşi.

— Tu… şi credinţa ta neclintită.

Lui Callie i se umeziră ochii pe loc, însă zâmbetul lor nu păli deloc.

— O să îi revăd pe Lorna şi pe Timmy într-o zi. Şi Lorna avea credinţă, ca tine, aşa că ştiu unde sunt. Mi-ar plăcea să cred că s-au întâlnit cu părinţii tăi şi că au pus o vorbă bună pentru mine care încă sunt pe aici. El râse uşor, oarecum ruşinat de recunoaşterea îndrăzneaţă. Siguranţa asta mă face să sufăr mai puţin de dorul lor.

— Mă bucur nespus de mult.

— Îi voi purta mereu pe Lorna şi pe Timmy aici. Holden duse o mână la inimă. Vor fi mereu o parte din mine, la fel cum amintirea părinţilor tăi e o parte însemnată din fiinţa ta. Dar am reuşit să mă eliberez de durerea amară a pierderii lor. Bucuria ta neobosită, radioasă, în pofida durerii, m-a făcut să îmi doresc aceeaşi pace şi mulţumire. Îţi mulţumesc că eşti un astfel de exemplu, Callie.

Cele două lacrimi ce tremurau pe vârful genelor ei se prelingeau acum într-un fir cristalin. Callie zâmbi printre ele, arătând ca o Boare scăldată în rouă sub lumina lunii.

— Sunt atât de bucuroasă că inima ta şi-a regăsit fericirea, dar te rog să nu socoteşti că am vreun merit. Nu aş fi putut face asta singură. Mâinile puternice ale lui Dumnezeu mă ţin. Dă-I lui lauda şi slava.

Holden scutură din cap, mirat.

— Eşti altfel, ştiai asta? N-am mai întâlnit o persoană atât de altruistă şi de curată la suflet ca tine. Nu e de mirare…

El tăcu, privind lung spre orizontul îndepărtat. Se cădea să îi spună? El întoarse privirea şi o văzu aşteptând, încântătoare, cu capul lăsat puţin într-o parte, iar el ştiu exact ce trebuia să facă.

26

Callie

Callie nu se împotrivi când Holden îi dădu drumul mâinii şi îi puse şuviţa ce alunecase pe obraz după ureche. Simpla lui atingere o făcu să simtă un fior de emoţie din cap până în picioare. Privirea lui aproape o fermeca.

Îşi ţinu respiraţia, de teamă să nu îşi trădeze sentimentele ascunse pentru bărbatul acesta.

— Şi ai să te întorci curând acasă, în Shyler’s Point, nu-i aşa? Ea dădu din cap, înăbuşind un hohot de plâns. Oare cum va putea să îl lase în urmă?

— Shyler’s Point… e un orăşel, aşa-i?

Cheful lui brusc de conversaţie o deruta.

— Da. Foarte mic, nu sunt nici măcar o mie de oameni.

— Şi încă îţi doreşti să oferi asistenţă medicală acelei comunităţi? Şi de data aceasta, Callie dădu din cap.

— Le-am promis mătuşilor mele că mă voi întoarce. Dacă voi fi acolo, oamenii vor avea la cine să meargă în caz de urgenţă. Nu o să pot face prea multe, dar, datorită pregătirii cu tine şi tuturor lucrurilor pe care le-am învăţat în spitalul de aici, va fi mai bine decât nimic.

— Va fi mult mai bine decât nimic. Holden o strânse uşor de mână, apoi îşi împreună mâinile în poală, contemplând apele.

Eşti o asistentă minunată, Callie, iar oamenii reacţionează bine în prezenţa ta. Eşti făcută pentru asta.

Complimentul lui o bucură. Ea îşi plecă fruntea.

— Mulţumesc!

— Crezi că oamenilor din oraş le-ar prinde bine un medic permanent?

Callie întoarse repede privirea la faţa lui care se vedea din profil.

— Sigur că da. Acum oamenii trebuie să facă drumul până la Little Rock pentru a merge la medic.

Nu o putea uita pe mătuşa Vivian, pe care o auzise, fără voia sa, vorbind cu două femei îndoliate, la înmormântarea părinţilor ei. „Vincent trăia când l-au găsit. Dacă l-am fi putut duce la un medic la timp…”

Un medic în Shyler’s Point putea însemna diferenţa dintre viaţă şi moarte.

— Ştii pe cineva interesat să deschidă un cabinet?

El se întoarse către ea, întinzându-i din nou mâna. Ea îşi lăsă mâna ei mică într-a lui şi degetele lui calde şi puternice o cuprinseră.

— M-am gândit să merg eu acolo.

— Tu? Ea scutură neîncrezătoare din cap. Dar de ce?

El ridică din umeri.

— Am nevoie de un nou început. Am nevoie… să fie nevoie de mine. M-am rugat pentru asta în ultima vreme şi am sentimentul că Dumnezeu mă îndreaptă pe drumul ăsta. El se trase puţin în spate, dar degetele lor rămaseră unite uşor. Aşadar, ce zici dacă aş pune pe picioare un cabinet medical în Shyler’s Point?

Ce minunat ar fi să aibă un medic adevărat chiar în oraş! Lui Callie îi venea cu greu să creadă că un asemenea vis putea deveni realitate. Dar oare înţelegea el cu adevărat ce lăsa în urmă?

— Holden, nu o să fii niciodată bogat şi nici nu vei avea ce au mulţi medici, dacă vii în Shyler’s Point. Acolo nu trăiesc oameni bogaţi. Uneori îţi vor oferi lucruri, nu bani. Eşti sigur că vrei să trăieşti aşa?

Holden închise ochii pentru o clipă şi încreţi fruntea. Callie îşi muşcă buza. Oare reconsidera oferta? Apoi, el deschise ochii şi spuse oftând:

— Callie, nu vreau deloc lucruri. Avea vocea gâtuită de emoţie. Am stat pe trotuarul din faţa casei mele superbe şi am văzut-o arzând din temelie. Niciun moment nu mi-a păsat de lucrurile care ardeau: mobila noastră luxoasă, bijuteriile pe care i le dăruisem Lornei ori colecţia de antichităţi care stăteau mărturie bogăţiei şi influenţei

noastre. Tot ce voiam din infernul acela înăbuşitor erau soţia şi fiul.

Callie îl strânse de mână încercând cumva să îl consoleze. El oftă din greu.

— Nu, lucrurile nu contează. Deloc! Ce contează sunt oamenii. M-am făcut medic ca să ajut oamenii, nu ca să mă îmbogăţesc. O vreme, am pierdut asta din vedere şi mă tem că lăcomia m-a costat chiar familia mea. Dar, venind aici, mi-am amintit de chemarea mea dintâi. Vreau să merg acolo unde este nevoie de mine şi cred că Dumnezeu îmi îndreaptă paşii spre Arkansas. El tăcu. Fruntea i se strânse într-o încruntare. Asta dacă nu te împotriveşti tu să merg acolo.

Să se împotrivească? O, nu, i-ar părea foarte bine să fie cu ea, acolo. Dar cât de greu i-ar fi să fie aşa de aproape de el, să îl iubească aşa cum îl iubea şi să nu facă parte din viaţa lui. El spusese odată că o dorea, dar nu îi declarase niciodată iubirea. Oare putea el să o iubească aşa cum îl iubea ea?

Ochii i se umplură din nou de lacrimi, aşa că îşi feri chipul. El o prinse de bărbie şi o întoarse uşor cu faţa spre el.

— Ce se întâmplă, Callie?

Ea privi lung în ochii lui. Ce să îi spună? Putea fi atât de egoistă încât să îi ceară să dea uitării amintirile vieţii de dinainte şi să fie deschis la iubirea ei? Callie lăsă privirea în poală chiar în timp ce mâna lui îi ţinea bărbia.

— Callie?

Nu se putea uita în ochii lui. El ar fi citit direct în inima ei. Dacă ar fi văzut ce simţea, putea să se răzgândească şi să nu mai vină în Shyler’s Point. Atunci oamenii pe care îi iubea vor trăi mai departe fără medic. Nu îl putea băga în sperieţi, nu îl putea alunga cu dorinţele ei nebuneşti. Păstră tăcerea, ferindu-şi privirea.

— Callie, uită-te la mine!

Fără să vrea, ea ridică privirea şi se uită la el printre

genele lăsate. Seriozitatea lui o ţinea captivă mai mult decât mâna lui caldă de pe faţa ei.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare. Şi am nevoie de un răspuns. Asta fiindcă o atracţie a acelui orăşel din Arkansas e o anumită roşcată veselă, care mi-a dat lumea peste cap şi un motiv să trăiesc din nou. Speram să simţi şi tu acelaşi lucru pentru mine. Dar, dacă nu, atunci…

Callie îi dădu mâna la o parte şi se trase puţin în spate.

— Holden, tu mă iubeşti?

El făcu deodată ochii mari şi izbucni într-un hohot de râs.

— Uite un lucru pe care îl ador la tine: sinceritatea ta fără perdea. Chipul lui se îndulci. O, da, domnişoară Calliope Myers, te iubesc cu adevărat. Nu am crezut că voi mai iubi vreodată, nu după ce am pierdut-o pe Lorna. Nu am vrut să te iubesc. M-am luptat să nu te iubesc la fel de aprig cum m-am luptat cu chemarea lui Dumnezeu din inima mea. Dar e acolo, sădită adânc, şi nu o pot smulge, oricât de mult aş încerca. Şi nici nu mai vreau. El se aplecă în faţă, lipindu-şi fruntea de a ei şi răsuflă oftând. Te iubesc, Callie, din adâncul sufletului meu.

Simţi că rămâne fără aer, nevenindu-i a crede că auzise bine. Neputând să scoată o vorbă, se uita lung în ochii lui. Erau atât de aproape, încât îşi vedea licărul ochilor reflectaţi în adâncul de safir al ochilor lui.

— Holden, eu…

El puse un deget pe buzele ei.

— Înainte de a spune ceva, trebuie să ştii toate motivele care m-au făcut să îi întorc spatele lui Dumnezeu. Iar dacă asta îţi va schimba părerea despre mine, atunci va trebui să accept acest lucru. El se ridică în picioare, însă privirea lui nu se dezlipea de ochii ei. În ziua incendiului, ziua când Lorna şi Timmmy au murit, alesesem să rămân la spital încă o tură. Nu mi se ceruse acest lucru. Eu am vrut. Lorna sunase şi îmi ceruse să vin acasă. Voia să petrecem o seară liniştită înainte de Crăciun, numai noi şi Timmy. Simţea

nevoia să fiu acasă şi să punem instalaţia din brad, dar am amânat-o. I-am spus că dacă mai iau o tură, puteam petrece o noapte la Hotel Congres, unde concerta Benny Goodman, cu un cvintet pentru clarinet. Am convins-o că Timmy s-ar bucura enorm. Îi plăcea nespus fonograful şi râdea de bucurie când Lorna dansa cu el prin cameră, dar, adevărul este că mă interesa mai mult să mă pot lăuda că am petrecut un sfârşit de săptămână la Congres şi să fiu lăudat ca cel mai dedicat medic al spitalului. Faţa i se întunecă. Îşi ţinea emoţiile în frâu. Când, în cele din urmă, m-am îndreptat spre casă şi am văzut fumul de departe, am început să mă rog să nu fie casa mea. Dar a mea era. Am vrut să intru, să îmi caut familia, dar pompierii nu m-au lăsat. Atunci am stat pe trotuarul din faţa casei mele cuprinse de flăcări, simţind că mă topesc, rugându-mă, implorându-L pe Dumnezeu să îngăduie ca familia mea să iasă în viaţă de acolo. Toate miracolele din Biblie: Daniel salvat din gura leilor înfometaţi, cei trei tineri salvaţi din cuptorul de foc, David, care l-a înfruntat pe Goliat şi a ieşit victorios... Dumnezeu îi putea salva pe Lorna şi pe Timmy. Ştiam că putea! Când am văzut că nu a făcut asta, am hotărât că El nu există.

Pe Callie o durea inima pentru el. Îi cuprinse mâinile lui, dorind să îl poată scăpa de suferinţă.

— Am încercat să dau vina pe Dumnezeu, dar m-am învinovăţit mai mult pe mine. Dacă eram acolo, poate i-aş fi scos afară.

— Sau poate nu. Ea îi cuprinse mâinile într-ale sale. Holden, găsirea unui vinovat nu rezolvă nimic. Nu ştii ce s-a întâmplat în casă în noaptea aceea. Am învăţat un lucru: să tot stai cu gândul la ce ai fi putut face nu aduce decât nefericire. Trebuie să te eliberezi.

El îi strânse mâinile.

— Încă nu înţeleg de ce mi-au fost luaţi, de ce Dumnezeu nu a răspuns rugăciunii mele. Poate nu voi înţelege niciodată. Dar ajung, în cele din urmă, să accept

lucrurile. Sunt pregătit să merg mai departe. El se aplecă spre ea, cu foc în priviri. Şi nu o înlocuiesc pe Lorna cu tine. Te iubesc pentru ceea ce eşti tu. Trebuie să ştii şi asta.

Îi crescu inima de bucurie când îi mărturisi iubirea lui. Ştia cât de greu fusese pentru el să treacă peste pierderea Lornei, iar cuvintele lui o emoţionau profund. Emoţia o gâtuise şi nu mai putea vorbi.

— Callie, scumpa mea, se cade să îmi răspunzi cu aceeaşi declaraţie de iubire sau să îmi spui că atracţia e doar de o parte.

Iar se purta formal. Evident că simţea presiune. Ea râse nepăsătoare şi îşi regăsi glasul.

— Mi-ar face plăcere să răspund la fel.

Holden înlemnise, nevenindu-i a crede. Apoi, deschise larg ochii şi deodată un zâmbet îi lumină tot chipul. Izbucni în râs şi o cuprinse în braţe. îmbrăţişarea lui puternică îi răsturnă pe amândoi de pe buturugă. Rămaseră lungiţi într-o parte, în iarba uscată, iar el încă o ţinea în braţe.

El râdea cu hohote, iar ea îi ţinu isonul până ce simţiră dureri în coaste. Se auzeau neîncetat valurile care îşi făceau dansul zgomotos, dincolo de buştean, luându-se la întrecere cu veselia lor zgomotoasă, în timp ce o lună imensă strălucea chiar deasupra lor, scăldând în lumină fericirea de pe chipul lui.

În cele din urmă, râsetele se potoliră şi Holden se rezemă într-un cot, jucându-se cu o şuviţă din părul ei.

— Ce uşurare! Dacă vin în Shyler’s Point voi avea nevoie de o asistentă bună.

Callie se ridică în şezut şi îşi încrucişă mâinile pe piept.

— De asta mi-ai spus că mă iubeşti? Vrei o soră?

El se ridică în picioare, ridicând-o şi pe ea. Apoi, ţinând-o de mâini, el puse un genunchi în pământ. Îi sărută încheieturile degetelor şi inima începu să îi bată ca aripile unui fluture care îşi lua zborul.

Ochii lui străluceau pe faţa înflăcărată şi rosti cuvintele pe care ea nu crezuse vreodată să le audă.

— Nu, prostuţa, dulcea, îndrăzneaţa, draga mea Callie, vreau să fii soţia mea. El tăcu şi îşi lipi iar buzele de dosul mâinilor ei. Calliope Myers, vrei să te căsătoreşti cu mine?

Ea închise ochii, întipărindu-şi în minte umbrele colorate în albastru de lumina lunii, zbaterea valurilor ce făceau un zgomot asurzitor în urechile ei, fermitatea degetelor lui în jurul mâinii ei, căldura buzelor lui pe nodurile degetelor, miresmele insulei ce îi umpleau nările, văpaia focului din ochii lui iubiţi... Când deschise ochii, ea îl află privind şi aşteptând cu un zâmbet nerăbdător ce îi lumina faţa.

Era plină de bucuria pe care nu o mai putea ţine în ea.

— Da, Holden! Da, da, da!

El se ridică în picioare, luând-o în braţe pe sus, într-o mişcare lină. El se roti într-un cerc de veselie, legănând-o în timp ce se agăţa de umerii lui şi râdea lipindu-i-se la piept. Mişcarea în cerc se domoli şi buzele lui le găsiră pe ale ei. Ea îşi îngropă degetele în părul lui des, în timp ce sărutările lui aprinseră un foc înăuntrul ei, care ştia că nu va fi niciodată stins de tot.

Într-un final, el o puse jos, ţinând braţele lejer în jurul mijlocului ei. Ea îl privi lung şi îşi strecură mâinile după gâtul lui, încă uimită de turnura pe care viaţa ei o luase atât de brusc.

Îşi ţinuse toate promisiunile: să îl convingă pe Holden că Dumnezeu există, să se întoarcă în Shyler’s Point, să se căsătorească cu un bărbat credincios…

Totul se aranjase. El o sărută pe vârful nasului.

— Fericită?

Inima ei abunda de recunoştinţă.

— Binecuvântată!

Ea îşi puse iar capul pe pieptul lui, cuprinsă de emoţie că avea acces la un asemenea gest ori de câte ori dorea.

— Există cineva care trebuie să îmi dea mâna ta în căsătorie?

Cât de mult îşi dorea ca tatăl ei să fie în viaţă ca să îi ofere permisiunea aceasta. Dar avea mătuşi. Nu încăpea

îndoială că ele aveau să râdă pe înfundate ca nişte adolescente când îl vor întâlni pe Holden pentru prima dată.

Ea îi zâmbi în colţul gurii.

— Va trebui să le convingi pe mătuşile Vivian şi Viola că îmi vei purta de grijă şi că vei fi un om care să insufle dragostea pentru Dumnezeu copiilor noştri.

— Nu sună prea greu.

— Ar putea fi mai greu decât crezi. Ea se trase puţin în spate şi îl privi ca pentru a-l preveni. Sunt foarte protectoare, mă iubesc foarte mult şi vor ce este mai bine pentru mine.

O privi şi mai blând.

— Atunci avem deja ceva în comun. O strânse şi mai tare în braţe şi îşi lăsă capul pe creştetul buclelor ei. A, Callie, m-ai făcut atât de fericit. Îi mulţumesc lui Dumnezeu că m-a adus aici, în locul acesta şi la tine.

Ea închise iar ochii, savurând senzaţia braţelor lui puternice care o cuprindeau, senzaţia plăcută a bătăilor inimii lui pe sub cămaşă. „Cămaşa lui… „Deschise brusc ochii şi se lăsă pe spate, uitându-se mai bine la cămaşa pe care o purta. Izbucni în râs de fericire. El purta cămaşa aceea groaznică şi pătată, căreia îi lipsea un nasture. Ea ridică privirea şi îl văzu zâmbindu-i şugubăţ.

Câţi bărbaţi ar veni îmbrăcaţi într-o cămaşă pătată de funingine şi uzată ca să facă o cerere în căsătorie? El nu i-ar fi putut dovedi cât de mult o iubeşte şi că oamenii sunt mai importanţi decât obiectele într-un mod mai limpede. Callie sări în braţele lui, se cuibări la pieptul lui, lipindu-se de cămaşa cu gaură în loc de nasture, de inima bărbatului pe care Dumnezeu i-l dăruise pentru a-l iubi.

Şi zâmbi. Fuseseră scoşi din mocirlă şi din noroaie şi li se dăduse un loc tare pe care să stea. Ce minunat era să stea împreună pe temelia aceea!

SFÂRŞIT

Mulţumiri

Sunt mulţi oameni care au contribuit la crearea acestei poveşti:

Mama şi tata pe al căror sprijin neîncetat mă pot baza mereu. Vă mulţumesc că aţi binevoit să mă ascultaţi, să mă îmbărbătaţi şi să vă bucuraţi împreună cu mine. Aţi fost întotdeauna alături de mine când am avut nevoie de voi. Vă iubesc din toată inima!

Candy Kaline de la Hutchinson Public Library care a strâns informaţii despre spitalele de pe insula Oahu. Mulţumiri pentru sprijinul tău generos şi bun. Te apreciez.

Colegilor din ACFW: *Carrie*, *Fay*, *Gloria*, *Lisa şi Melody*, care mi-au împărtăşit din ceea ce ştiu despre Oahu. Detaliile despre floră şi faună, climă, peisaje şi numele tradiţionale au dat cărţii *Nisipuri mişcătoare* nota realistă care a prins contur în imaginaţia mea. Vă mulţumesc!

Beverly şi Jill, primii mei critici, sfaturile şi sugestiile voastre au fost nepreţuite pentru mine în timp ce încercam să respect „regulile” şi, în acelaşi timp, să îmi creez stilul. Vă mulţumesc pentru răbdare, susţinere şi pentru rugăciuni pe măsură ce povestea a prins contur. Sunteţi o binecuvântare.

Numeroşilor „luptători în rugăciune” care aduc lucrarea mea de scriere înaintea Tatălui. Vă ştiţi care sunteţi! Darul sprijinului în rugăciune continuă nu se poate măsura. Vă mulţumesc şi fie ca Dumnezeu să vă binecuvânteze din plin, aşa cum şi voi m-aţi binecuvântat pe mine.

Cititoarelor mele, *Anastasia Crowley*, *Catherine DaCosta*, *Bobbi Graffunder*, *Lorie Heinrichs şi Joanna Pace*, care au verificat ortografia şi neconcordanţele doar în schimbul aprecierii mele. Cu siguranţă o aveţi.

La sfârşit şi cel mai important, îi aduc mulţumiri lui *Dumnezeu* care a sădit în mine sămânţa dorinţei de a aşterne cuvinte pe hârtie, care a udat sămânţa şi a crescut-o să dea rod. În cuvântul Tău făgăduieşti că Cel care a

început o lucrare bună va fi credincios să o ducă la bun sfârşit. Îţi mulţumesc că îţi respecţi făgăduinţele. Fie ca orice laudă ori slavă să se răsfrângă nemijlocit asupra Ta.

KIM VOGEL SAWYER este o autoare de succes, foarte apreciată pentru poveştile ei frumoase şi pline de speranţă. Peste 1.5 milioane de exemplare ale cărţilor ei sunt în curs de apariţie în şapte limbi diferite. Kim locuieşte în centrul Texasului, unde, împreună cu soţul ei, militar aflat în retragere, Don, se implică în viaţa bisericii şi se bucură de timpul petrecut alături de cele trei fiice şi de o mulţime de nepoţi.

Pentru a afla mai multe informaţii despre Kim, despre cărţile ei, vă rugăm să o vizitaţi.

Popoarele lumii sunt în război,
dar pentru Callie și Holden
lupta se dă în propriile lor suflete.

După o pierdere devastatoare, doctorul Holden Winters își împietrește inima față de iubire și de Dumnezeu, pe Care, cândva, L-a slujit. Asistentă medicală în cadrul armatei, Callie Myers, vrea să învețe cât mai multe lucruri legate de medicină, pentru a putea îngriji oamenii din orășelul ei de munte, Shyler's Point, Arkansas. Doctorul Winters e dispus să o învețe, dar numai dacă nu îi vorbește despre Dumnezeul ei. Oare frumusețea idilică din Oahu îl va convinge pe Holden că Dumnezeu există? Sau grozăvia atacului din Pearl Harbor îi va adeveri lui Callie ce crede Holden: Lui Dumnezeu nu Îi pasă?

KIM VOGEL SAWYER, autoare de succes distinsă cu premii, are plăcerea deosebită de a ne spune povești legate de speranța pe care o putem avea atunci când ne punem viețile în mâinile sigure ale lui Dumnezeu.

ISBN 978-606-8915-11-1

LIFE PUBLISHERS ROMANIA
www.liferomania.ro